Aleksandr Beleaev

ARIEL

Aleksandr Romanovici Beleaev

ARIEL

Traducere: A. Țimpău & I. Andreescu

Versiune electronică după textul
seriei Opere alese, volumul III
Editura Editura Tineretului, 1964

Aleksandr Romanovici Beleaev
Ариэль
1941

Aleksandr Romanovici Beleaev
(în rus. **Александр Романович Беляев**)
(n. 4 martie 1884,Smolensk - d. 6 ian. 1942, Puşkin)
Scriitor rus, maestru al genului SF.
Deşi a început cariera literară abia la vîrsta de 39 de ani, a devenit repede cunoscut atît în URSS cît şi în alte țări, mai ales datorită romanelor sale ştiințifico-fantastice:

- Capul profesorului Dowell (1925),
- Ultimul om din Atlantida(1926)
- Insula corăbiilor naufragiate (1927),
- Omul amfibie (1928),
- Stăpînul lumii (1929),
- Ariel (1941).

În total a scris 13 romane

Fiicei mele Svetlana

I. PRIN CERCURILE IADULUI

Ariel şedea jos, pe podea, în dreptul ferestrei scunde din odăiţa lui, ce semăna cu o chilie de mănăstire. O masă, un scăunel, un pat şi o rogojină într-un ungher alcătuiau tot mobilierul.

Fereastra dădea în curtea interioară, tristă şi pustie. Nici un tufiş, nici un fir de iarbă, numai nisip şi pietriş, aidoma unui crîmpei din deşert înconjurat de patru ziduri ca de închisoare – zidurile clădirii mohorîte, cu geamuri mici. Deasupra acoperişurilor drepte se înălţau coroanele palmierilor din parcul cu vegetaţie bogată, ce se întindea jur împrejurul şcolii. Un zid înalt despărţea parcul şi clădirea de lumea din afară.

Pretutindeni stăpînea o linişte adîncă, tulburată doar de scîrţîitul pietrişului sub paşii uşori ai dascălilor şi elevilor.

În cămăruţe, la fel de mizere ca şi cea a lui Ariel, locuiau ceilalţi elevi aduşi din toate colţurile lumii la şcoala Dandarat din Madrass. Printre ei erau şi copii de opt ani, însă şi fete şi băieţi mai mari. Elevii alcătuiau o singură familie, dar cuvintele lor, puţine la număr şi rostite cu glas şoptit, precum şi ochii lor nu trădau nici dragostea, nici prietenia, nici ataşamentul, nici bucuria revederilor, nici durerea despărţirilor.

Toate aceste sentimente erau smulse cu rădăcini cu tot

chiar din primele zile ale sosirii elevilor în şcoală, profesorii şi pedagogii – preoți hinduşi hipnotizori, europeni, în marea lor majoritate englezi, şi ocultişti moderni – folosind toate mijloacele.

Ariel purta o tunică – o cămaşă cu mîneci scurte, țesută dintr-o pînză grosolană – iar în picioare nici sandale n-avea.

Era un tînăr voinic, de vreo 18 ani, cu părul blond, dar, după expresia feței sale, îi dădeai uneori şi mai puțin: ochii cenuşii-deschis priveau cu o sinceritate copilărească, deşi pe fruntea-i înaltă se săpaseră primele cute – semn neîndoielnic al omului care a trecut prin multe şi s-a gîndit la multe. Culoarea ochilor şi a părului arăta că este european.

Chipul lui Ariel, cu trăsăturile regulate de anglo - saxon, era imobil ca o mască. Privea nepăsător pe fereastră, aşa cum priveşte un om adînc cufundat în gînduri.

Şi de altfel el chiar se gîndea. Cearaca-babu, dascălul său, îl punea în fiece seară să facă bilanțul zilei, să-şi amintească toate întîmplările petrecute de la răsăritul pînă la apusul soarelui, să treacă în revistă felul în care s-a comportat față de ele, să-şi controleze gîndurile, dorințele, faptele. Înainte de a se duce la culcare, Ariel trebuia să se spovedească lui Cearaca.

Soarele care asfințea scălda în lumină coroanele palmierilor şi norii ce goneau pe cer. Ploaia se oprise chiar în clipa aceea şi din curte se revărsa în chilie un aer proaspăt şi umed.

Ce întîmplări avuseseră loc în cursul zilei?

Ariel se trezise ca întotdeauna în zori. Se spălase, îşi făcuse rugăciunea şi îşi luase gustarea în sufrageria co-

mună. Pe o tavă groasă de lemn se aducea micul dejun – nişte pîinițe din făină – rele, că nu puteau fi mîncate – alune prăjite şi apă în vase de lut.

Pedagogul Satia îşi plimba, ca de obicei, privirea-i scormonitoare de la un elev la altul, spunîndu-le că mănîncă banane, turte gustoase de orez cu zahăr şi beau lapte gros. Şi elevii, lăsîndu-se sugestionați, mîncau cu plăcere tot ce li se dădea. Numai un singur băiat, un novice, care încă scăpa acestei hipnoze în masă, întrebă:

— Dar unde-s bananele? Unde-s turtele de orez?

Satia se apropie de el, îl apucă de bărbie şi rosti poruncitor, privindu-l cu asprime în ochi:

— Dormi! Şi îşi repetă sugestia, după care băiatul începu să mănînce cu poftă alunele tari, luîndu-le drept banane.

— Şi tu de ce ți-ai pus şalul? întrebă un alt pedagog, un hindus slab, cu barba neagră şi ras în cap, adresîndu-se unei fetițe de 9 ani.

— E frig – răspunse ea, zgribulindu-se toată. Copila avea febră.

— Ți-e cald. Scoate îndată şalul!

— Phii, ce zăduf! exclamă fetița, lepădînd şalul şi trecîndu-şi mîna peste frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă năduşeala.

Satia începu să spună elevilor cu glas tărăgănat cum trebuie să se comporte: să nu le pese de frig, de căldură, de boli. Spiritul să triumfe asupra trupului.

Copiii şedeau cuminți, mişcările lor erau molatice, apatice.

Deodată, acelaşi băiețaş care la începutul mesei întrebase *„unde-s bananele?”* smulse din mîna vecinului o bu-

cățică de lucii şi, rîzînd tare, şi-o vîrî în gură.

Dintr-un singur salt, Satia se apropie de el şi-l trase de urechi. Băiatul începu să plîngă în hohote. Toți copiii încremeniră în fața acestei încălcări nemaiauzite a disciplinei. Rîsul şi lacrimile erau combătute necruțător în şcoală. Cu o mînă, Satia îl înşfăcă pe băiețaş, iar cu cealaltă apucă un vas mare. Copilul amuți, doar mîinile şi picioarele îi tremurau.

Lui Ariel i se făcu milă de bietul novice. Ca să nu-şi trădeze sentimentele, îşi lăsă capul în piept. Da, îi era tare milă de acest băiat de 8 ani. Dar Ariel ştia că a compătimi un coleg este o crimă mare pe care va trebui s-o mărturisească dascălului său – Cearaca.

„Oare să-i mărturisesc?” îi fulgeră prin minte, dar îndată încetă să se mai gîndească. Se obişnuise să fie prudent chiar cu propriile sale gînduri.

La porunca lui Satia, un servitor îl scoase afară pe băiețaş, cu vasul în cap. Masa se sfîrşi într-o tăcere desăvîrşită.

În ziua aceea, după gustarea de dimineață, cîțiva tineri şi tinere care terminaseră cursurile urmau să părăsească şcoala.

Ariel simpatiza într-ascuns pe unul din ei – un tînăr cu pielea smeadă şi ochii mari – şi pe fata aceea zveltă, şi avea toate motivele să-şi închipuie că şi ei nutriseră sentimente prietenești față de el. Cei cîțiva ani de şedere în comun la Dandarat îi legaseră unul de celălalt. Dar ei se obişnuiseră să-şi tăinuiască sentimentele, arătîndu-se indiferenți, manifestînd o răceală aparentă. În rarele clipe cînd scăpau de ochii iscoditori ai profesorilor şi pedagogilor, prietenii aceştia schimbau între ei o privire

atotgrăitoare, iar uneori chiar şi o strîngere de mînă; asta era tot ce-şi îngăduiau. Tustrei păstrau în taină prietenia, singura comoară care încălzea inimile lor tinere, o floricică rămasă prin cine ştie ce minune într-un pustiu lipsit de viață.

O, dacă pedagogii ar fi ghicit taina lor! Cu cîtă cruzime ar fi călcat ei în picioare floarea aceasta! Hipnotizîndu-i, i-ar fi silit să mărturisească totul şi ar fi ucis prin sugestie acest simțămînt cald, înlocuindu-l printr-o indiferență rece.

Îşi luară rămas bun în curte, lîngă porțile de fier. Fără să se privească în ochi, cei care plecau rostiră pe un ton glacial:

— Adio, Ariel!

— Adio, adio!

Şi se despărțiră fără să-şi strîngă mîna.

Cu capul plecat, Ariel se îndreptă spre şcoală, străduindu-se să nu se gîndească la prietenii săi şi înăbuşindu-şi tristețea ce-l copleşea, căci pentru gînduri şi sentimente tainice avea vreme la noapte.

O, despre aceste gînduri şi sentimente el nu va sufla nimănui o vorbă, nici chiar în stare de hipnoză! Asta era ultima şi cea mai ascunsă taină a lui Ariel, de care nu-şi dăduse seama nici vicleanul Cearaca, nici Bharava, directorul şcolii.

Urmară apoi lecțiile de istorie, religie, ocultism, teosofie. Prînzul cu „banane”, lecțiile de engleză, hindusă, bengaleză, mahrati şi sanscrită... O cină sărăcăcioasă.

— Ați mîncat mult şi v-ați săturat! îi sugestionează Satia.

După cină, urmează o *„şedință”*. Ariel a trecut prin

acest înfricoşător cerc al iadului, dar trebuie să asiste la *„lecțiile practice cu novicii”*.

Un coridor îngust, întunecos, luminat numai de un opaiț cu flacăra tremurătoare şi fumegîndă, cu fitil din bumbac, duce spre o cameră mare fără ferestre, luminată tot atît de sărăcăcios. În odaie se află o masă din scînduri negeluite şi cîteva rogojini aşternute pe jos.

Ariel, cu un grup de elevi mai mari, stau tăcuți şi neclintiți într-un ungher, pe podeaua de piatră.

Un slujitor aduce un băiat de vreo paisprezece ani.

— Bea – spune pedagogul, întinzîndu-i o cană.

Băiatul înghite supus lichidul amar şi rău mirositor, străduindu-se să nu se strîmbe. Servitorul îi scoate cămaşa şi-i freacă tot corpul cu alifii volatile. Copilul e cuprins de nelinişte şi de o tristețe ucigătoare. Apoi trece la o stare de exaltare. Respiră des şi greu, pupilele i se dilată, mîinile şi picioarele îi tremură de parcă ar fi o paiață de carton.

Pedagogul ia de jos opaițul cu flacăra tremurîndă şi-l întreabă:

— Ce vezi?

— Văd un soare orbitor – răspunde băiatul, închizînd ochii.

Toate simțurile îi sînt ascuțite la maximum. O şoaptă i se pare un bubuit de tun. Aude cum foşnesc gîndacii pe pereți, cum respiră fiecare om din cameră, cum bate inima fiecăruia din cei prezenți, cum undeva, la mansardă, zboară liliecii... Vede, aude, observă şi simte ceea ce nu percepe nici un om în stare normală.

La unii, starea aceasta sfîrşeşte printr-un delir, la alții – printr-un puternic acces de nervi.

Pe unii, Ariel nu i-a mai văzut după astfel de crize furtunoase: ori mureau, ori înnebuneau.

Ariel însă avea un organism robust. Trecuse prin toate aceste încercări, păstrîndu-şi sănătatea nezdruncinată.

Cînd pe cer se iviră primele stele, uşa odăii se deschise şi intră Cearaca, ducînd de mînă un copil cu fața smeadă şi tare speriată.

— Stai jos! îi porunci el băiatului.

Băieţaşul se lăsă pe podea în chip automat. Ariel se apropie de Cearaca şi se înclină în fața lui.

— Este un elev nou, îl cheamă Şarad. Ai să-l conduci tu astăzi. Eşti mulțumit de tine?

— Da, părinte – răspunse Ariel.

— N-ai de ce să te căieşti? întrebă neîncrezător Cearaca. Desăvîrşirea o poate atinge numai acela care niciodată nu este mulțumit de sine.

Privindu-l iscoditor în ochi, Cearaca îl întrebă iarăşi:

— Dar la trecut nu te-ai gîndit?

— Nu – răspunse Ariel hotărît.

În şcoală elevilor li se interzicea să se gîndească la viața pe care o duseseră înainte de a veni aici, să-şi amintească de copilărie, de părinți, să pună întrebări referitoare la trecutul sau la viitorul lor. Nici unul nu ştia ce-i aşteaptă, pentru ce sînt pregătiți, şi aproape nimeni nu-şi aducea aminte de ceea ce a fost. Pe cei ale căror amintiri erau prea recente şi aveau o memorie bună, hipnoza îi ajuta să-şi uite trecutul.

Cearaca se mai uită o dată cercetător în ochii lui Ariel şi plecă.

Şarad şedea neclintit, ca un mic idol de bronz. Ariel ascultă paşii ce se îndepărtau şi zîmbi întîia oară în ziua

aceea.

Pentru elevii şcolii Dandarat nu existau decît două posibilități: cei mai mulți se alegeau cu nimicirea desăvîrşită a voinței, sau, în cel mai bun caz, cu o totală zdruncinare a sistemului nervos. O mică parte – cei înzestrați cu un fizic şi un intelect mai viguros – urmau calea perfidiei rafinate, a unor simulări de artist şi a celor mai iscusite vicleşuguri. Ariel se număra printre aceştia din urmă. Izbutise să reziste chiar la hipnoză, simulînd o stare de somnambulism. Dar elevi ca el erau puțini, căci ar fi fost de ajuns o mică greşeală, şi minciuna ar fi fost dată în vileag. Profesorii erau stăpîni pe trupul şi pe sufletul elevilor lor.

Ariel se apropie cu pas uşor de Şarad şi-i şopti:

— Or să te sperie, dar ție să nu-ți fie frică, orice ai vedea. Toate astea le fac înadins...

Copilul îl privea cu mirare şi neîncredere, căci în şcoală nimeni nu-i vorbise atît de prietenos.

— Şi important e să nu plîngi, să nu strigi, dacă vrei să nu fi bătut.

Şarad încetă să mai plîngă. Afară se auzea zborul molatic al liliecilor, care uneori se năpusteau şi în odaie. Pe pereți, înăuntru, se cățărau broscuțe şi vînau tot soiul de muşte. Băiatul începu să privească la ele şi se mai linişti.

Ariel aprinse un opaiț cu ulei. Strălucirea lui roşiatică lumina slab încăperea. Pătrunzînd pe fereastră, vîntul mişca flacăra şi umbra lui Ariel dansa pe pereți. Unghere-le camerei rămăseseră cufundate în întuneric.

În colț, în fața băiatului, ceva prinse să se mişte.. Şarad privi cu atenție şi îngheță de groază. Printr-o crăpătură se tîra un şarpe mare şi galben, cu capul mic şi

umflat, cu gîtul gros şi burta suptă; pe gît avea nişte desene negre ce semănau cu o pereche de ochelari. Un nai!

În urma lui – a şarpelui cu ochelari – apăru un altul, negru-vinețiu, apoi unul negru, unul cenuşiu şi, mereu alții, şi alții. Şerpii se împrăştiau prin odaie, înconjurîndu-l din toate părțile pe băiat.

— Stai, nu te mişca şi taci din gură! şopti Ariel, indiferent ca întotdeauna şi țintuit parcă locului.

Şerpii se apropiară de copil, îşi înălțară trupurile cu gîtul întins înainte ca un scut şi, privind drept în ochii băiatului, se pregăteau să se năpustească asupra lui.

Ariel fluiera abia auzit o melodie tristă şi monotonă, care n-avea decît trei note.

Şerpii încremeniră, ascultară atent, apoi îşi plecară capetele şi se tîrîră încet într-un colț al odăii, mistuindu-se în crăpăturile podelei.

Şarad continua să şadă nemişcat. Broboane de sudoare rece îi acopereau fața.

— Bravo! şopti Ariel.

Dar lauda nu i se cuvenea, căci băiatul nu țipase şi nu se clintise din loc, deoarece frica îl paralizase.

În odaie năvăli o pală puternică de vînt, aducînd pe aripile ei mireasmă dulce de iasomie. Pe cer, norii acoperiră stelele. Tunetul bubui surd şi curînd se porni o ploaie tropicală. Aerul se răcori dintr-o dată. Izbucneau fulgere, luminînd peretele casei de pe cealaltă parte a străzii şi oglindindu-se în apa care acoperi repede toată curtea, prefăcînd-o într-un lac.

Băiatul oftă uşurat, scuturîndu-se de înțepeneala care-i anchilozase toată făptura. Dar îl mai aşteptau şi alte încercări. Perdeaua de rogojină care despărțea odăile se

ridică pe neaşteptate şi Şarad văzu o încăpere scăldată într-o lumină orbitoare, a cărei podea era acoperită cu muşama albă. În mijlocul camerei stătea un tigru uriaş. Lumina îi bătea în ochi, iar fiara aurie şi tărcată închidea pleoapele, dînd supărată din cap. Cu coada-i puternică, tigrul lovea podeaua.

Nu trecu mult şi animalul începu să se obişnuiască cu lumina puternică. El îşi aţinti privirile asupra lui Şarad, scoase un răget scurt, înăbuşit şi, lăsîndu-se pe labele dinainte, se încordă tot, pregătindu-se să sară.

Şarad se apucă cu mîinile de cap şi dădu un strigăt înfiorător.

Deodată simţi pe umăr mîna cuiva. *„Mă mănîncă”* – se gîndi el, încremenind de groază. Dar atingerea era prea uşoară pentru a fi laba fiarei.

— De ce-ai ţipat? auzi băiatul glasul lui Ariel. Pedagogul o să te pedepsească. Să mergem!

Şi, luîndu-l de braţ pe Şarad, îl ridică aproape cu de-a sila în picioare.

Abia acum copilul îndrăzni să deschidă ochii. Perdeaua de rogojină se afla la locul ei, iar în odaie stăruia semiîntunericul. Afară se auzea ropotul ploii, care începuse să se mai potolească, şi bubuiturile surde, îndepărtate ale tunetului.

Clătinîndu-se pe picioare, Şarad porni după Ariel, aproape inconştient. Străbătură un coridor lung, întunecos şi intrară pe o uşă îngustă. Ariel îl lăsă pe băiat s-o ia înainte şi-i zise cu glas tare:

— Mergi înainte! Aici e o scară, vezi să nu cazi – şi adăugă în şoaptă: Fii cu băgare de seamă, să nu strigi orice ţi s-ar întîmpla... Nu-ţi fie frică! Te sperie înadins, ca

să te obişnuieşti şi să nu te mai temi de nimic.

Ariel îşi aduse aminte cum fusese şi el supus acestor încercări. Atunci, însă, mersese singur, nu-l prevenise nimeni, nimeni nu-i spusese un cuvînt de îmbărbătare.

Tremurînd de frică, Şarad coborî treptele aproape năruite ale scării. În fața lui se deschidea un subsol. Mirosea a umezeală şi venea un aer greu, stătut. Podeaua de piatră era acoperită cu mîl vîscos şi rece. De sus cădeau picături mari şi reci. Undeva se auzea clipocit de apă. Băiatul, neştiind încotro s-o apuce, întinse mîna ca să nu se lovească de vreun obstacol nevăzut.

— Mergi înainte, înainte! îl îmboldi Ariel.

Şarad porni mai departe prin bezna de nepătruns.

Undeva se auziră nişte gemete înăbuşite, urlete sălbatice şi un rîs nebunesc. Apoi se lăsă o linişte sinistră. Dar întunericul părea că mişună de ființe vii. Şarad simți atingerea înghețată a cuiva. Pe neaşteptate, răsună un bubuit năprasnic care cutremură pămîntul din temelii:

— Mergi, mergi înainte!

Băiatul atinse cu mîna peretele vîscos. Curînd şi cealaltă mînă se sprijini de perete. Încăperea devenea din ce în ce mai strîmtă, aşa că abia-abia izbutea să înainteze.

— Mergi, mergi înainte! îi porunci Ariel şi-i şopti îndată: Să nu-ți fie frică, acum...

Dar nu isprăvi vorba şi Şarad simți dintr-o dată că pămîntul îi fuge de sub picioare, iar el se prăbuşeşte în beznă. Căzu pe ceva moale şi umed. Bolta grea părea că-l apasă, turtindu-l la pămînt. Ofta din greu şi gemea.

— Taci! auzi băiatul şoapta lui Ariel.

Dar iată că bolta începe să se înalțe, numai bezna din jur stăruie. Deodată, din întuneric apare un nor alb care

ia chipul unui bătrîn uriaş, cu barba mare şi albă. Din veşmintele lui, ce strălucesc ca ceața în lumina lunii, iese o mînă lungă şi osoasă. Se aude un glas surd şi gros:

— Dacă vrei să trăieşti, scoală-te şi mergi mai departe fără să te uiți înapoi.

Şi Şarad se supune. Plîngînd încetişor, el se scoală de jos şi porneşte de-a lungul coridorului. Treptat pereții subteranei sînt învăluiți într-o lumină palidă, stacojie.

Se face cald, apoi o căldură greu de îndurat. Zidurile sînt tot mai roşii şi încep să se apropie. Prin spațiul lăsat liber între ele țîşneşte o flacără. Vîlvătaia se aprinde tot mai tare şi mai tare. Încă puțin şi îi vor lua foc părul şi veşmintele. Şarad începe să respire greu, apoi îşi pierde cunoştința. Cineva îl prinde în brațe şi ultimele cuvinte pe care le aude sînt şoptite de Ariel:

— Sărmanul Şarad!

II. DANDARAT

Ariel se trezi şi primul lui gînd fu la băiat: *„Sărmanul Şarad!”*

Şocul nervos pe care-l suferise acesta fusese atît de puternic, încît îl internaseră la infirmeria şcolii. Doctorul îi dăduse să bea lapte fierbinte cu rachiu şi copilul adormise. Iar Ariel, călăuza lui involuntară, se înapoiase în camera sa.

În vreme ce Ariel se spăla, soarele se înălță sus, pe bolta cerului. Răsună gongul. În locul tunicii obişnuite din țesătură grosolană, Ariel îşi puse un veşmînt de pînză. În şcoală erau aşteptați să sosească oaspeți de seamă.

După gustarea de dimineață, pedagogii şi dascălii superiori se adunară într-o sală mare, ticsită de fotolii, scaune şi bănci. La capătul sălii lungi se înălța o estradă acoperită cu un covor şi împodobită cu ghirlande de flori. Ferestrele erau bine închise; lămpi electrice şi candelabre de bronz, de formă ciudată, luminau încăperea.

Curînd începură să sosească şi oaspeții, îmbrăcați în cele mai variate costume. Veniseră şi bătrîni venerabili, impunători, cu bărbi cărunte, în veşminte de mătase împodobite cu perle şi nestemate, şi fachiri slabi, şi reprezentanți ai diferitelor caste, cu însemnul distinctiv în frunte, înscris cu lut din Gange, îmbrăcați în dhote – haine grosolane din pînză – iar pe deasupra cu o tunică scurtă, demodată, din stofă, împodobită cu panglici şi încălțați cu saboți cu vîrfurile aduse în sus. Unii purtau,

agățate la şold, nişte ceaunaşe de aramă după obiceiul asceților. Alții aveau drept îmbrăcăminte doar un simplu cearşaf, iar în picioare sandale cu talpă de lemn.

Ultimii care sosiră fură sahibii. Cu pielea albă, voinici, îngîmfați, englezii aceştia în costume albe ocupară fotoliile din rîndul întîi.

Maimarii şcolii se învîrteau linguşitori în jurul lor.

Pe estradă se urcă un om cu pielea albă, în costum de hindus. Era Bharava, directorul şcolii. În cea mai curată limbă engleză salută oaspeții şi, cu vorbe alese, îi rugă să *„acorde cinstea şi să arunce o privire asupra realizărilor şcolii Dandarat în ceea ce priveşte educarea slugilor păcii, ale lui Dumnezeu şi ale adevărului”.*

Profesorii începură să-şi prezinte ciracii cei mai talentați. Era un fel de şedință de magie şi de ocultism.

Unul după altul se urcau pe estradă elevii. Ei reproduceau scene întregi şi țineau discursuri în stare de hipnoză, repetînd cu o precizie uimitoare vorbele rostite de cineva din sală. La unii elevi atenția era atît de ascuțită, încît aceştia observau mişcările care de obicei scapă unui ochi obişnuit. Din spusele pedagogilor reieşea că unii elevi puteau să vadă iradiațiile ce pornesc din capul unui om care îşi concentrează gîndurile asupra unui lucru, *„să asculte”* mişcările reflexe ale organului auzului, care fixează în subconştient sunetele procesului gîndirii, adică nu numai *„să vadă”,* dar să şi „audă” cum lucrează creierul. Toate acestea erau pe loc *„confirmate prin experiență”,* trezind entuziasmul oaspeților.

Pe estradă se produceau diferiți tineri fenomenali care, chipurile, acumulaseră în organism mari cantități de electricitate, indivizi care erau în stare să aprindă un bec,

să scoată scîntei şi să-şi învăluie trupul într-o aureolă. Alții vedeau prin întuneric. Apoi urmară *„specialişti”* din alte ramuri: ascultînd cîteva cuvinte ale interlocutorului şi observîndu-i mimica, gesturile şi diferite semne exterioare, ei puteau să povestească fără greş întîmplări petrecute de curînd în viața acestuia.

Ariel privea spectacolul şi se gîndea în sinea lui:

„Ar fi mai bine să arate încercările la care sînt supuşi elevii”.

El trecuse prin toate aceste cercuri ale iadului. Ultima încercare la care fusese supus era *„primirea sufletului”*. Tînărul îşi aminti, cu un fior de dezgust, acest ceremonial funebru, pe care îl îndeplineau elevii din ultimele clase. Erau siliți să asiste la moartea unui om, să-l țină de mînă pe muribund şi, în clipa cînd acesta se sfîrşea, să-l sărute şi să-i soarbă ultima răsuflare. Dezgustător lucru! Dar Ariel ştiuse să se stăpînească.

Zgomotul care se iscă tulbură gîndurile băiatului. Directorul şcolii poftea oaspeții într-o altă sală, unde urma să aibă loc o reprezentație de alt gen. Aici aveau să se împartă diplome membrilor *„lojii albe a teozofilor”* din înseşi mîinile *„învățătorului învățătorilor”* Iisu Materei.

Sala uriaşă era inundată de verdeață şi flori. Estrada, peste care fusese aşternut un covor, semăna cu un boschet îmbrăcat în trandafiri şi iasomie. Prin ferestrele larg deschise pătrundeau pale fierbinți de vînt. Era foarte cald. Cei care intrau îşi scoteau şalurile de pe umeri şi îşi făceau vînt cu evantaie din frunze de palmier. Un *zamindar*[1] gras îşi băgă pe furiş în gură o frunză de betel.

În rîndul întîi luară loc, în două fotolii aurite şi tapisa-

[1] Moşier — Nota red. ruse.

te cu mătase galbenă, un englez în vîrstă, cu ochelari pe nas, cu barba căruntă şi creaţă, şi memsahib, o femeie grasă, cu faţa plină şi proaspătă, cu părul cărunt, tuns scurt şi ondulat, îmbrăcată în veşmînt hindus – erau conducătorii societăţii teozofilor, mister Bronlow şi mistress Dryden. Directorul şcolii le oferi un buchet de flori.

Cînd toţi se aşezară, corul de fetiţe şi băieţi în costume albastre, împodobite cu ghirlande de flori albe de oleandru, intonă un imn. La ultimele sunete ale cîntecului, în boschet apăru Materei.

Toţi se sculară în picioare, iar mulţi dintre oaspeţi căzură în genunchi.

„Învăţătorul învăţătorilor” era îmbrăcat într-un veşmînt lung, albastru ca cerul. Capul lui, cu pletele lungi unduindu-se pe umeri şi barba-i mică, amintea de icoanele lui Crist pictate de maeştrii italieni. Pe faţa-i frumoasă, cu trăsături prea feminine, încremenise un zîmbet *„divin”*. Binecuvînta pe toţi, cu mîna ridicată.

Memsahib îl sorbea din ochi pe omul acesta frumos şi în admiraţia ei nu se citea nici urmă de religiozitate. Bărbosul Bronlow îi surprinse privirea şi se posomori.

Începu ceremonia împărţirii diplomelor, însoţită de nenumărate plecăciuni. Unii dintre membrii lojii îşi scoteau însemnele de pe piept, pentru a le primi încă o dată din mîinile lui Materei, şi se prosternau în faţa lui pînă la pămînt, iar el îşi înălţa braţele deasupra lor, împărţind flori.

Apoi *„învăţătorul învăţătorilor”* începu să vorbească şi-i aduse pe cei de faţă într-o asemenea stare de exaltare, încît în sală izbucniră strigăte isterice, mulţi leşinară, iar alţii se zbăteau în prada convulsiunilor.

Binecuvîntîndu-i încă o dată pe toți, Materei, noua încarnare a lui Buda, plecă.

Sahib se ridică în picioare şi o luă de braț pe memsahib. Ieşiră amîndoi pe o uşă aflată în spatele estradei, ca doi oameni care cunoşteau drumul, şi intrară într-un birou confortabil, mobilat în stil european, avînd chiar un cămin, deşi climatul țării nu cerea acest lucru.

Sahib se aşează la masa directorului şcolii, iar memsahib într-un fotoliu, alături de el. Directorul, care intrase în urma lor, luă loc pe scaun numai după ce înaltul oaspete îi zise:

— Stai jos, mister Pearce, şi povesteşte-mi cum merg treburile.

Cerînd permisiunea lui mistress Dryden, mister Pearce, cunoscut în şcoală sub numele de Bharava, îşi aprinse o țigară groasă de foi, luată chiar de pe biroul lui, şi se gîndi: *„Ştii tu mai bine ca mine cum merg treburile în şcoală!”*

Şi de fapt acesta era adevărul.

Mister Pearce şi sahibul – mister Bronlow – erau amîndoi englezi şi amîndoi acționau pe acelaşi tărîm. Religia, unul din bastioanele sistemului social pe care-l slujeau ei, începuse să aibă crăpături serioase, pierzîndu-şi influența în rîndul maselor populare. Era nevoie de anumite proptele, de surogate, de *„înlocuitori”*. Trebuia întreținută credința în divinitate, în existența spiritului, trebuiau întreținute stările de spirit mistice. Şi pe scenă apărură societăți de teozofie, de spiritism, de ocultism, care editau mii de cărți în toate țările lumii. Centrul lor se afla Ia Londra, dar ele nu puteau să nu folosească India, care în ochii europenilor şi ai americanilor avea o aureolă de mis-

ter, datorită *„ştiinţelor ei oculte”,* yogilor şi fachirilor.

Aici fusese construit un templu măreţ, cu o cupolă ca o emisferă. Tot aici, în apropiere de Madrass, luase fiinţă şcoala Dandarat, în scopul de a mări numărul adepţilor şi preoţilor în slujba ştiinţelor oculte, aici erau pregătiţi, spre a fi trimişi apoi în Asia, viitorii *„învăţători ai învăţătorilor”* de felul lui Iisu Materei, Krishnamutri – Aliţion – *„marele învăţător”,* aidoma lui Krishna sau Buda – precum şi diferiţi hipnotizatori, prezicători, medii, făcători de minuni pentru Europa şi America.

Şcoala din Madrass nu avea o existenţă oficială, şi asta nu numai din pricina metodei originale şi neobişnuite de educare a tinerilor, dar şi din alte motive, mult mai susceptibile. Aici îşi trimiteau copiii acei părinţi, rude sau tutori care voiau, dintr-un motiv sau altul, să scape pentru un timp sau pentru totdeauna de odrasla lor. Unii elevi fuseseră pur şi simplu furaţi de către agenţii Dandaratului.

Aici ei învăţau istoria religiei şi limbile acelor ţări unde urmau să fie trimişi ca să activeze.

Cei care se dovedeau deosebit de înzestraţi, adică deosebit de nervoşi, cînd terminau şcoala rămîneau în calitate de educatori.

În sistemul de educare hipnotismul ocupa un loc foarte important. O extraordinară capacitate de percepere dă posibilitate unora dintre elevi să *„citească gîndurile”,* surprinzînd diferite mişcări ale ochilor şi buzelor, care scapă altora, precum şi diferite zgomote abia auzite, şi să săvîrşească tot soiul de *„minuni”.*

În acelaşi scop se practicau şi diferite trucaje, cum ar fi, de pildă, aureolele luminoase în jurul corpului, arome-

le pe care le emană trupul „sfîntului”, trucaje născocite cu multă abilitate şi foarte bine executate. Printre profesorii şi *„consultanții ştiințifici”* ai şcolii se găseau destui oameni talentați şi cu vaste cunoştințe.

Aceasta era şcoala Dandarat.

Pufăind din țigara-i groasă, mister Pearce raporta despre activitatea şcolii, iar mister Bronlow şi mistress Dryden încuviințau dînd din cap.

— Ce se întîmplă cu noii absolvenți? întrebă mister Bronlow.

Pearce rosti numele cîtorva elevi, explică ce specialitate au şi localitățile unde urmează să plece.

— Încă nu m-am hotărît unde să-l trimit pe Ariel – spuse Pearce.

— Este acela greu educabil? întrebă Bronlow. Care-i adevăratul său nume?

— Aureliu Galton.

— Mi-aduc aminte. L-au trimis aici tutorii lui.

— Chiar aşa – răspunse Pearce. A fost trimis de către mister Boden şi mister Helson din Londra. Nu de mult, aceştia au întrebat de el. Le-am răspuns că sănătatea lui Aureliu nu lasă nimic de dorit, totuşi...

Bronlow se strîmbă nemulțumit, făcu un gest nerăbdător şi, privind speriat, cu coada ochiului, spre mistress Dryden, care, de fapt, nu trebuia să ştie totul, îl întrerupse pe Pearce:

— Şi ce intenționați să faceți cu el?

— Pot să spun doar atît, că nu este bun pentru a sluji drept mediu sau a fi un clarvăzător ori un prezicător. Pentru asta, Aureliu are un cap prea tare şi cu toate că posedă un sistem nervos destul de robust – adăugă el, cu

o umbră de amărăciune şi chiar cu un aer vinovat – este greu educabil, şi-apoi aceşti Boden şi Helson...

— Ştiu, mi-au scris şi mie – îl întrerupse din nou mister Bronlow. Charles Height e în posesia unor noutăți interesante. Vorbeşte-i despre Ariel, poate c-o să meargă.

— Cine-i Charles Height? întrebă mistress Dryden.

— Dumneavoastră nu ştiți? o întrebă respectuos mister Pearce. Unul dintre colaboratorii ştiințifici ai şcolii noastre, un om extraordinar de interesant.

— Aşadar, stați de vorbă cu el – repetă Bronlow, ridicîndu-se de pe scaun.

III. EXPERIENȚELE LUI MISTER HEIGHT

— Dumneata vorbeşti despre omul-muscă? Ha-ha-ha! Ştiu că oamenii fac din țînțar armăsar, iar dumneata vrei să faci dintr-o muscă un om...

— Nu din muscă om...

— Atunci din om muscă? Cred că e ceva mai greu. Ha-ha-ha!

Discuția aceasta avea loc în laboratorul lui Charles Height, *„savant distins”,* deşi nerecunoscut în lumea oamenilor de ştiință, care-şi găsise adăpost la Dandarat. De altfel, era un loc potrivit pentru el. Rivalii lui – savanții – spuneau de mult că locul lui Height este la casa de nebuni. Diferența între această casă şi şcoala Dandarat consta în faptul că ospiciile de nebuni au drept scop vindecarea nebunilor, în vreme ce Dandaratul făcea din oameni sănătoşi nebuni.

Printre profesorii şi „consultanții ştiințifici” se aflau şi psihopați, deşi în felul lor, remarcabili. Printre aceştia se număra şi Height.

Ferestrele deschise ale laboratorului strîmt ca un coridor erau acoperite cu rogojini, pentru ca încăperea să fie apărată de lumină şi de razele fierbinți ale soarelui. În penumbră se zăreau mese ticsite cu tot felul de aparate complicate, avînd cele mai diferite forme geometrice. Cuburi, baloane, cilindri, discuri de aramă, de sticlă, de cauciuc, toate erau înlănțuite cu fire de sîrme ca de nişte liane. O adevărată junglă a aparaturii ştiințifice, greu de străbătut pentru un neinițiat. Cărți nu se aflau nicăieri.

Toată biblioteca uriaşă, cuprinzînd diferite ştiințe, se afla sub țeasta cu desăvîrşire pleşuvă a acestui hidrocefalic stacojiu ca o pătlăgea coaptă. De acolo, posesorul acestei memorii prodigioase extrăgea, fără să facă cel mai mic efort, orice informație de care avea nevoie.

În anii petrecuți în India, Height se îngrăşase, se lenevise, lăsase să-i crească o barbă mare, roşcată, şi deprinsese obiceiurile locului.

Ceasuri întregi stătea întins pe rogojină, numai în pantaloni scurți, albi, avînd întotdeauna lîngă el o cană cu gheață şi lămîi, precum şi o cutie de metal cu betel şi alta cu tutun. Buzele lui păreau mereu însîngerate din pricina betelului. Într-o mînă ținea un evantai, pe care-l mişca necontenit, iar în cealaltă luleaua; mesteca betel, fuma şi se gîndea, iar din cînd în cînd îi punea pe cei doi asistenți ai săi – un bengalez şi un englez – să noteze ideile care-i veneau în cap sau să facă experiențe.

Dacă aceştia greşeau, Height se enerva, striga, dar nu se ridica de pe rogojină. Dar peste o clipă se îmbuna şi începea să rîdă binevoitor.

La picioarele lui, pe un scăunaş din bambus, şedea colegul său, savant de asemenea nerecunoscut, Oscar Fox. Era slab ca un ascet, iar fața-i rasă se îngălbenise din pricina frigurilor. Pe chipul acesta posomorit, cu obrajii căzuți, stăruia expresia de răutate a omului care n-a avut noroc în viață. Vorbea cu tonul unui om supărat, fără să-şi dezlipească ochii de pe ceasul de la mînă, şi cu precizie, la fiecare cincisprezece minute, scotea dintr-o cutie de metal o pilulă şi o înghița.

Trecuse un an şi mai bine de cînd Height şi Fox lucrau din ordinul şcolii, în scopul de a crea un om zburător, de

a găsi mijlocul cu ajutorul căruia omul să poată zbura fără nici un fel de aparat, aşa cum ni se întîmplă în vis. Dacă teosoful şi ocultiştii vor izbuti să dezlege această taină, ei se vor afla în posesia unei arme noi şi puternice, care le va sluji să-şi propage ideile. Cu ajutorul omului zburător se pot înscena diferite minuni, şi chiar adevărata ştiință poate fi pusă în impas. Sarcina aceasta era nespus de potrivită pentru savanți ca Height şi Fox, oameni într-o oarecare măsură înclinați spre aventură şi şarlatanie, puțin visători şi totodată, incontestabil, foarte dotați. La Dandarat, ei găsiseră ceea ce nu puteau găsi în altă parte: mijloace materiale pentru înfăptuirea proiectelor celor mai fantastice. Şi savanții aceştia născociseră pentru Dandarat multe *„minuni ale magiei albe şi negre”*. Dar toate laolaltă nu erau decît nişte scamatorii ingenioase. În ceea ce priveşte oamenii zburători, lucrurile se dovedeau a fi mult mai dificile.

Height şi Fox porniseră la rezolvarea problemei pe căi diferite. Fox era inginer şi fizician, Height biofizician. Fox aparținea tipului de savant care creează depunînd sforțări uriaşe şi care veşnic se îndoieşte de succesul său. El nu se hotăra să atace frontal problema ştiințifică, ci recurgea la nenumărate experiențe de recunoaştere, se învîrtea în jurul problemei, se apuca de lucru şi apoi se lăsa. Neavînd încredere în sine, discuta deseori cu Height. Şi era de ajuns ca acesta să-şi exprime îndoiala sau să rîdă, că Fox îşi părăsea îndată proiectul şi se apuca să inventeze altul.

Height, dimpotrivă, era plin de încredere în forțele sale şi mergea drept la țintă. El nu-i destăinuise lui Fox pe ce cale se gîndeşte să creeze omul zburător. Singurul lucru

pe care-l aflase Fox de la el era că *„problema aceasta va fi soluționată de fizică, fiziologie şi biofizică”.*

De data asta, discuția începu în clipa cînd Fox îi spuse:

— Mi se pare că am o idee interesantă. Problema creării omului zburător are la bază zborul muştei.

După ce Height încetă să rîdă, Fox se porni să explice, supărat, străduindu-se să-i demonstreze că ideea lui nu este atît de caraghioasă şi absurdă cum i se pare prea onoratului său coleg.

Vorbi îndelung despre observațiile învățătorilor asupra zborului muştei şi de complexitatea acestui lucru, care pare atît de simplu. Vorbea despre *„nişte muşchi speciali”* pe care musca îi are la piept şi care au o acțiune *„directă şi indirectă”.* În timpul zborului, aripile descriu opturi. Datorită acestor particularități, musca poate să zboare, cheltuind o energie nu prea mare şi, cu suprafața mică a aripilor, îşi poate ridica greutatea, comparativ mare față de aripi, a trupului. Aşadar, dacă va fi cu putință să se creeze un aparat analog, atunci omul va fi în stare să se înalțe în văzduh cu ajutorul unor aripi nu prea mari, fără nici un fel de motor, folosindu-şi forța musculară.

— Admirabil! Fermecător! Extraordinar! Minunat! Splendid!

Şi după fiecare cuvînt, Height rîdea, făcîndu-şi necontenit vînt cu evantaiul.

Fox se îngălbeni de supărare şi întrebă:

— Mă rog, ce-i caraghios în asta? Sau nu m-ai înțeles, sau...

— Sau dumneata n-ai înțeles nimic – îl întrerupse Height. Da, pesemne dumneata n-ai priceput nimic din sarcina care ne-a fost dată. Ce propui dumneata? Un nou

aparat zburător. Atîta tot, un aparat! Un mecanism care poate fi prins de umerii oricărui tont...

— De ce tont?

— Un aparat care se poate fabrica în serie, se pot crea sute, mii de oameni-muşte. Un asemenea proiect poate fi prezentat la Ministerul de Război şi nicidecum la Dandarat. Soldați zburători, cercetaşi, genişti, bombardieri zburători. Bineînțeles că asta n-ar fi rău. Şi, în general, n-ar fi rău să se renunțe la scări, la lifturi, escalatoare... Oamenii-muşte, la fel ca albinele, au să iasă din stup, au să-şi ia zborul de la toate ferestrele zgîrie-norilor şi au să zboare roiuri-roiuri pe străzi. Ce lucru minunat! Şi-apoi, ce perspective pentru alpinism! Alpinişti, cu aripi de muşte, au să poată zbura pe Everest, pe Mont-Blanc, ca nişte muşte pe o căpățînă de zahăr! Vezi, dar, că m-ai atras şi pe mine cu proiectul dumitale. Însă, dragul meu, noi avem nevoie de cu totul altceva. Trebuie să creăm un om care să se înalțe în văzduh fără nici un fel de aparat, uite-aşa: un-doi şi şi-a luat zborul!

— Păi dacă o să faci un astfel de om, atunci au să poată fi creați sute şi mii de oameni la fel! replică Fox.

— S-ar putea, bineînțeles.

— Şi care-i diferența?

— Diferența constă în faptul că e destul să se plimbe un singur om-muscă de-al dumitale, şi oricare inginer, cercetînd aparatul, va şti să facă unul la fel. Dacă însă va fi prins omul meu zburător, nimeni n-o să descopere şi n-o să priceapă nimic. Numai eu cunosc secretul. Şi omul ăsta zburător va fi unic în lume. Numai eu pot să mai fac alții, şi asta numai la comanda specială a şcolii Dandarat. M-ai înțeles?

Fox era cu totul descurajat.. Înghițindu-şi pilula, ea i se păru deodată neobişnuit de amară. După ce tăcu un timp, spuse:

— Ceea ce propui dumneata, eu consider că este pur şi simplu imposibil de realizat. Asta aminteşte de născocirile fachirilor cu privire la levitație. S-a scris şi s-a vorbit destul despre asta. Dar nouă, savanților, nu ne stă bine să credem în basme. De nouă ani trăiesc în India şi n-am văzut un singur caz de levitație. Şi chiar dacă mi-ar fi vorbit de ea un martor ocular, un om în care aş avea deplină încredere, i-aş răspunde: *„Prietene, eşti victima unei înşelăciuni iscusite sau a hipnotismului”.*

— Lasă fachirii în pace! William! strigă Height.

Din camera vecină ieşi un tînăr cu fața palidă şi istovită.

— Arată-i lui mister Fox experiența numărul 1.

William plecă şi se întoarse cu o tavă, pe care se afla o cutiuță de mărime potrivită.

— Mister Fox, descuie cutiuța cu cheia şi saltă capacul!

Plin de neîncredere, Fox răsuci cheia. Dar nici n-apucă să ridice capacul, că acesta se deschise singur, parcă împins de un arc, şi deodată din cutie zbură o masă poroasă, neagră, de mărimea unui pumn, se înălță drept în sus şi, lovindu-se cu zgomot uşor, se lipi de tavan.

Nedumerit, Fox ridică ochii şi privi tăcut ghemotocul care semăna cu un burete negru.

— Dă-l jos, William – porunci Height.

Tînărul aduse scara, apucă buretele cu mîna şi coborî.

— Ia-l, mister Fox, dar ține-l bine să nu-ți scape.

Fox nici nu simți greutatea buretelui. Dimpotrivă, masa aceasta spongioasă, deşi neînsemnată, apăsa de jos în

sus. William luă buretele din mîna lui Fox, îl puse la loc în cutie, o încuie şi plecă.

— Cu această primă experiență am nimerit în domeniul dumitale, Fox – spuse Height. Fizica peliculelor subțiri. Masa poroasă, cu pereți despărțitori subțiri şi microscopici, ai cărei pori erau umpluți cu hidrogen. Primul metal zburător. Un metal fără greutate, suprauşor, în sfîrşit, un metal zburător! Ce cotitură în tehnica materialelor de construcție şi de transport! Zgîrie-nori ce se vor avînta în stratosferă, oraşe zburătoare! Aş putea să mă umplu de aur cu invenția asta a mea, dar ei m-au renegat, n-au vrut să ştie de mine! Cu atît mai rău pentru ei! Fie dar ca de invențiile mele să se folosească Dandaratul pentru minunile sale! Închipuieşte-ți o stîncă ferecată de pămînt cu lanțuri. Se apropie un om, se agață de ea, lanțurile sînt scoase şi omul nu numai că ridică stînca, dar el însuşi se înalță cu ea cu tot în văzduh. Ce straniu!

— Şi asta numeşti dumneata levitație? întrebă batjocoritor Fox. Atunci şi balonul copiilor e o levitație.

— Eu nu spun că asta-i levitație – replică Height. Ar fi fost, dacă am fi izbutit să creăm omul dintr-o masă poroasă, imponderabilă. Atunci ar fi de ajuns un uşor imbold cu piciorul, neobservat, şi omul s-ar ridica în aer. Dar aşa ceva este peste puterile mele. Există o cale mai simplă. William, arată experiența numărul 2!

Ca şi cum ar fi servit la masă, William aduse o tavă de lemn pe care se afla o ladă neagră, cu mînere, iar deasupra ei, un cub alb şi o puse jos în fața lui Fox.

— Răsuceşte mînerul! porunci Height.

Şi Fox văzu cum cubul începu să se ridice lin în sus rămase acolo un timp şi apoi, tot atît de lin, începu să

coboare în clipa cînd William suci mînerul la loc.

— Minuni ale electrotehnicii? Ale electromagnetismului? întrebă Fox.

— N-ai ghicit decît pe jumătate! răspunse rîzînd Height. Doar eşti fizician, ia gîndeşte-te!

Fox privea cubul, fără să înțeleagă nimic. Height se porni din nou pe rîs şi adăugă, mulțumit de sine:

— Da, acestei nucuşoare nu-i pot pătrunde miezul fizicienii contemporani! Lucrările mele au progresat atît de mult, încît pot să vă şi arăt cîte ceva. Mişcarea browniană a moleculelor, înțelegi?

Fox tăcu, căscă ochii mari şi se uită la Height.

— Te miră? Cum de nu! Mişcarea browniană este neregulată, haotică. E-adevărat, calculul probabilităților ne spune că, din punct de vedere teoretic, nu este exclus un asemenea caz, atunci cînd toate moleculele se îndreaptă simultan în sus. Atunci piatra sau omul se poate ridica deasupra pămîntului. Dar probabilitatea unui astfel de caz este exprimată într-un raport de unu la unu, cu atîtea zerouri, încît din punct de vedere practic un asemenea caz este mai puțin posibil decît, să zicem, ciocnirea soarelui cu un alt astru ceresc. Mai simplu, această probabilitate este egală cu zero. De obicei, o moleculă, ciocnindu-se de altele, are aceeaşi tendință de a se mişca şi la stînga, şi la dreapta, şi în sus, şi în jos, din care pricină rămîne pe loc. Deci nu este de mirare faptul că savanții contemporani au anunțat că *„nu ne putem face nici un fel de iluzii cu privire la posibilitatea folosirii mişcării browniene, pentru a ridica, de pildă, cărămizile pînă sus, în vîrful unei clădiri în construcție”,* şi deci nici pentru a învinge forța de gravitate a corpului omenesc. I-au pus

cruce. Eu însă m-am gîndit că oamenilor din secolul trecut, ideea de a stăpîni forța distrugătoare, neîmblînzită a fulgerului, li s-a părut, de bună seamă, la fel de nesăbuită şi de imposibilă. Şi azi, aceeaşi forță curge liniştit prin cablurile noastre, pune în mişcare maşinile, dă lumină şi căldură.

— Şi dumneata ți-ai propus să stăpîneşti mişcarea browniană, ca să poți dirija salturile dezorganizate ale moleculelor?

— După cum vezi, nu numai că mi-am propus, dar am şi rezolvat-o! William! Arată-i lui mister Fox dansul baloanelor.

Pe masă apăru un aparat lung şi turtit, jur împrejur cu baloane de sticlă. Dintr-o dată baloanele începură să sară din ce în ce mai sus. Unele se ridicau şi coborau încet, altele în viteză. William răsuci o mică pîrghie a aparatului şi unul din baloane zbură glonț pe fereastră.

— Ceea ce vedeți aici, este doar o etapă a lucrărilor mele. Acest cadril al baloanelor l-am obținut după multă bătaie de cap. E mai uşor să dresezi un hipopotam, o muscă sau un elefant decît o moleculă. Greutatea principală constă în aceea că vioiciunea moleculelor-balerine este foarte diferită. În baloanele astea sînt închise molecule de hidrogen, azot şi oxid de carbon. Judecați singur: oare e uşor să faci să danseze baloanele astea în acelaşi ritm, cînd viteza moleculelor de hidrogen la 0° Celsius este de o mie şase sute nouăzeci şi doi de metri pe secundă, cea a azotului patru sute cincizeci şi patru, iar a oxidului de carbon şi mai puțin: trei sute şaizeci şi doi. Viteza moleculei de hidrogen întrece nu numai viteza glonțului, dar şi a proiectilului de artilerie, apropiindu-se de viteza proiec-

tilelor folosite la tunurile cu bătaie lungă. Cînd temperatura creşte, viteza moleculelor creşte şi ea. Ați văzut cum a zburat pe fereastră balonul cu hidrogen? Închipuiți-vă nişte gloanțe sau proiectile care se deplasează datorită forței interioare a moleculelor.

— Cum ai izbutit să transformi mişcarea haotică a moleculelor într-una dirijată? întrebă Fox.

— Este o poveste lungă. Deocamdată, mă mulțumesc să spun că, studiind mişcarea moleculară, fizicienii au ținut seama numai de rolul căldurii, ignorînd fenomenele electrice. Eu am avut prilejul să aprofundez jocul complicat al forțelor, care are loc, în înşişi atomii ce alcătuiesc moleculele şi să stăpînesc acest joc.

— Va să zică, în esență, nu mai e vorba de mişcarea browniană, ci mai curînd de o mişcare electrică? întrebă Fox.

— Aceste două fenomene sînt legate între ele.

Fox căzu pe gînduri.

— Să admitem – zise el – că ați izbutit să puneți stăpînire pe mişcarea moleculară, chemînd în ajutor fenomenele electrice de atracție şi respingere, variația potențialului, încărcarea electrică, dacă am înțeles eu bine. Dar tot ce mi-ai demonstrat dumneata se referă la lumea anorganică.

— Dar oare corpul omului nu este alcătuit din materii anorganice, din molecule şi atomi? replică Height. Nu în asta constă greul. Prima dificultate este aducerea la acelaşi numitor a moleculelor de viteze diferite, altfel, corpul omenesc ar fi pur şi simplu sfîşiat. Am fost nevoit să fac legătura între două domenii: fizica şi electrofiziologia. Pentru intensificarea potențialului electric, am introdus

în organism radioelemente artificiale, care l-au înzestrat eu energie radiantă. În felul acesta am căpătat un lanț: de la impulsurile creierului, gîndului, la sistemul nervos. De la sistemul nervos, la fenomenele de electrofizică, iar de la ele la cele moleculare.

— Şi-ai reuşit?

— Judecă singur. Satiş, adu omida!

Cel de-al doilea ajutor al lui Height aduse o floare într-un ghiveci, cu o omidă pe una din frunze. Satiş lovi ramura pe care se afla omida şi aceasta căzu, dar la jumătatea drumului, înainte de a ajunge la podea, se opri deodată în aer.

Fox îşi plimbă mîna deasupra ei, gîndindu-se că omida este atîrnată de vreun fir de păianjen, dar nu era nimic. Satiş o luă cu grijă, o puse din nou pe frunză şi plecă cu ghiveciul. Apoi, fără să mai aştepte să i se dea ordin, aduse un pui, care însă n-avea aripi, şi-l puse jos, pe podea.

Satiş îşi plesni cu putere palmele una de alta. Speriat, puiul se înălță deodată în aer, se roti piuind prin odaie şi zbură pe fereastra care dădea în parc. Fox se apropie de geam şi văzu că puiul se lăsase pe iarbă.

— Rămîi la geam, Fox! spuse Height.

Satiş luă o pisică, o duse în grădină, o puse într-un copac şi-apoi începu să strige:

— Cude! Cude! Cude! Hai, repede, repede! Uite, pisica! Pisica!

Se auzi un lătrat de cîine şi pe uşă ieşi în goană un cățel – Cude (mititelul).

Văzînd pisica, începu să latre, făcu o săritură şi, cu un scheunat jalnic, zbură spre cer. Lătratul şi scheunatul lui

se auzea tot mai sus şi mai înăbuşit.

— Cude! Cude! Cude! strigă Satiş.

Cîinele, care se afla la o înălțime de o sută de metri, începu să coboare. Curînd, se şi afla lîngă Satiş. Zburdînd de bucurie, era cît pe-aci să-şi ia din nou zborul, dar tînărul îl prinse la timp şi-l duse în casă.

— Acum urmează penultimul număr al programului nostru – rosti vesel Height. Mister Fox, rămîi la fereastră!

Satiş aşează pe cărăruie o broască mare şi o lovi binişor cu piciorul. Broasca făcu un salt şi se avîntă în zbor deasupra tufişurilor şi copacilor, apoi tot mai sus, mereu mai sus. Curînd, Fox o pierdu din ochi, dar căută încă multă vreme cu privirea spre bolta albastră.

— Ei, ce-ai de zis? întrebă Height.

Fox se aşează tăcut pe scaun, se uită mecanic la ceasul de la mînă, tresări, îşi vîrî în gură două pilule deodată, dar nici nu mai simți gustul lor.

— Nădăjduiesc că asta se poate numi levitație! rosti Height, făcîndu-şi vînt cu evantaiul. Cred că ți-ai dat seama cum se comportă levitații. Omida pe care ai văzut-o are posibilitatea să coboare pe firul ei. Eu am astupat canalele glandelor salivare care fabrică firul şi de aceea în clipa cînd omida a început să urce nu a mai putut să formeze firul şi să coboare. Dar centrii nervoşi lucrau ca de obicei şi îi trimiteau impulsurile corespunzătoare. Asta era de ajuns ca să se pună în mişcare, într-un chip nou, mişcarea organizată a moleculelor, şi să se facă o încărcare electrică a moleculelor în raport cu încărcarea pămîntului, şi omida *„a rămas spînzurată în aer”*. Puiul este o pasăre care nu mai ştie să zboare, dar care şi-a păstrat instinctele necesare pentru a putea zbura şi, da-

torită acestor instincte, el a putut să folosească pe deplin noua lui capacitate de levitație, într-o măsură mai mare decît omida. Cîinele nu poate decît să sară. Şi, deşi, din punct de vedere al creierului, este un animal cu o dezvoltare superioară, totuşi zborul acesta neaşteptat l-a năucit cu totul şi el ar fi zburat în văzduh pînă şi-ar fi dat duhul, dacă chemarea lui Satiş n-ar fi trezit stimulentul, adică dorința lui de a se întoarce înapoi. În ceea ce priveşte broasca, care se află pe o treaptă inferioară de dezvoltare, ea a murit, ajungînd în straturile reci şi sărace în oxigen ale atmosferei. Aşa cum au arătat experiențele, o dată cu moartea animalului dispare şi capacitatea lui de levitație şi broasca noastră poate că a şi căzut în capul vreunui țăran speriat... De altfel, capacitatea de levitație dispare şi trebuie să dispară îndată ce în organism are loc dezagregarea elementelor radioactive artificiale. Din toate aceste experiențe – continuă Height – dumneata, de bună seamă, ai şi tras o concluzie: levitația este cu atît mai posibilă, cu cît sistemul nervos superior al animalului este mai dezvoltat. Dar numai omul o poate stăpîni pe deplin.

— Ai spus că experiența cu broasca este penultima, însă ultima nu mi-ai arătat-o – zise Fox.

— Nu-i greu să-ți dai seama că ultima experiență se va face pe un om – răspunse Height.

— Se va face? Va să zică încă nu ai făcut o astfel de experiență?

— Dar vezi bine că terenul este pe deplin pregătit – replică Height. De pildă, experiența cu cîinele, al cărui sistem nervos, şi mai ales emisfera creierului mare, nu a avut de suferit, după cum se vede, în urma levitației, în ciuda faptului că în organism a trebuit să aibă loc mari

transformări atît în circulația sîngelui, în activitatea sistemului nervos şi altele. Eu aştept doar...

Cineva bătu la uşă şi în cameră intră Bharava-Pearce.

— A, mister Pearce! Venerabil *guru*[1]! Bharava-Babu! spuse batjocoritor Height. Ce noutăți ne-aduci?

— Mister Bronlow m-a trimis la dumneata...

— Bronlow a şi stat de vorbă cu mine.

— Pe cine a desemnat?

— Pe Ariel. Aureliu Galton.

— Fie Ariel primul om zburător! rosti cu indiferență Height.

— Eu văd în asta un semn al sorții – începu Pearce, ridicînd ochii în tavan. Ştiți că la Dandarat există obiceiul de a se da elevilor nume noi. Pe Aureliu l-am numit Ariel, ca să aibă aceeaşi rezonanță. Ariel este satelitul planetei Uranus. Totodată, Aizu înseamnă aerian. Uranus este o zeitate care întruchipează cerul...

— Cruță-ne, mister Pearce! Ai intrat atît de bine în rolul lui *saniasi*[2] Bharava, încît uiți în fața cui filozofezi!

— Obişnuința este a doua natură – zise de data asta Pearce, zîmbind şi pe alt ton. Dar uite ce-am vrut să te întreb, mister Height: experiența asta nu primejduieşte cumva viața lui Ariel?

— Cred că nu – răspunse Height. Şi dacă ții atît de mult la viața lui, fă această primă experiență cu dumneata. Mie îmi este indiferent cu cine încep. Un director de şcoală zburător! Ar fi foarte spectaculos!

Prefăcîndu-se că nu a auzit gluma răutăcioasă a lui Height, Pearce întrebă din nou:

---

[1] Învățător. — Nota red. ruse.

[2] Sfînt — Nota red. ruse.

— Dar capacitățile intelectuale nu pot fi atinse de această experiență?

— Foarte posibil!

— Ei, ce să-i faci! Avînd în vedere importanța cauzei, trebuie să acceptăm un oarecare risc – spuse oftînd Pearce.

— Nu pot să te sufăr cînd vorbeşti pe tonul ăsta de iezuit! Te cunosc ca pe-un cal breaz, mister Pearce. Dorința dumitale cea mai dragă ar fi ca Ariel să rămînă în viață, dar să-nnebunească. Totuşi nu în aşa hal, încît să nu mai poată fi folosit pentru scopurile voastre oculte şi... Ha! Ha! Ha!... teozofice! Nu-i aşa, vulpe bătrînă?

Pearce era cît pe-aci să izbucnească de furie, dar amintindu-şi că Height este un om necesar, se stăpîni şi răspunse sec:

— Datoria noastră e să ne supunem dorințelor celui de sus. Sînt foarte bucuros că ai lămurit în ce direcție trebuie să acționăm. Ariel va veni la dumneata astă-seară. Însă fii cu băgare de seamă, mister Height, pregăteşte-l, explică-i ce-o să devină. Nu-i de glumit cu însuşirea asta neaşteptată de a zbura, picată aşa, din senin. Vezi să nu-şi spargă cumva capul!

IV. PRIETENII

De la infirmerie, Şarad se întoarse din nou în camera lui Ariel. Între ei se stabiliseră relaţii neobişnuite pentru elevii şcolii Dandarat.

Conform regulilor şcolii, cel mare trebuia să-l conducă pe cel mic, fiindu-i primul şi cel mai apropiat educator şi „îndrumător spiritual" – guru. Nici un fel de apropiere, de intimitate, de prietenie nu era îngăduită în cadrul acestor relaţii. Supunerea oarbă a celui mic faţă de cel mare, iată ce stătea la baza educaţiei. Dar Ariel păstrase în adîncul sufletului său destulă independenţă sub aparenţa unei depline supuneri, Instinctul de apărare îl făcea să fie mincinos, să recurgă la simulări, în direcţia aceasta ajunsese la o adevărată virtuozitate. Pe acelaşi drum îl conducea Ariel şi pe Şarad. Instinctiv, băiatul îşi dăduse seama ce i se cere. Lua un aer abătut şi deznădăjduit cînd, în prezenţa unor persoane străine, Ariel îl certa cu asprime pentru fapte pe care el nici nu le făcuse. Dar cînd rămîneau singuri, Ariel şoptea la urechea ciracului său poveţe care i-ar fi îngrozit pe profesorii şi pedagogii din Dandarat.

Deseori, Ariel scăpa cuvinte ca acestea: *„Cît îi urăsc!"* şi Şarad înţelegea despre cine vorbeşte guru Ariel. Băiatul îi ura şi el în aceeaşi măsură pe Pearce şi pe toţi schingiuitorii lui, dar sentimentul acesta îi era paralizat de frică. Şarad tremura şi se uita în toate părţile, temîndu-se şi pentru el, şi pentru dascălul său, atunci cînd acesta îi

împărtăşea gîndurile lui ascunse.

Odată, într-o seară, Ariel discuta în şoaptă cu Şarad. Pe coridor se auziră paşii furişaţi ai lui Bharava. Ariel, al cărui auz era foarte fin, se îndepărtă brusc de băiat şi începu să-l certe cu glas tare. Şarad făcu o mutrişoară vinovată. Bharava intră în cameră, iscodi ca întotdeauna cu privirea pe elevi, apoi i se adresă lui Ariel cu astfel de cuvinte:

— Fiule! N-am precupeţit nici o strădanie, nici o trudă pentru a te creşte şi a te îngriji. A sosit vremea să culegem roadele. Eşti un tînăr în toată puterea cuvîntului. Instruirea ta a luat sfîrşit. E timpul să te-apuci de lucru şi să-i slujeşti pe cei care te-au hrănit şi te-au educat, să le mulţumeşti pentru grija ce ţi-au purtat-o; pentru adăpostul şi hrana ce ţi-au oferit-o. Dandarat îţi face marea cinste de-a te hărăzi unei înalte meniri şi nădăjduiesc că vei îndreptăţi pe deplin această încredere.

Tot timpul cît dură discursul acesta atît de pompos, Ariel îl privi pe Bharava drept în ochi, ca un om care n-are ce să răspundă. Tînărul înţelesese că i se hotărăşte soarta şi că în viaţa lui intervine o schimbare. Dar nici un muşchi nu tresări pe chipul său, nici cel mai mic semn de tulburare nu i se oglindi pe obraz.

Şarad îşi dădu şi el seama că-l aşteaptă despărţirea de singurul om care-i mai uşura viaţa. Băiatul însă nu ştia să se stăpînească în aceeaşi măsură ca Ariel, de aceea lăsă ochii în jos şi se strădui să-şi ţină răsuflarea, ca să nu atragă asupra sa atenţia cumplitului Bharava.

Ariel *„luă pulberea de la picioarele”* lui Bharava, adică se aplecă, atinse cu mîna tălpile lui Bharava şi, ducîndu-şi mîna la frunte zise:

— Gîndurile mele, dorințele mele, faptele mele şi viața mea vă aparțin.

Bharava, după ce privi scrutător în jur, rămase mulțumit. Şi pentru prima oară în toți aceşti ani, el îl mîngîie pe Ariel, atinse cu vîrful degetelor bărbia băiatului şi apoi îl sărută.

— Urmează-mă, Ariel! Primul pas pe care îl vei face va fi un pas în noua ta viață!

Ariel îl urmă ca un cîine bine dresat.

Iar Şarad, rămas singur, îşi prinse capul în mîini şi, nefiind în stare să se stăpînească, izbucni în plîns.

Cît de mare i-a fost însă bucuria cînd în miez de noapte simți deodată atingerea cunoscută şi şoapta lui Ariel!

— Tu eşti, *dada*[1]? întrebă el, şoptit.

— Eu sînt, Şarad, nu te speria!

— Ce ți s-a întîmplat, dada?

— Sst! Ştii... Bharava... el nu-i hindus, este englez şi-l cheamă Pearce... M-a dus la Charles Height, un învățat. Şi el e sahib. Iar Height, cînd l-a văzut pe Bharava, a exclamat: *„Iată-te, în sfîrşit, mister Pearce, dar unde-i Ariel?”* Bharava s-a înfuriat tare de tot... şi-a început să-i facă semne lui Height. Atunci Height a priceput şi a zis îndată: *„Bună seara, Bharava-babu!”* Dar degeaba, eu am înțeles că Bharava nu-i hindus. De altfel, şi înainte m-am gîndit la asta. Aici, la noi, te izbeşti de minciună la fiecare pas.

— Şi ce făcea Ha ăsta? îl zori Şarad.

— Height vrei să zici. M-a examinat ca un doctor şi pe urmă i-a zis lui Bharava: *„Straşnic! E sănătos tun. Peste cîteva zile o să...”* Dar Pearce a început iarăşi să-i facă

[1] Dada — frate mai mare — Nota red. ruse.

semne şi atunci Height mi-a poruncit: *„Să vii mîine dimineață înainte de masă, înțelegi? Înainte să mănînci. Să nu mănînci nimic şi să te speli bine. Să faci o baie, şi nu obişnuita abluțiune de dimineață."* Asta-i tot.

— Şi de ce ai zăbovit atîta?

— Bharava mi-a dat mai multe povețe: *„Supunere, supunere şi iar supunere!"* Ariel izbucni încetişor în rîs.

În noaptea aceea prietenii dormiră puțin. Şarad era mîhnit la gîndul că se va despărți de Ariel, iar acesta din urmă se gîndea la cele ce-l aşteaptă în viitor.

V. PE UN NOU FAGAŞ AL VIEȚII

A doua zi dimineața, după ce îşi luase rămas bun de la Şarad, Ariel se prezentă în fața lui Height, care îl aştepta în halat şi scufie albă.

Intrară amîndoi într-o încăpere ce semăna cu o sală de operație sau cu un cabinet de röentgen-terapie, avînd însă o aparatură mult mai complicată şi mai neobişnuită.

Height îi porunci lui Ariel să se dezbrace şi să se culce pe o masă îmbrăcată într-o muşama albă.

Ca întotdeauna, Ariel se supuse fără cea mai mică ezitare, închipuindu-şi că o să fie hipnotizat, stare pe care el se pricepea de minune s-o simuleze. Dar se înşelase.

Height îi ordonă să înghită un praf dizolvat m apă, apoi strigă:

— William, masca!

Un tînăr în halat alb, cu o tichie albă, îi aplică băiatului pe față o mască de vată, care emana un miros puternic şi dulceag.

— Respiră adînc, Ariel, şi numără cu glas tare! porunci Height.

— Unu, doi, trei... se porni Ariel.

Cînd ajunse la douăzeci, începu să se încurce, făcea pauze din ce în ce mai mari şi curînd îşi pierdu cunoştința.

— Ei, asta-i tot! auzi el cînd îşi veni din nou în fire şi deschise ochii.

Îi era greață şi capul îi vuia. Se afla culcat jos, pe po-

dea, în cabinetul-laborator al lui Height.

— Ce-i cu tine, te simți prost? Nu-i nimic, trece repede. Stai liniştit – spuse Height.

Ca întotdeauna, el şedea pe rogojină, pe jumătate dezbrăcat, cu buzele roşii de betel, şi trăgea din lulea, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

Aducîndu-şi aminte de cele ce-i spusese Pearce, Height se hotărî să-l pregătească pe Ariel cu toată grija pentru rolul de om zburător.

Şi în clipa cînd Ariel îşi veni de-a binelea în fire, Height îl întrebă:

— Ce zici, Ariel, eşti puternic? Crezi că ai putea să ridici un tînăr tot atît de greu ca tine?

— N-am încercat, dar cred că aş putea – răspunse el după o clipă de gîndire.

Viața la Dandarat îl învățase să fie foarte prudent în răspunsuri.

— Fiecare om sănătos poate să ridice o greutate egală cu greutatea corpului său şi chiar mai mult.

William! Ia saltă cu scaunul! îi porunci savantul lui William, care se ivise la chemarea lui.

William, pregătit pentru toate acestea, se aşează călare pe un scaun, îşi încolăci picioarele în jurul picioarelor scaunului, cu mîinile se apucă de spetează şi începu să salte prin cameră, aşa cum fac copiii.

Ariel privea uimit la tînărul William care galopa pe scaun.

— Ariel, uită-te bine, picioarele lui William nu ating pămîntul. Numai prin smucituri bruşte în sus şi în jos mişcă scaunul şi se ridică o dată cu el în aer. Cînd se smuceşte, saltă cu scaun cu tot, la cel mult trei sau cinci

centimetri de la pămînt, şi cam tot atîta înaintează. Dacă William, la greutatea lui, ar fi fost mai puternic, atunci bineînțeles c-ar fi putut să sară mai sus şi mai departe, nu-i aşa? Şi cu cît ar fi mai puternic, cu atît ar sări mai sus şi mai departe. Iată, dar, că nu-i vorba de nici o minune sau de vreun lucru extraordinar. Ține minte, Ariel, atunci cînd ai fost narcotizat... În timp ce dormeai... ți-am introdus în corp... un lichid care ți-a multiplicat forțele. Şi-acum tu ai să poți zbura pe scaun mai bine decît William. Ia încearcă! Scoală-te în picioare, aşează-te pe scaun şi caută să salți aşa ca William.

William îi cedă locul lui Ariel, legînd însă cu o frînghie piciorul scaunului şi ținînd într-o mînă capătul funiei.

— Sări, Ariel!

Băiatul smuci scaunul şi pe neaşteptate făcu o săritură atît de înaltă, încît s-ar fi lovit cu capul de tavan dacă n-ar fi fost frînghia, care-l opri din zbor, şi Ariel căzu jos cu scaun cu tot, lovindu-l şi pe William.

Height izbucni în hohote de rîs, dar deodată se încruntă. Se vede că era foarte tulburat şi încetă chiar să mestece betel.

— Nu te-ai lovit, Ariel?

— Puțin... numai la genunchi şi la cot – răspunse băiatul, uluit de toate cîte se petrecuseră cu el.

— Dar ce-ai simțit în timpul zborului?

— Eu... parcă aş fi primit o lovitură uşoară în cap şi în umeri... Mă apăsa ceva, dar nu de afară, ci dinăuntru.

— Aşa, aşa... aşa, aşa, la asta trebuie să ne-aşteptăm – bolborosi Height. Dar n-a fost prea puternică?

Nu te-a durut?

— Nu. Doar în prima clipă. M-am mirat tare mult, ba

chiar m-am speriat oleacă.

— Şi asta nu te-a împiedicat să gîndeşti? Nu ți-ai pierdut cunoştința, fie chiar şi pentru o clipă?

— Nu – răspunse Ariel – se pare că nu.

— Straşnic! exclamă Height şi bombăni: Cel puțin pentru mine! Pearce n-o să fie tocmai mulțumit, dar asta-l priveşte personal. Că ai căzut şi te-ai lovit, de vină e numai frînghia. Deşi fără ea, ai fi riscat să-ți spargi capul de tavan. Am legat frînghia fiindcă tu nu ştii încă să-ți dirijezi forța. Ascultă, Ariel, ia aminte la ce-ți spun! Acum eşti în stare să faci ceea ce nu-i în stare să facă nici un alt om. Poți să zbori. Şi pentru ca să poți zbura, trebuie să doreşti acest lucru. Poți să te ridici în aer mai repede sau mai încet, să te întorci în orice parte ai dori şi să te cobori după voie. Trebuie să ştii numai să te conduci, aşa cum faci cînd umbli, cînd te scoli, cînd te aşezi sau te culci. Înțelegi? Şi-acum încearcă încă o dată să sări cu scaunul. De data asta, nu-l mai smuci, gîndeşte-te doar că trebuie să zbori.

Ariel se aşează pe scaun, apucă speteaza şi se gîndi: *„îndată am să zbor!”* Şi într-adevăr se ridică la o înălțime de un metru, făcu ocolul camerei şi se lăsă lin, în jos, lîngă Height, fără să-şi creadă ochilor.

— Bravo ție, progresezi foarte repede!

— Dar fără scaun nu pot să zbor? întrebă Ariel.

Height izbucni în rîs, împroşcînd stropi de salivă roşie.

— Bineînțeles! Ha-ha-ha! Tu ai crezut, pesemne, că scaunul este un aparat, un fel de mătură pe care zboară baba-cloanța? Ariel, eşti un om zburător! Primul om care poate zbura fără nici un fel ele mecanisme sau aripi. Fii

mîndru de asta!

Băiatul se sculă de pe scaun. *„O să mă ridic în aer!”* şi se înălță, rămînînd suspendat, imobil, în spațiu.

— Ha-ha-ha! Aventurier? Escroc? hohotea Height, amintindu-şi de colegii săi savanți, care nu-i recunoşteau meritele. Binevoiți să vedeți asta!

Uşa cabinetului se deschise. În prag stătea Bharava, iar în spatele lui se ița Fox.

Văzîndu-l pe Ariel atîrnînd între tavan şi podea, Pearce-Bharava rămase cu gura căscată, încremenit locului. Fox îşi schimonosi într-un rictus dureros buzele aspre şi se încovoie, semănînd cu un semn de întrebare. Ariel se răsucea lin în aer, cobora, apoi din nou urca lin.

— Intrați, domnilor! De ce ați rămas locului? le strigă Height, triumfător.

În sfîrşit, Pearce îşi reveni din uluială şi se năpusti să închidă fereastra, bombănind: *„Ce imprudență”.* Apoi începu să se învîrtească în jurul lui Ariel, clătinînd din cap.

— Te felicit, colega! rosti cu greutate Fox, apropiindu-se de Height şi strîmbîndu-şi gura într-un zîmbet.

— Ei, ce zici de isprava asta? E mai reuşită decît musca dumitale? întrebă Height, bătîndu-l prietenește pe umăr, în aşa fel că Fox se clătină pe picioare.

Ariel coborî, iar Bharava-Pearce se îndreptă grăbit spre telefon, îl chemă pe Bronlow şi-l rugă să vină de îndată la Height.

— Cum te simți cînd zbori? îl întrebă Bharava pe Ariel.

— Bine. La început mi-a fost cam neplăcut... Corpul, umerii...

— Aşa, aşa! Dar mintea ți-a rămas limpede? Gîndurile

nu ți s-au încîlcit?

— Nu.

— Hm! Capacitatea mintală a lui Ariel n-a fost de loc atinsă... Din păcate... da-da! zise Height.

Pearce se uită semnificativ la el. Curînd sosiră mister Bronlow şi mistress Dryden.

Lui Ariel i se ceru să se înalțe în aer, să zboare prin cameră, stînd drept, culcat pe burtă, *„ca un peştişor”,* după cum spunea mistress Dryden, să se răsucească şi să facă diferite figuri de înaltă şcoală de pilotaj. Mistress Dryden se văita într-una cînd de frică pentru Ariel, cînd, plină de entuziasm şi admirație, exclama:

— Minunat! Extraordinar! Fermecător! Bronlow îşi freca cu un aer satisfăcut mîinile şi îl încuraja pe Ariel să facă noi figuri aeriene.

— Ce-l chinuiți atîta! exclamă, plin de bunăvoință, Height, şi-i porunci lui Ariel să coboare.

Toți, în afară de Height, se aşezară, şi Bharava, adresîndu-se lui Ariel, ținu un discurs, ca întotdeauna pompos, plin de citate şi metafore orientale.

Vorbi din nou de înalta cinste ce i-a fost acordată lui Ariel, care a devenit aproape un fiu al lui Indra, zeul cerului şi al văzduhului, şi frate cu Maruta, zeul vînturilor, vorbi despre puterea extraordinară pe care a căpătat-o Ariel, dar, totodată, şi de uriaşa răspundere ce apasă pe umerii lui. Bharava căuta să-l sugestioneze pe băiat, ațintindu-şi privirea-i hipnotică asupra lui, vorbindu-i despre supunerea totală şi absolută şi amenințîndu-l cu pedepsele cele mai cumplite pentru cea mai mică abatere.

— Dacă ți-ai pune cumva în gînd să fugi, să ştii că ai să sfîrşeşti în nişte chinuri atît de cumplite, cum încă n-a

sfîrşit nici un om pînă azi. Oriunde ai zbura, pe culmile munților înalți, în jungla întunecoasă, în pustiurile sălbatice sau chiar la capătul lumii, ține minte că noi te vom găsi pretutindeni, fiindcă puterea noastră este nemărginită. Şi atunci...

Bharava îi zugrăvi în chip atît de plastic privelişte a unor schingiuiri şi chinuri nemaivăzute, încît mistress Dryden începu să strîngă din umeri şi să ofteze. Şi încă un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: să nu arăți nimănui că ştii să zbori. Nici să vorbeşti despre asta nu-ți este îngăduit. Să nu îndrăzneşti să zbori sau să te ridici, fie chiar numai un deget de la pămînt, fără să fi primit ordin de la noi. Să nu zbori nici atunci cînd te găseşti singur în cameră.

Şi Bharava începu să facă nişte gesturi care, pesemne, trebuiau să întărească sugestia. Apoi, cu vocea-i obişnuită, rosti sever:

— Acum te poți duce în camera ta. Şi să nu uiți niciodată vorbele mele!

Ariel se înclină adînc, salută şi o porni spre uşă, străduindu-se să calce ca de obicei şi temîndu-se la fiecare pas să nu cumva să zboare. *„Trebuie să merg, să merg, nu să zbor!”* repeta el în gînd.

După ce băiatul ieşi, Pearce îl petrecu privindu-l temător, prin uşa întredeschisă. Apoi oftă şi zise uşurat, răspunzînd parcă propriilor sale gînduri:

— Nu, n-are să zboare de la noi! La fel ca şi celorlalți elevi ai Dandaratului, noi i-am anihilat complet voința.

— Şi totuşi nu-i prudent că l-ai lăsat singur pe Ariel – observă Bronlow.

— Dar ce poți face? Să-l ții în lanț şi să-i dai drumul ca

unui balon? întrebă batjocoritor Height.

— Ai fi putut să-l trimiți împreună cu un însoțitor, care să-l ducă de mînă – replică Bronlow – iar apoi să-l încui într-o cameră fără ferestre.

— Şi dac-o să zboare cu însoțitor cu tot? întrebă batjocoritor Height.

Mistress Dryden scoase un strigăt de uimire, iar Bronlow înălță sprîncenele.

— E cu putință aşa ceva?

— Absolut – răspunse Height – dacă, bineînțeles, călăuza n-o să fie mai grea decît Ariel.

— Iată încă o complicație! exclamă Bronlow.

— La toate astea ar fi trebuit să te gîndeşti mai înainte. Eu mi-am isprăvit treaba, iar felul cum o să-l fereşti şi cum o să-l arăți publicului pe Indra al vostru, asta vă priveşte pe voi, nu pe mine – spuse Height.

— Mister Bronlow – se băgă în vorbă Pearce – temerile dumneavoastră sînt neîntemeiate. Ariel este legat de multă vreme cu un lanț tainic. Lui nu numai că-i lipseşte voința, dar se află mereu în transă hipnotică. Atît de des l-am sugestionat şi l-am hipnotizat insuflîndu-i o deplină ascultare, încît acum, orice poruncă a mea el o primeşte ca pe ceva absolut şi nu va trece peste ea nici chiar de frica morții. Lucrul acesta e mai trainic chiar decît o pereche de cătuşe. Îmi iau asupră-mi toată răspunderea.

Bronlow mormăi printre dinți, dînd din umeri:

— Fie şi aşa!

Height deschise vorba despre suma pe care trebuia s-o primească drept plată şi începu să se tocmească în gura mare cu Pearce. Discutau atît de aprins, încît mistress Dryden, temîndu-se de o migrenă, se sculă de pe

scaun. Îndată după ea se ridică şi Bronlow.

— O să mai vorbim noi, mister Height! îi spuse Pearce, conducîndu-şi oaspeții.

Ieşiră din cabinet, Pearce cu Bronlow, iar Fox cu mistress Dryden. Femeia începu să-l descoasă pe Fox, interesîndu-se cum de a izbutit acest „vrăjitor Height” să creeze omul-zburător şi, fără să-i asculte răspunsurile, îl întrerupea mereu cu noi întrebări.

— Dar poate face şi animalele să zboare? O pisică, de pildă? întrebă ea.

— Da, eu cu ochii mei am văzut un cîine, pe urmă o broască...

— Nemaipomenit! O să-i cer negreşit lui mister Height ca pe Queen, pisicuța mea, să mi-o transforme într-o pisică zburătoare. Seara, ea o s-alunge liliecii din jurul terasei, de care mi-e o groază nebună şi care-mi tulbură cele mai frumoase ceasuri, căci în India, şi mai ales aici, la Madrass, numai seara poți să respiri în voie. Ce minunat o să fie!

Şi, deoarece mistress Dryden nu era numai ocultistă, dar şi poetă, îşi ridică ochii spălăciți spre cer şi începu să improvizeze:

Pe cer zbura un liliac,
În urmă-i, o pisică...

Pearce şi Bronlow însă vorbeau despre cu totul altceva.

Pearce voia să ştie dacă vor mai crea, cu ajutorul lui Height, şi alți oameni zburători, sau dacă Ariel va fi singurul. Şi în această ultimă ipoteză, se temeau ca Height să nu fie atras de duşmanii lor şi se întrebau dacă n-ar fi cazul să ia măsurile corespunzătoare.

„Poate ar trebui ucis Height?” înțelese Bronlow şi după ce se gîndi zise cu glas tare:

— Deocamdată, trebuie să-l împiedicăm să plece de la noi. Alți oameni zburători nu vom mai face. Dar Ariel poate avea vreun accident, aşa că Height ne este încă necesar. Trebuie s-avem grijă ca el să fie complet izolat de lumea dinafară. E limpede?

Pearce încuviință din cap şi răspunse:

— Se va face întocmai.

VI. SPRE O SOARTĂ NECUNOSCUTĂ

Ieşind de la Height, Ariel se îndreptă spre odăița lui, străbătînd aleea grădinii. Păşea încet, de parcă acum învăța să umble, şi călca atît de apăsat cu tălpile sandalelor, încît nisipul presărat pe cărare începu să scîrțîie. Nu se îndoia nici o clipă că este urmărit.

Ariel însă se mai afla sub impresia zborului din cameră. Putea să zboare! Gîndul acesta îl tulbura, dar în acelaşi timp îl umplea de fericire, o fericire al cărei rost se temea să-l înțeleagă aici, în grădină, sub soarele luminos, urmărit de privirile lui Bharava, pe care le simțea ațintite asupra sa. Băiatul îşi înăbuşea, nelăsînd să i se citească pe față gîndurile care, asemenea unui cîntec triumfător, răsunau în sufletul lui: *„Libertate! Eliberare!”* şi sunetele acestui cîntec îl uimeau nespus.

De-abia după ce dădu colțul clădirii, îşi îngădui să se gîndească, dar cu prudență, ca nu cumva gîndul să devină faptă: „Dacă aş vrea, aş putea de îndată să mă înalț în văzduh şi să-mi iau zborul din şcoala asta atît de urîtă, să fug de oamenii ăştia îngrozitori!” Şi începu să calce şi mai apăsat pe nisipul scîrțîitor.

În toți aceşti ani petrecuți în şcoală, Ariel nu încetase o clipă să se gîndească în ce fel ar putea să plece, să fie liber, să-şi afle trecutul, să-şi caute părinții.

Cu toate interdicțiile şi sugestiile hipnotice, noaptea cînd rămînea singur, se străduia să-şi amintească întîmplări din copilăria lui, petrecute înainte de a veni la

Dandarat. Uneori, icoane ale acestui trecut – crîmpeie rămase în amintire – i se arătau şi în somn, şi visurile erau întotdeauna mai vii decît imaginile pe care se căznea să şi le aducă aminte cînd stătea de veghe.

Vedea aievea o țară care era cu totul altfel: un cer de plumb, felinare pe străzi, licărind prin ceața deasă, vineție. Clădiri uriaşe, ude de umezeală şi ploi, oameni care se iveau pe neaşteptate, şi tot atît de neaşteptat dispăreau în negura întunecoasă.

Iată-l într-un automobil, privind pe fereastră lumea aceasta cenuşie, umedă.

Şi, deodată, o altă icoană...

O cameră mare, un cămin uriaş în care ard buturugi. Ariel şade pe covor şi-şi construieşte o casă din cuburi. Alături, pe o pernă de mătase, stă o fetiță blondă şi îi întinde cuburile. Într-un fotoliu moale, lîngă cămin, cu o carte în mînă, se odihneşte o bătrînă, cu o scufie de dantelă neagră pe capul cărunt, care din cînd în cînd îi priveşte cu asprime pe deasupra ochelarilor.

În odaie intră un om într-o haină neagră. Are ochii răi şi rotunzi ca de bufniță şi un zîmbet dezgustător de prefăcut. Ariel se teme şi-l urăşte pe omul acesta în costum negru, care, cu zîmbetul lățit pe toată fața şi cu ochii strălucind de răutate, păşeşte pe covor. El calcă în picioare căsuța din cuburi, Ariel începe să plîngă şi... se trezeşte.

Prin fereastră se zăresc frunze de palmier, iar pe cerul siniliu şi înalt, stele mari... Văzduhul mişună de lilieci... Noaptea e înăbuşitoare... India... Dandarat...

Alteori, Ariel se vedea într-o cămăruță mică, unde abia putea să respire, care se legăna. Prin geamul rotund

se zăreau valuri uriaşe, verzi şi înspăimîntătoare. Aşezat pe divan în fața sa, mai înfricoşător decît valurile, şedea omul acela negru, acelaşi care i-a călcat în vis, sau în realitate, căsuța din cuburi.

Alte amintiri din copilărie mintea lui n-a păstrat. Grozăviile ce i-au fost hărăzite băiatului aici, la Dandarat, s-au lăsat ca un văl asupra trecutului său. Dar trecutul trăieşte în sufletul lui Ariel, ca firele de iarbă într-un deşert de nisip.

Singurătatea, copilăria plină de bucurii şi tinerețea. Nici părinți, nici prieteni... Numai Şarad... Bietul Şarad! El a păşit abia pe prima treaptă a chinurilor. Ah, dac-ar putea să-l scape din iadul ăsta!

„Pot să zbor!..." Dar, făcînd un efort, Ariel alungă acest gînd şi calcă cu pas hotărît.

— Ariel! şopteşte plin de bucurie Şarad, în clipa cînd prietenul său intră pe uşă, dar îndată amuțeşte, văzîndu-i chipul aspru.

Acum nu-i vreme de discuții.

Sună gongul, care cheamă elevii la gustarea de dimineață, şi cei doi prieteni se îndreaptă spre sala de mese, tăcuți, fără să se uite unul la celălalt.

În ziua aceea, Şarad fu mustrat de cîteva ori de profesorii săi, pentru lipsa lui de atenție. Timpul se scurgea greu.

Înainte de apusul soarelui, în camera lui Ariel intră Bharava, care-i spuse tînărului să nu uite să ceară administratorului haine noi.

— Mîine dimineață, la cinci, o să vin să te iau. Să fii gata! După ce te speli, îmbracă-te cu hainele noi!

Ariel îşi plecă supus fruntea.

— Cum merge Şarad? întrebă Bharava, la plecare.

— Nu prea ştie să se concentreze – răspunse Ariel.

— Trebuie să-l pedepseşti cu mai multă asprime – zise directorul şi, aruncîndu-i o privire furioasă lui Şarad, ieşi.

Ca întotdeauna, înainte de a se culca, Ariel îl puse pe Şarad să citească cîteva fragmente din *„Shastra – Cărțile Sfinte”.* Era calm, aspru şi exigent, cerîndu-i băiatului să citească cu glas tare şi cîntat.

Totuşi, de cîteva ori, Şarad băgă de seamă că Ariel priveşte spre fereastră, iar pe chipul lui trece o umbră de îngrijorare. În parc, copacii foşneau în bătaia vîntului care prevestea ploaia.

Din cînd în cînd bubuia tunetul, dar pe cer stelele străluceau cu un foc viu. Şi numai cînd dinspre dreapta coborî întunericul, fîşia lăptoasă a Căii Lactee acoperindu-se de nori, Ariel oftă uşurat. Curînd se auzi ropotul primelor picături mari de ploaie. Afară, în noapte, răsună melodios gongul: era ceasul de odihnă, cînd toată lumea trebuia să se culce.

Şarad închise ceaslovul gros, iar Ariel suflă în opaiț. Şedeau amîndoi pe rogojină, unul lîngă celălalt, învăluiți în linişte şi beznă.

Şarad auzi cum Ariel se scoală de jos. Îndată se ridică şi el. Tînărul îl cuprinse în brațe pe băiat şi-l săltă de la pămînt!

— Ce uşurel eşti! şopti Ariel, rîzînd încetişor. Şarad, vrei să te ridic şi mai sus?

Băiatul simți cum tînărul său prieten îl ridică aproape pînă în tavan, îl ține acolo şi-apoi îl lasă jos. Nu cumva Ariel are mîini atît de lungi?

— Culcă-te, Şarad! vorbi în şoaptă Ariel.

Se întinseră pe rogojină, iar Ariel începu să şoptească la urechea băiatului:

— Ascultă, Şarad. Height a făcut din mine un om zburător. Înțelegi, acum eu pot să zbor ca o pasăre.

— Da unde ți-s aripile, dada? întrebă copilul, pipăind umerii prietenului său.

— Poți să zbori şi fără aripi. Aşa cum zburăm în vis. Nu-ncape îndoială că ei vor să m-arate oamenilor ca pe-o minune. Numai că eu... eu vreau să zbor din Dandarat!

— Da cu mine ce-o să se-ntîmple fără tine, dada? şi Şarad începu să plîngă.

— Linişteşte-te, nu plînge! Vreau să te iau cu mine. Eşti uşor şi cred că o să pot zbura împreună cu tine...

— Ia-mă! Ia-mă de aici, dada! E atît de rău aici, atît de groaznic! Fără tine o să mor! zise băiatul, oftînd.

— O să te iau... Auzi cum plouă afară? Asta-i bine. În întuneric n-o să fim văzuți... Fereastra e deschisă... Sst!... Se aud paşi... Taci!

Uşa scîrțîi.

— Dormi, Ariel? răsună glasul lui Bharava. Ariel!

— Mm... – Mîrîi Ariel, prefăcîndu-se că a fost trezit din somn, şi apoi exclamă: Ah, dumneavoastră sînteți, guru Bharava?!

— Ariel, de ce n-ai închis geamul? Uite cîtă apă a curs pe jos!

Bharava închise fereastra, lăsă storurile şi plecă fără să mai zică nimic.

Tînărul înțelese că directorul îl urmăreşte, neavînd încredere în el. Nu i-ar fi fost de loc greu să deschidă geamul, dar ce se va întîmpla dacă Bharava a pus paznic acolo? E de ajuns să ridice storul şi se va da alarma.

Şarad stătea culcat pe rogojină şi tremura ca prins de friguri. Afară se dezlănțuise un adevărat potop. Tunetul bubuia tot mai aproape, din ce în ce mai des şi mai tare. Scăpărînd, fulgerele inundau prin storuri odaia cu lumina lor albăstrie. Ariel stătea lîngă pervazul ferestrei, cu fața încruntată. Apoi luă un ştergar atîrnat într-un cui de lemn pe perete şi-i şopti lui Şarad:

— Vino cu mine!

Ridicară rogojina care-i despărțea de camera vecină, păşiră înăuntru şi de aici, fără zgomot, ieşiră în coridor. Coridorul zăcea cufundat în beznă şi linişte. Ariel mergea înainte, trăgîndu-l după el pe Şarad, care se ținea de capătul prosopului. Toți dormeau. În jur era o linişte deplină. Urcau şi coborau scări, traversau, cu pas furişat, coridoare lungi şi curînd începură să suie pe o scară dreaptă de lemn.

Ariel deschise chepengul care ducea pe acoperiş. Cît ai clipi, un fulger îi scăldă pe amîndoi în lumină, tunetul îi asurzi cu bubuitul său, iar ploaia îi udă leoarcă. Se urcară pe acoperişul drept.

— Suie-mi-te în cîrcă, Şarad! şopti Ariel.

Băiatul se cățără în spatele lui, Ariel îl legă cu prosopul, îşi îndreptă umerii şi privi în jur. La lumina unui fulger văzu curtea largă, acoperită de apă şi scînteind ca un lac, văzu clădirile Dandaratului cu zidurile sale. Mai departe străluceau luminile Madrassului, iar dincolo de oraş oceanul. Ariel simți cum Şarad tremura în spatele său.

— O să zburăm repede? întrebă în şoaptă băiatul la urechea prietenului.

Pe Ariel îl cuprinse teama. Oare într-adevăr o să se ri-

dice în aer? În cameră i-a fost uşor să zboare, dar acum, pe furtună, cu Şarad în spate... Ce se va întîmpla dacă se vor prăbuşi în mijlocul curții?

Deodată, răsunară nişte bătăi de gong, cu totul nepotrivite la ceasul acela. Alarmă!... Ariel văzu în fața ochilor chipul hîd al lui Bharava, îşi aminti de amenințările lui şi se înălță deasupra acoperişului.

Simți deodată o amețeală şi gîndurile i se învălmăşiră în cap.

Ca un avion care dă roată aerodromului înainte de a se aşterne la drum, aşa zbură Ariel deasupra acoperişului. În curte se auzeau strigăte, izbucni detunătura unei împuşcături, licăriră luminile felinarelor, iar la ferestre se aprinseră opaițele.

Ariel se avînta prin şuvoaiele ploii, zburînd – ca să-i fie mai uşor – în direcția vîntului care sufla dinspre sud-vest.

Jos, curtea, acoperişurile drepte, parcul, zidurile, toate se perindară cu o viteză amețitoare.

Vîntul îl purta pe Ariel spre ocean. În stînga, la lumina fulgerelor, se zărea lanțul munților, iar în față, luminile Madrassului. În fortul St. George ardea ochiul de foc al farului.

Ariel se afla acum deasupra unei întinderi nisipoase şi zbura atît de jos, încît se vedeau cîmpiile de orez. Şi din nou nisipuri... Ploaia îi biciuia trupul, iar vîntul îi şuiera pe la urechi, fluturîndu-i părul.

Jos, cu luminile aprinse, trecu un tren. Pe ocean plutea un vapor care, apropiindu-se de port, fluiera îndelung.

Iată şi Madrassul! Kuwam, rîul mic şi murdar umflat

de ploi. Străzile înguste şi întortocheate! ale *„Oraşului Negru”,* casele scunde, de cărămidă, clădite printre colibe de bambus. Partea europeană a oraşului era bine luminată. Ariel şi Şarad auzeau claxoanele automobilelor, zgomotul tramvaielor. Mai sus decît toate acoperişurile se înălța cupola observatorului şi palatul unui nabab.

Zburară deasupra grădinii botanice. La lumina felinarelor şi a fulgerelor se puteau desluşi palmierii, curmalii, cocotierii, plantații de bambus, arbuştii de cafea.

Acolo, pe cărarea grădinii, izbucniră strigăte de uimire. De-abia acum îşi dădu seama Ariel cît de nesăbuit era zburînd deasupra oraşului. Dar într-atît îl uluise acest zbor, încît gîndurile i se încîlceau în cap. Uneori i se părea că totu-i un vis. Şarad îi striga ceva, însă din pricina zgomotului ploii şi a vîntului, Ariel nu putea să-i deslușească vorbele, în sfîrşit, băiatul îi țipă drept în ureche:

— Ne văd oamenii, dada!

Drept răspuns, Ariel coti brusc spre apus, îndreptîndu-se către munți. Simțea cum îl părăsesc puterile. Năduşeala îi curgea şiroaie pe trup şi abia mai sufla. Dar trebuia să zboare cît mai departe de Dandarat, de Madrass.

Furtuna se mai domolise, ploaia încetase, numai vîntul sufla tot cu aceeaşi furie, mînîndu-i iarăşi spre ocean. Acolo ar putea pieri. Şi Ariel, încordîndu-şi puterile, zbură mai departe. Şarad se ținea zdravăn de spatele lui, iar tînărul, simțind căldura micului său prieten, voia să-l salveze cu orice preț.

Zburau amîndoi aşa, înfruntînd vijelia şi bezna, în întîmpinarea sorții necunoscute.

VII. BODEN ŞI HASELON

Biroul avocaților Boden şi Haselon – London City, King William street – se afla chiar lîngă biserica Mary Vullnot.

De la ferestrele biroului se putea vedea nişa sfîntului lăcaş cu statuia madonei, înnegrită de ceața şi funinginea Londrei, iar dangătul orologiului din turla bisericii înăbuşea chiar şi sîsîitul şi tusea bătrînei pendule din cameră, închisă într-o cutie neagră, veche, roasă de carii, şi de dimensiuni atît de uriaşe, încît în ea ar fi încăput prea bine chiar Boden şi Haselon – doi bătrîni uscățivi, fără barbă, în surtuce demodate, semănînd unul cu celălalt ca nişte frați gemeni.

De treizeci de ani stăteau unul în fața celuilalt, la două birouri ce păreau scoase din muzeu, despărțiți de restul funcționarilor printr-un perete de sticlă, care le îngăduia să-i poată urmări pe funcționari şi în acelaşi timp să discute despre afacerile secrete ale firmei, fără a se feri de urechile salariaților. De altfel, ei vorbeau tare puțin, deoarece se înțelegeau admirabil rostind cuvintele numai pe jumătate.

După ce citea vreo scrisoare, Boden făcea într-un colț un semn misterios şi i-o întindea lui Haselon. Acesta, la rîndul său, citea hîrtia, apoi hieroglifele, încuviința din cap şi punea rezoluția pentru funcționari. Rareori se întîmpla ca părerile lor să nu coincidă, dar şi atunci n-aveau nevoie decît de cîteva cuvinte sau crîmpeie de

propoziții ca să ajungă la o înțelegere.

Era o firmă veche, cunoscută, specializată în moşteniri, testamente, tutelă, şi care nu lucra decît cu clienți bogați. Deci nu trebuie să ne mire faptul că Boden şi Haselon posedau o avere considerabilă, ce depăşea cu mult limitele legale ale onorariilor. Dar acesta era un secret al firmei, păstrat în registrele groase, încuiate în dulapuri de fier.

În dimineața asta însorită, lucru atît de rar la Londra, mister Boden, ca întotdeauna, cerceta el, cel dintîi, corespondența şi trecea scrisorile citite pe biroul tovarăşului său.

În colț, pe un plic gros, albăstrui, se afla ştampila poştei din Madrass. Boden rupse repede plicul şi se adînci în citirea scrisorii, strîngînd tot mai mult din buzele-i subțiri şi uscate.

Sfîrşind de citit, dădu drumul la radio. Glasul crainicului anunța cursul bursei, dar Boden nu-l asculta. Deschisese aparatul pentru ca funcționarii să nu poată auzi prin peretele de sticlă vreun cuvînt din cele ce vor vorbi ei doi. Se vede că aveau de discutat lucruri foarte importante şi Haselon îşi aținti asupra lui Boden ochii săi decoloraţi şi rotunzi ca de bufniță.

În zadar vorbea crainicul tare, căci Boden nu spunea nimic. Tăcut, îi întinse lui Haselon scrisoarea, care, după ce o citi cu cea mai mare atenție, îşi aținti ochii săi albicioşi în ochii asociatului. Stătură aşa un timp, ducînd parcă o discuție mută.

Şi, într-adevăr, în clipele acestea şi-au spus multe unul altuia, sau mai bine zis, fiecare dintre ei s-a gîndit la acelaşi lucru, reîmprospătîndu-şi în minte toate împreju-

rările uneia dintre cele mai avantajoase, dar şi mai complicate afaceri – afacerea Galton.

Cu cîțiva ani în urmă, clientul lor, bătrînul proprietar şi fabricant, baronetul sir Thomas Galton, murise.

Rămăseseră doi copii minori – Aureliu şi sora lui, Jane. Conform testamentului, întreaga uriaşă avere imobilă a lui Thomas Galton şi o bună parte din averea mobilă reveneau fiului său Aureliu; pînă la majoratul acestuia, tutorii copilului erau mister Boden şi Haselon.

Pentru ei, tutela aceasta a fost un adevărat izvor de aur. Atît de bine se pricepură să administreze averea, ei împreună cu membrii consiliului tutelar, încît pe fiece an propriile lor venituri sporeau. Dar nu puteau sta liniştiți la gîndul că, în ziua cînd moştenitorii vor fi majori, izvorul acesta de cîştig trebuia să sece, Aureliu urmînd să intre în posesia averii care, deşi mult împuținată, era totuşi considerabilă.

În cazul că Aureliu murea pînă la majorat, averea lui revenea surorii sale, iar aceasta, fiind mai mare decît fratele său, şi tutela lor ar fi luat sfîrşit mai repede, adică o dată cu majoratul fetei. De aceea, pentru aceşti tutori atît de abili, soluția cea mai bună ar fi fost ca Aureliu să trăiască, dar să fie un incapabil şi după ajungerea la majorat. Din punct de vedere juridic, lucrul acesta era cu putință în cazul cînd băiatul s-ar fi dovedit a fi alienat mintal şi starea lui recunoscută ca atare de către organele de resort. În direcția aceasta îşi îndreptară toate eforturile Boden şi Haselon. Nu era pentru prima oară că-şi închideau pupilii în case de nebuni, unde doctorii, cumpărați de ei, făceau din copii normali nişte demenți. Bineînțeles că asta nu-i costa puțin. La şcoala Dandarat din Madrass

oamenii se arătară a fi mai înțelegători, iar rezultatul, după cum ştiau Boden şi Haselon, era acelaşi. Şcoala din Madrass mai avea şi alt avantaj: India se afla departe, din care pricină organele tutelare, cu care de altfel Boden şi Haselon duceau casă bună, şi mai ales Jane, nu puteau să urmărească soarta lui Aureliu. Şi băiatul, încă la o vîrstă fragedă, fu dus, chiar de către mister Boden, la Dandarat. Deoarece însă şcoala aceasta nu exista în mod oficial, în dările de seama ale tutorilor figura o şcoală-sanatoriu inventată (pentru copiii bolnavi de nervi). Actele, certificatele şi celelalte hîrtii ale acestei şcoli erau fabricate la Dandarat.

Aducîndu-l pe Aureliu aici, mister Boden avu o lungă discuție cu directorul şcolii Pearce-Bharava, căruia îi dădu anumite indicații: viața şi starea fizică a lui Aureliu Galton trebuiau păstrate orice s-ar fi întîmplat. În ceea ce priveşte sistemul nervos şi psihicul, acestea trebuiau neapărat zdruncinate. În nici un caz Aureliu nu urma să primească o educație europeană sau să i se dezvolte capacitățile intelectuale. Nici un fel de cunoştințe practice, nici un fel de contact cu viața. Dacă nu va înnebuni, trebuia ținut cel puțin într-o stare de infantilism.

Pearce înțelese repede ceea ce i se cerea şi făgădui să facă din Aureliu un idiot clasic; deşi nu tot atît de repede se înțeleseseră şi asupra banilor.

Pe deplin mulțumit, Boden se înapoie la Londra. Raportînd tovarăşului său rezultatele acestei călătorii, el nu rosti decît două cuvinte: *„All right!”* şi Haselon nu mai întrebă nimic.

De două ori pe an, Pearce trimitea lui Boden şi Haselon rapoarte oficiale pentru consiliul tutelar, precum

şi rapoarte neoficiale.

La început, acestea erau liniştitoare, mai tîrziu, însă, începură să apară fraze care sunau astfel: *„Ariel-Aureliu este, din păcate, un copil greu educabil”*. Şi cei doi tovarăşi înțelegeau prea bine ce înseamnă asta.

Totuşi nu pierdeau nădejdea. În cel mai rău caz, dacă Aureliu nu va înnebuni de-a binelea, nu le va fi greu să obțină recunoaşterea deplinei lui incapacități. În fiecare raport redactat pentru consiliul tutelar, Boden şi Haselon pomeneau despre deficiențele mintale ale pupilului lor. Iar la majorat, băiețandrul cu mustața mijindă, prezentat în fața unei comisii de expertiză medicală, în fața consiliului tutelar şi a tribunalului, nu va fi în stare să răspundă la întrebările obişnuite: *„Ce zi este astăzi? Ce lună? Cîți ani ai? De ce naționalitate şi credință eşti?”* şi altele de acest fel, şi de fiecare dată, răspunsul va fi acelaşi: *„Nu ştiu!”* Deficiența lui mintală va fi evidentă pentru toți. Restul îl vor pune la punct alții, cei cu care erau în relații de prietenie – experții medico-jurişti şi membrii consiliului tutelar.

Aşa au trecut anii. Pînă la majoratul lui Aureliu mai rămăseseră doar cîteva luni, cînd a sosit scrisoarea care l-a făcut pe Boden să dea drumul la radio.

Pearce îi înştiința că Ariel a terminat studiile la şcoala Dandarat, dar că, bineînțeles, tînărul putea rămîne acolo pînă la majorat.

Deoarece *„facultățile mintale ale lui Aureliu-Ariel Galton lasă, din păcate, de dorit”*, el, Pearce, a fost nevoit să-l supună pe băiat unui tratament special, aplicîndu-i metoda profesorului Height – *„mister Boden şi Haselon ştiu ce medic cu experiență şi ce mare învățat este acesta”*. Cu

toate că nici tratamentul profesorului Height nu a avut efectul dorit asupra capacităților intelectuale ale lui Ariel, totuşi experiența n-a rămas fără rezultat: în chip absolut neprevăzut – nici chiar mister Height nu a putut prevedea – Ariel a căpătat o însuşire neobişnuită şi cu adevărat miraculoasă, greu de crezut dacă nu vezi cu ochii, şi anume putința de a se ridica în aer fără nici un fel de aparat. *„Acest dar dumnezeiesc face ca Ariel să devină foarte util pentru acele scopuri înalte pe care le urmăreşte societatea noastră”.*

În ciornă, Pearce scrisese „neprețuit”, dar apoi, din prudență, corectase: „foarte util”.

„Şi dacă onorabilii mister Boden şi Haselon nu au nimic împotrivă, atunci S. T. şi S. Ş. O. (adică Societatea Teozofică şi Societatea Ştiințelor Oculte) sînt gata să-l utilizeze pe Ariel pentru scopurile lor, bineînțeles, numai după ce i se va pune diagnosticul de incapabil”.

În sfîrşit, vocea crainicului le fu de folos la ceva: apropiindu-se de Haselon, Boden îi zise:

— Nu cumva, Pearce o fi înnebunit?

— Asta li se prea poate întîmpla acelora care au de-a face cu nebunii – răspunse Haselon, dînd din cap.

— Orice-ar fi... – Şi, fără să-şi termine vorba, Boden începu să scrie repede ceva pe o blanchetă telegrafică.

După ce scrise cîteva rînduri, îi întinse lui Haselon telegrama, care cuprindea următoarele:

„Nu întreprindeți nimic pînă la primirea indicațiilor noastre. Luați toate măsurile de pază. Boden şi Haselon.”

Haselon încuviință dînd din cap şi înmînă prin ferestruie funcționarului telegrama, după ce scrise adresa.

— Cred că unul din noi va trebui să plece – zise

Haselon.

— Da, răspunse Boden.

Şi cei doi îşi ațintiră din nou privirile unul asupra celuilalt, reflectînd la situația creată.

— Jane... – Rosti după o pauză Boden, traducînd în cuvinte gîndul asociatului său.

— Da, răspunse acesta.

Şi se cufundară amîndoi în meditații, a căror profunzime o puteau invidia chiar şi yogii.

VIII. OBSTACOLUL

Discutînd orice problemă referitoare la soarta lui Aureliu, ei nu puteau să facă abstracție de Jane. Era doar sora şi, probabil, moştenitoarea lui. Dar mai ales era Jane, fata al cărei caracter dăduse atîta bătaie de cap şi pricinuise atîtea neplăceri şi amărăciuni tutorilor ei. Pentru aceştia, Jane era o veşnică piedică, o veşnică grijă. Boden şi Haselon o urau.

Încă din copilărie, fata se arătase grozav de încăpățînată şi de neascultătoare. Cînd mai crescu, începu să manifeste față de tutorii ei o vădită neîncredere şi rea-voință. Din clipa cînd îl trimiseseră pe Aureliu în India, Boden şi Haselon se străduiseră s-o convingă că fratele ei este bolnav de nervi, că el se află în tratament şi că revederea lor ar fi imposibilă, deoarece i-ar provoca emoții şi i-ar dăuna. Fata însă continua să repete cu îndărătnicie: *„Eu nu vă cred. Unde l-ați ascuns? Vreau să-l văd!”*

Cîtă vreme Jane s-a aflat sub tutelă, Boden şi Haselon au reuşit într-o oarecare măsură s-o mai țină în frîu. Dar, fiind mai mare decît Aureliu, împlinise cu cîteva luni în urmă majoratul, pe care îl serbă printr-un act de strigătoare nerecunoştință față de tutorii săi: Jane angajă pe cel mai aprig duşman şi concurent al lui Boden şi Haselon – avocatul George Dottaler – să-i administreze averea, dîndu-i, totodată, şi procură pentru conducerea tuturor afacerilor sale. Iar de la Jane şi de la Dottaler nu se puteau aştepta acum decît la tot soiul de şicane şi neplăceri.

Chiar în ajun fata avusese o comportare complet lipsită de tact, care îi indignase pînă în adîncul sufletului pe aceşti doi venerabili asociați: venise în biroul lor, însoțită de noul ei consilier, şi le făcuse un adevărat scandal, cerîndu-le cu glas tare – atît de tare c-o puteau auzi şi funcționarii – să-i spună în ce loc se află fratele său şi amenințîndu-i că se va adresa tribunalului..

Boden protestă indignat împotriva *„acestui amestec grosolan în drepturile lor de tutori”.*

— De faptele noastre sîntem obligați să răspundem numai în fața consiliului tutelar – zise el.

— În acest caz mă voi adresa singură consiliului tutelar şi îl voi sili să-mi spună în ce loc se află fratele meu! strigă fata şi, fără să-i întindă mîna, plecă împreună cu avocatul său.

Şi cînd Jane îşi punea ceva în cap, era cu neputință să nu obțină.

Ea nu va da înapoi nici chiar dacă va trebui să plece în India ca să-şi caute fratele. Şi dacă îl va găsi jucînd rolul unui om zburător, luat în antrepriză de către teozofi şi ocultişti?! Afacerea începea să miroasă a scandal! Cu orice preț, Jane trebuie împiedicată să plece, iar pînă atunci...

Boden îşi privi asociatul drept în ochi şi scrise repede textul unei noi telegrame cifrate, adresată lui Pearce:

„Ascundeți-l pe Aureliu într-un loc sigur şi pregătiți-vă pentru primirea surorii sale. Boden şi Haselon”.

Pearce cunoştea toată situația, pe care Boden i-o împărtăşise încă din clipa cînd îl dusese acolo pe Aureliu.

La consiliul tutelar, Jane putea primi doar adresa unei „Şcoli-sanatoriu pentru copiii bolnavi de nervi”,

şcoală imaginară, pe care ea, bineînțeles, n-o va găsi. Dar dacă cei de la Dandarat au şi făcut prostia să-l arate pe omul zburător, atunci de bună seamă, vestea despre o minune ca asta s-a răspîndit nu numai în toată India, ci în întreaga lume şi, fiind în India, Jane, cu siguranță, va dori să vadă minunea. S-ar putea, bineînțeles, ca ea să nu-l recunoască pe Aureliu. Acesta era un tînăr ajuns aproape la majorat şi ea nu l-a mai văzut din copilărie. Totuşi, întîlnirea dintre cei doi nu trebuie să aibă loc.

Nici n-apucă Boden să-i dea telegrama lui Haselon, că un funcționar deschise ferestruia şi, întinzîndu-şi mîna prin ea, puse pe masa lui Boden o telegramă transmisă prin radio şi primită chiar în clipa aceea.

„Aureliu a dispărut. Sîntem în căutarea lui. Pearce”.

La început, Boden nu înțelese nimic. N-apucase să expedieze telegrama în care cerea ca Aureliu să fie ascuns, că a şi sosit vestea dispariției lui. Poate a fost ascuns?! Poate e o greşeală a telegrafului?! Dar cuvintele *„sîntem în căutarea lui”* vorbeau despre cu totul altceva.

— Totuşi şi-a luat zborul! Ah, ce gură-cască! sîsîi Boden zvîrlind telegrama cu un gest atît de desperat, că era cît pe-aci să nimerească drept în obrazul lui Haselon.

Haselon o citi, apoi cei doi asociați începură să se uite unul la altul ca nişte bufnițe.

Călătoria în India devenea inevitabilă. Dar asta costa mult. Probabil vor fi nevoiți să cheltuiască destule parale pentru a-l găsi pe Aureliu.

Nici Boden şi nici Haselon nu scoteau cu plăcere banii din buzunar, deşi cheltuiau din averea lui Aureliu. Doar contul lui era contul lor. Oare nu s-ar putea ca cheltuielile astea să fie suportate de altcineva? Şi Boden spuse în-

că o dată:

— Jane!

— Da, răspunse Haselon, ale cărui gînduri coincideau întotdeauna cu gîndurile lui Boden.

IX. FURNICAR OMENESC

Miss Jane a fost foarte uimită cînd, în seara aceleiaşi zile, mister Boden veni s-o vadă.

„Pesemne că amenințarea mea şi-a făcut efectul” – se gîndi fata, poftindu-şi oaspetele să ia loc.

— Ne-am cam certat ieri, Jane – zise Boden, aşezîndu-se. Dar dumneata trebuie să mă-nțelegi şi pe mine. Eu nu sînt singur. Dacă ți-aş fi satisfăcut dorința, dîndu-ți adresa lui Aureliu, asociatul meu s-ar fi putut supăra, considerînd că dumneata n-ai încredere în el – de mine nici nu mai vorbesc – de vreme ce vrei să te convingi în ce condiții se găseşte fratele dumitale...

— Puțin îmi pasă dacă asociatul dumitale se va supăra sau nu. Am dreptul să ştiu unde este fratele meu şi să-l văd – replică Jane.

— La fel gîndesc şi eu – zise împăciuitor Boden şi, după o scurtă pauză, exclamă: Ascultă, Jane! îmi pare foarte rău că între noi au avut loc neînțelegeri.

— Şi mă rog, cine-i vinovat de asta, mister Boden?

— Dacă am tăinuit pînă acum locul unde se află fratele dumitale, am făcut-o numai la insistențele medicilor, care găsesc că întîlnirea dintre dumneata şi el ar fi putut dăuna sănătății lui. Orice emoții, chiar bucuriile, îi pot primejdui sănătatea.

— Nu te cred.

Boden oftă cu aerul unui om jignit pe nedrept.

— Trebuie să-nțelegi totuşi că pentru un capriciu al dumitale...

— Capriciu? Dumneata numeşti capriciu dorința unei surori care vrea să cunoască soarta fratelui ei?

— Dacă-ți îndeplinesc dorința, pot să-i pricinuiesc un rău lui Aureliu, pentru care răspund în calitate de tutore. Dacă te refuz, îți trezesc mînia şi suspiciunea, lucru care face să sufere bunul renume, cinstea şi mîndria firmei noastre. Fie însă aşa cum vrei dumneata. Eşti majoră şi eşti sora lui Aureliu. Dumneata răspunzi de faptele dumitale. Am să-ți dau adresa lui Aureliu, numai cu o singură condiție: dacă pleci într-acolo, eu va trebui să asist la revederea voastră. La asta mă obligă datoria mea de tutore.

Jane nu voia în ruptul capului să plece împreună cu Boden, dar propunerea lui simplifica lucrurile: cu el va ajunge mai uşor şi mai repede la fratele său, aşa că nu se opuse.

— Întrucît această călătorie – continuă Boden – necesită cheltuieli mari şi pierdere de vreme, şi se face numai pentru satisfacerea unui capriciu... dorința dumitale...

— Am să suport toate cheltuielile – răspunse la repezeală Jane – şi nu numai pe ale dumitale, dar şi cheltuielile lui mister Dottaler, care mă va însoți.

Boden strîmbă din nas. Din nou acest Dottaler! Dar el ştia prea bine că Jane nu se dă bătută şi fu nevoit să accepte.

— Să iau bilete pentru transatlantic? întrebă Boden.

— O să iau eu, şi nu pentru transatlantic, ci pentru avion.

— Eşti oare atît de grăbită? Asta o să coste scump.

— Pe mine o să mă coste, nu pe dumneata.

Boden căzu pe gînduri. Se cam temea să călătorească

cu avionul, însă cu cît vor sosi mai repede la Madrass, cu atît va fi mai bine. Despre fuga sau „zborul” lui Aureliu nu ştia nimic. Era ceva prea ciudat şi de necrezut. Se prea poate ca Pearce să fi înnebunit într-adevăr! Deci este cu atît mai necesar să facă cercetări la faţa locului.

— O să coste scump – repetă Boden – drumul e tare lung.

— Franţa? Elveţia? Italia? întrebă Jane.

— India – răspunse Boden.

— India! exclamă uimită Jane.

Da, nu era aproape. Fata chibzui puţin, apoi răspunse:

— Cu atît mai bine, o să angajez un avion de pasageri.

După plecarea lui Boden, Jane căzu pe gînduri. Iată, aşadar, unde l-au trimis Boden şi Haselon pe fratele ei. Şi n-au făcut-o fără rost.. India! Cu clima ei îngrozitoare pentru europeni, cu friguri, ciumă, holeră, şerpi, tigri... Iată aproape tot ce ştia Jane despre India.

Trecu în bibliotecă şi începu să scoată din raft cărţi care se refereau la această ţară. Era atît de nerăbdătoare să afle, încît frunzărea la întîmplare paginile una după alta. Capul i se umplu de o sumedenie de cunoştinţe. Totul era atît de complicat, neobişnuit, de neînţeles... Amestec de rase, amestec de triburi, limbi, dialecte, caste, religii... Arienii şi hinduşii cu pielea smeadă, dravidienii cu pielea cafenie şi băştinaşii cu pielea şi mai neagră... Limbile ariene: hindusa, bengaleza, mahrati; iar cele dravidiene: telugu, tamil, tibeto-birmană... Peste două sute de dialecte... Castele: preoţii brahmani, cşatrii – ofiţeri, vaişii – negustori, industriaşii şi şudra – agricultori, cu diferitele lor subdiviziuni care se ridică la 2378... Caste de meserii

moştenite din tată în fiu: doctori, cofetari, grădinari, olari, astrologi, măscărici, acrobați, poeți, vagabonzi, bocitori, cerşetori, cioclii, călăi, adunători de bălegar de vacă, toboşari... Şi toți aceştia, de bună seamă, purtînd veşminte deosebite. Ce lume pestriță!... Brahmani, budişti, creştini, mahomedani... Nenumărate societăți şi secte religioase... *„Treizeci şi trei de milioane de zei”,* şase milioane de văduve... De ce atît de multe? Ah, iată de ce! Văduvele nu au dreptul să se recăsătorească. Printre ele se află o sută de mii de văduve care încă n-au împlinit vîrsta de 10 ani şi trei sute de mii sub 15 ani... Văduvele umblă rase în cap, li se sparg brățările de sticlă de la mîini şi de la picioare, iar rudele bărbatului le iau toate podoabele. O viață mohorîtă, ca într-o închisoare, un doliu veşnic... Multe văduve nu pot să îndure şi se sinucid.

Despre India cea nouă, despre oamenii noi, femeile noi, cărțile pe care le avea Jane nu pomeneau nimic. Astfel că fata îşi făuri o imagine sinistră, închipuindu-şi această țară ca un uriaş furnicar omenesc, plutind în haos. Şi în mijlocul acestor trei sute de milioane de furnici negre, galbene şi cafenii, se află pierdut undeva fratele ei...

Jane nici nu tresări măcar, ci zvîrli cartea cît colo şi-l chemă la telefon pe Dottaler.

X. CERŞETORI FĂRĂ CĂPĂTÎI

Ariel se sufoca. Picăturile de ploaie se amestecau cu broboanele de sudoare. Îşi dădea seama că nu mai are putere să zboare cu povara în spate. Trebuia să se odihnească.

În întunericul nopții zăriră deodată sub ei pădurea, iar lîngă pădure, o întindere mai luminoasă – pesemne nisipuri.

Coborîră pe malul unui rîuleț, sub un ficus, ale cărui rădăcini aeriene coborau de-a lungul trunchiului şi alcătuiau la poalele lui o rețea întunecoasă de inele încolăcite. Mlădițe tinere de bambus creşteau jur împrejur. Era un colțişor ferit, unde puteau să se odihnească fără teamă de a fi văzuți de cineva.

Abia mai suflînd, Ariel dezlegă prosopul. Şarad sări din spatele lui şi îndată căzu în genunchi, căutînd să-i îmbrățişeze picioarele şi înălțîndu-i osanale ca salvator al său.

Ariel zîmbi trist şi, ridicîndu-l de jos pe băiat, zise:

— Eu nu-s Dumnezeu, Şarad. Amîndoi sîntem nişte fugari nenorociți şi zdrențăroşi. Hai să ne culcăm aici şi să ne odihnim. Am ajuns prea departe.

Băiatul fu puțin dezamăgit de explicațiile lui Ariel. Se bucurase atît de mult că prietenul lui era Dumnezeu! Dar se simțea prea obosit ca să chibzuiască la toate astea.

Se băgară în desişul rădăcinilor, fără să se mai gîndească la şerpi şi la tot soiul de insecte; Ariel puse gri-

juliu sub capul lui Şarad prosopul împăturit şi băiatul adormi îndată.

Cu toată oboseala, Ariel nu putea să închidă ochii, fiind prea tulburat.

Vîntul alungase norii. Pe cer scînteiau stele mari. Luna apunea dincolo de sprînceana întunecată a pădurii. Nori albi şi uşori treceau prin fața sa, ca într-o incantație nocturnă. De undeva, de aproape, poate dintr-o grădină, venea miros de flori, plăcut şi dulceag, o mireasmă necunoscută. Îți pătrundea parcă în suflet, trezindu-ți neliniştea la gîndul c-ar fi cu putință să se ivească în preajmă oameni.

O nouă pală de vînt smulse vălul alb de ceață care învăluia pămîntul.

Şi, spre nemulțumirea sa, Ariel văzu că au poposit într-o regiune foarte populată. Dincolo de fîşia de nisip străluceau, ca un oțel negru, undele rîului. Luminile bărcilor legate la chei se oglindeau în apă tremurînd şi se părea că tot întunericul nopții se strînsese în frunzişul des al copacilor de pe celălalt mal. Luna se ascunse în spatele pădurii. Şi numai o stea mare, poate chiar planeta Jupiter, întocmai ca un străjer al nopții printre nenumărate stele mici ce spuzeau cerul, veghea pămîntul adormit.

Priveliştea asta calmă avu darul să coboare pacea în sufletul lui Ariel, care se lăsă furat de somn. Ținînd în mîna sa mîna caldă a lui Şarad, Ariel adormi sprijinit de rădăcinile încolăcite ca nişte şerpi.

În somn văzu aievea alte țări, meleaguri dragi şi necunoscute, unde, sub bolta limpede a cerului, zilele se aseamănă cu privirile unor ochi larg deschişi, iar nopțile, cu umbre sfioase, tremurătoare pe sub genele lăsate. Sau

poate citise despre asta? În cartea vieții sau poate în cartea unui poet bengalez? Era un vis al visului.

Simțind nişte împunsături în ochi, Ariel îi deschise şi văzu un copac bătrîn, djambol, cu frunzişul învăluit în pînza subțire a ceței de dimineață, prin care răzbăteau razele roşii ale soarelui ce se ivise la răsărit. Scînteieri de aur revărsa cerescul astru peste desişurile de bambus.

De undeva, din stînga, răsună un cîntec şi Ariel întoarse capul într-acolo. Printre trunchiurile copacilor se zărea un iaz înconjurat de cocotieri; o scară de piatră cobora în apă.

Acolo, la iaz, un om gras săvîrşea abluțiunea de dimineață. Îşi astupa urechile şi se cufunda în apă de atîtea ori cît prevedea ritualul. Alături de el, un brahman, care, pesemne, se temea să nu fie spurcat chiar în undele acestea limpezi, înlătură cu mîinile amîndouă frunzele ce pluteau la suprafață, şi-apoi se scufundă dintr-o dată. Un al treilea nu se hotăra să intre în apă. Se mărginise doar să-şi moaie prosopul şi-acum şi-l storcea deasupra capului. Unii coborau agale treptele, alții, bolborosindu-şi rugăciunea de dimineață, se aruncau în iaz de sus, de pe treapta cea mai înaltă. Pe mal, unii îşi frecau de zor trupurile albe, alții îşi schimbau rufăria netezindu-şi cutele, iar alții culegeau flori în luncă.

Departe, în celălalt capăt al iazului, nişte rațe prindeau moluşte şi îşi ciuguleau penele.

Ariel crezuse c-a nimerit în junglă, şi cînd colo în jurul lui mişunau oameni!

Albinele începură să zumzăie în văzduh, se auzi glasul păsărelelor, iar dinspre rîu răzbătură frînturi de cîntec. Şarad tot mai dormea.

Ariel luă dintr-o băltoacă o bucățică de lut şi-şi frecă fața, gîtul, mîinile şi picioarele.

Undeva, poate într-un templu, bătu un gong. Sunetul acesta cunoscut îl trezi pe Şarad. El se ridică repede în capul oaselor, privind nedumerit în jurul său: văzu locuri noi şi necunoscute şi pe tînărul de culoare ciocolatie care-i zîmbea.

Şarad se sperie şi fu cît pe-aci să izbucnească în plîns.

— Nu-ți fie frică, Şarad, eu sînt – îi spuse cu blîndețe Ariel.

Băiatul se prosternă dinaintea lui. În ajun, Ariel zburase, iar astăzi, dintr-un alb, se transformase într-un dravidian cu pielea de culoare închisă. Numai un zeu putea săvîrşi asemenea minune!

— Scoală-te, Şarad, şi priveşte! N-am făcut altceva decît să mă mînjesc cu lut, ca să nu atrag atenția oamenilor cu pielea mea albă. Să-ți intre bine în cap, sîntem amîndoi nişte cerşetori care batem drumurile şi cerem de pomană.

— Batem drumurile? Da de ce să nu zburăm? E aşa de bine să zbori!

— Păi dac-o să zbor, o să mă prindă ca pe o pasăre şi o să mă închidă în colivie.

— Să-i prefaci tu pe ei în păsări şi-n cîini, dada! exclamă Şarad.

Ariel rîse şi dădu din mînă:

— Să mergem, Şarad!

Ieşiră din ascunzătoarea lor şi porniră pe drumul desfundat de ploaia ce căzuse peste noapte. În soarele dimineții, băltoacele străluceau ca aurul vechi.

De-a lungul drumului se întindea un gard țepos, din seor, iar în spatele lui, un iaz nu prea mare, pe fața căruia pluteau plante acvatice. Un om cu pielea neagră, bărbos, stătea cufundat în apă pînă la brîu şi-şi curăța dinții cu o crenguță ruptă. Se uita nepăsător la Ariel şi la Şarad şi îşi văzu mai departe de treabă.

Pe drum se ivi un cabulival înalt – locuitor din munții îndepărtați – învăluit într-o mantie largă. Ducea în spate un sac mare, iar în mînă un coş cu struguri, stafide şi nuci. Omul se grăbea s-ajungă la piața din sat.

Ariel şi Şarad se dădură la o parte din calea lui, ca nişte paria, se aşezară în genunchi şi începură să cînte.

Cabulivalul lăsă jos coşul şi le aruncă celor doi cerşetori un ciorchine de strugure. Băieții se ploconiră pînă la pămînt. După ce omul se îndepărtă, Şarad dădu fuga, înşfăcă lacom strugurele şi i-l aduse lui Ariel.

Înhămat la o căruță ce scîrțîia din toate încheieturile, trecu agale un bivol. Pe grumazul animalului şedea cocoțat un băiețandru în pielea goală, ras în cap, doar cu un smoc de păr la ceafă. Bătrînul culcat în căruță, văzîndu-i pe cerşetori, le aruncă o turtiță de orez.

— Iată-ne sătui! zise Ariel.

După ce mîncară, se aşternură la drum. În fața lor, dintr-un crîng de guavi, se iteau colibe acoperite cu iarbă şi lipite cu lut. În piața largă din mijlocul satului tîrgul era în toi. Vînzătorii de fructe, brînză, apă rece, ghirlande de flori, peşte, flori uscate strigau trecătorii în gura mare, iar copiii, pe jumătate goi, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor de jucării – fluiere din frunză de palmier, bețişoare vopsite în diferite culori, pocnitoare de lemn, păpuşi de sticlă.

Sub un *bael*[1] şedea un bătrîn slăbănog, un adevărat schelet, cu țeasta înfăşurată într-un turban uriaş de hindus, şi cînta din fluier, umflîndu-şi obrajii. Din coşul aflat lîngă el, şerpii se înălțau, legănîndu-şi capetele.

La o distanță destul de mare, mulțimea făcuse cerc în jurul acestui îmblînzitor de şerpi. Un băiețaş firav trecea prin fața spectatorilor cu un căuş de lemn, şi țăranii lăsau să cadă înăuntru monede mărunte, ce nu depăşeau o *anna*[2]. Rupiile umflau doar buzunarele țăranilor avuți.

Alături se afla un alt îmblînzitor de şerpi, un bărbat gras, cu barba neagră. Cîntînd dintr-un fagot lung, lărgit la un capăt, el îşi umfla aşa de tare obrajii, mai-mai să-i plesnească.

Femeile, purtînd sari pestrițe şi ceadrahle, cu brățări sunătoare la mîini şi la glezne, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor de şaluri şi țesături viu colorate.

— Preabunii mei stăpîni, fie-vă milă de mine! Şi domnul să v-ajute! Dați-mi şi mie o fărîmă din belşugul vostru – se tînguia un cerşetor orb, ținînd în mînă un căuş de lemn.

Se mlădiau acrobații şi cîntau cerşetorii, răsunau flaute şi bubuiau tobele, behăiau caprele şi răgeau măgarii, țipau copiii...

— *Ceai-ciuri-ceai?* [3] le îmbia pe femei, cu glas cîntat, un vînzător de brățări de sticlă şi aramă.

Lui Şarad i se aprinseseră ochii. Îl trăgea de mînă pe Ariel către pîlcul de copii, strînşi roată lîngă jucărioarele acelea sărăcăcioase. Băiatul privea cu jind la o fetiță care, uitînd de tot ce e pe lume, sufla de zor într-un fluier roşu

---

[1] Soi de copac în India

[2] Subdiviziune a rupiei, 1 rupia = aprox. 42 anna

[3] - N-ai nevoie de brățară, n-ai? (n.a.).

ce-i fusese cumpărat chiar atunci.

Ariel era atît de uimit de această privelişte, întocmai ca şi Şarad. După liniştea de mormînt şi monotonia vieții din Dandarat, lumina asta orbitoare, zgomotul, culorile vii şi pestrițe, forfota mulțimii, vîntul fierbinte care flutura şalurile, poalele sariilor şi ceadrahlelor, steagurile, frunzele copacilor, toate îi trezeau în suflet un simțământ tulburător, necunoscut pînă atunci, şi îl amețeau. Ca şi Şarad, era năucit de viața ce se dezvăluia înaintea ochilor săi!

Acoperind toate celelalte zgomote, dinspre drum se auzi deodată claxonul ascuțit al unui automobil. Trecînd încet prin mulțime, o maşină stropită de noroi înainta spre piață. Înăuntru se aflau cîțiva sahibi englezi, în costume albe, europeneşti.

Ariel îşi recăpătă brusc întreaga-i prudență şi strînse cu putere mîna lui Şarad.

Automobilul se opri. Doi sahibi cu aparate fotografice în mînă îşi făcură loc printre oameni, iar aceştia se dădură respectuos la o parte în fața lor, lăsînd la mijloc o trecere largă. Ei se îndreptau spre Ariel.

„Sîntem urmăriți!” se gîndi cu groază tînărul şi-l trase pe Şarad spre pădurice. Dar nu era atît de uşor să te strecori prin mulțimea aceea deasă, iar sahibii se aflau foarte aproape de ei, iscodind cu privirile în toate părțile, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

Ariel îl înşfăcă pe Şarad şi se ridică în aer.

Explozia unei maşini infernale n-ar fi provocat o învălmăşeală mai mare. Toată piața deveni parcă un singur om, un singur țipăt de uimire şi de groază. Mulți se trînteau jos, acoperindu-şi capul cu veşmintele sau cu

palmele. Îmblînzitorul de şerpi scăpă fluierul lung din mînă, instrumentul căzu în coş, iar şerpii, sîsîind, o porniră tîrîndu-se care încotro. Scările vii, formate de acrobaţi, se prăbuşiră ca nişte căsuţe de carton. Un frizer îşi lăsă clientul şi, ţinînd foarfecele şi pieptenele în mînă, sări în apă. Oamenii se îmbrînceau, se înghesuiau unii într-alţii, răsturnau coşuri, corturi, se vîrau sub căruţe. Băieţandrii strigau în gura mare, băteau din palme şi fluierau.

Sahibii rămaseră în picioare, cu gura căscată, cu feţele înmărmurite.

Cînd învălmăşeala se mai potoli, unul dintre sahibi, mister Lynton, îi spuse însoţitorului său:

— Acum, mister, n-o să mai puteţi nega levitaţia.

— India este cu adevărat o ţară a minunilor – răspunse acesta – dacă... dacă... n-am fost victimele unui hipnotism în masă. Ce rău îmi pare că n-am reuşit să fotografiez zborul! Dar am fost atît de uluit...

XI. CĂRȚILE SÎNT DATE PE FAȚĂ SAU DOI INDIVIZI DE ACEEAŞI TEAPĂ

Mister Lynton trimise ziarului din Madrass un articol referitor la neobişnuita întîmplare, la care asistaseră cîteva sute de oameni.

Articolul fusese tipărit cu o adnotare din partea redacției:

„Corespondentul nostru special, care se afla de față, a stat de vorbă cu martori oculari, iar aceştia au confirmat faptele reproduse în articolul lui mister Lynton. Se vede că avem de-a face cu o scamatorie dibace sau cu un nou aparat de zburat, fără aripi. Se fac cercetări pentru dezlegarea misterului. Identitatea omului zburător şi a băiatului ce-l însoțeşte n-a putut fi stabilită."

Această ştire a fost tipărită şi de alte ziare şi a dat naştere la discuții aprinse şi controversate. Ziarele indiene ale Societății religioase progresiste „Biuno-Samadj" îşi băteau joc de naivitatea celor creduli, scriind:

„Poate oare un om cu mintea întreagă, un om al secolului douăzeci, să creadă că un tînăr oarecare. în miezul zilei şi sub ochii unei mulțimi imense, fură un copil, cum ar fura uliul un pui, şi-şi ia zborul împreună cu el?"

Trebuie adăugat că majoritatea martorilor oculari erau convinşi că tînărul răpise copilul.

Dar ziarele şi revistele sectelor brahmane conservatoare „a drept-credincioşilor" foloseau această întîmplare neobişnuită pentru a mai ațîța fanatismul religios. Ele

scriau despre marile taine ale yogilor, despre levitație, despre minuni, prezentîndu-l pe tînărul necunoscut un fel de nouă întruchipare dumnezeiască, pogorîtă pe pămînt pentru a mai întări religia care-şi pierdea din forță şi a-i ruşina pe cei necredincioşi.

Ziarele teozofice engleze se abțineau de a-şi exprima părerea, aşteptînd directivele centrului londonez. Redactorii însă erau de părere că ar fi în interesul stăpînirii engleze în India şi ar fi mai util să susțină versiunea referitoare la minune. Discuțiile şi neînțelegerile iscate în sînul populației indiene erau, în orice caz, un fenomen „pozitiv": cu cît în mijlocul poporului dăinuie mai multe neînțelegeri şi discordii, cu atît e mai uşor să-l conduci.

Ragupati, un mare savant bengalez, fiind întrebat de „Bramo-Samadj", evită să dea un răspuns precis. *„Un savant îşi poate exprima părerea numai asupra acelor fapte pe care el însuşi le-a putut verifica în condițiile existente. Pot doar să spun că n-am avut niciodată prilejul să fiu martor al unei levitații şi ştiința contemporană nu poate da nici un fel de explicații ipotetice referitoare la posibilitatea unor asemenea fenomene."*

Cînd Bharava-Pearce citi această însemnare cu privire la întîmplarea din piață, se luă cu mîinile de păr.

„Sînt Ariel şi Şarad! Poftim de vezi unde au zburat ei!" Şi Pearce se gîndi cu groază la scandalul pe care îl va face Bronlow.

Şi, într-adevăr, furtuna nu se lăsă mult aşteptată.

În aceeaşi zi, mister Bronlow veni la Pearce. Era atît de furios, cum Pearce nu-l văzuse încă niciodată pe maimarele teozofilor indieni.

Bronlow fu cît pe-aci să-l bată pe Pearce, îl amenință

că-l va da afară de la Dandarat, îl numi gură-cască şi tontălău.

— Ți-ai luat răspunderea asupra dumitale. Acum dumneata să dai socoteală! Unde ți-este mult lăudatul lanț de hipnotism, cu care îl țineai legat pe Ariel, mai strîns decît cu un lanț de fier? Ce-o să-i spunem acum lui Boden şi Haselon? Ce-o să răspundem centrului londonez? Cum o să facem față vîlvei stîrnite în ziare? Să scăpăm din mînă un atu ca ăsta!

Cînd Bronlow obosi să tot strige atîta şi se mai linişti puțin, Pearce îi zise:

— În schimb ştim acum, dacă nu locul exact, cel puțin regiunea în care se află Ariel. El n-a zburat chiar atît de departe cum m-am aşteptat. Se vede că, avîndu-l în cîrcă pe Şarad, Ariel n-a putut să zboare prea repede, iar pe Şarad n-o să-l părăsească, aşa c-o să pun eu mîna pe ei...

— O să-i prindem – îl întrerupse Bronlow – o să prindem noi păsărelele care au zburat din colivie, dar pentru asta ar trebui ca pe toți cei care-o să-i trimitem pe urmele lor, să-i transformăm în oameni-zburători ca Ariel, or, aşa ceva este cu neputință.

— Totuşi, oamenii prind păsări cu ajutorul capcanelor, în care pun de mîncare – îi replică Pearce. Ariel şi Şarad trebuie să bea şi să mănînce. De va fi nevoie, vom trimite sute de oameni, vom făgădui răsplată țăranilor, vom da de ştire la toată populația. Trebuie să recunosc că Ariel m-a mințit, m-a tras pe sfoară. De asta sînt vinovat. Dar cine ar fi crezut că el ştie să se prefacă atît de bine? Vina este a mea, recunosc, şi n-o să preget o clipă să dau din propriul meu buzunar, ca să-mi îndrept greşeala. O să ne-ajute Boden şi Haselon. I-am şi anunțat şi am primit o

telegramă că Boden vine aici cu avionul. Iar cînd Ariel şi Şarad au să se afle din nou în mîinile noastre, nu va fi greu să mituim ziarele şi martorii oculari şi să dăm acestei întîmplări un caracter mistificator de ştire senzațională de ziar. După o bucată de vreme, cînd toate astea vor fi date uitării, atunci...

— Atunci o să-l prezentăm publicului pe Ariel şi o să deşteptăm iarăşi în mintea oamenilor această istorie. Nu, omul zburător nu mai poate aduce nici un folos Dandaratului. Ariel şi Şarad trebuie prinşi, numai pentru ca să nu răsufle nimic despre Dandarat, să nu se afle ce şi cum despre şcoala asta a noastră, căci ar putea fi închisă, iar noi...

— Iar noi duşi pe banca acuzaților? Nădăjduiesc că lucrurile nu vor ajunge pînă acolo. Londra se va opune. Aceasta l-ar compromite nu numai pe viceregele Indiei, dar şi guvernul din metropolă. La urma urmei, care sînt scopurile pe care le urmăreşte Dandaratul? A cui voință o îndeplinim noi? Oare dumneata ți-nchipui că eu am să tac dacă voi fi dus în fața judecății?

— Ai să taci.

— Am să dau toate cărțile pe față.

— N-ai să faci asta, Pearce!

— Ba am s-o fac! N-o să mai am ce pierde. Şi Londra n-are decît să afle. Voi da în vileag lucruri pe care lumea întreagă aflîndu-le va rămîne mută de uimire...

— Nu uita, Pearce, că ai în spatele dumitale nişte afaceri destul de murdare, pe care le-ai săvîrşit înainte de a găsi azil la Dandarat. Ai fost scăpat de ocnă, în nădejdea că te vei arăta un executant tăcut şi supus.

— Am fost scăpat de ocnă ca să fiu acum trimis din

nou acolo pentru crimele altora? Dumneata, chiar dumneata, propovăduitorul dragostei, modestiei şi bunătății, dumneata crezi că eu nu-ți cunosc cariera? Fii liniştit: ştiu anumite lucruri care te privesc... Fără să mai vorbesc de activitatea dumitale atît de utilă, pe care ai dus-o la Dandarat. Cîți copii au fost furați din ordinul dumitale? Cîți au fost omorîți, schilodiți, cîți şi-au pus capăt zilelor? Toate astea eu le-am notat. Şi pentru toate astea trebuie să răspund numai eu? Doar eu singur?

Un timp se uitară în tăcere unul la celălalt, ca doi cocoşi înainte de a se încăiera.

Dar rațiunea triumfă. Bronlow îl bătu familiar Pe Pearce pe umăr şi, zîmbind batjocoritor, îi spuse:

— Sîntem amîndoi de aceeaşi teapă! Hai să nu ne mai certăm. Trebuie să căutăm o ieşire din această situație, Bharava-babu...

— Trebuia mai de mult să-mi vorbeşti aşa! exclamă Pearce.

— Cît despre Ariel, cred că cel mai bun lucru ar fi să isprăvim cu el.

— Da, să isprăvim – precizează Pearce.

— Atunci cînd o să-ncapă din nou pe mîna noastră.

Şi începură să discute planul acțiunilor lor viitoare.

XII. PASAGERII CLANDESTINI AERIENI

Ridicîndu-se deasupra pieței, Ariel zbură spre crîng. Tîmplele îi zvîcneau. Şarad îi îngreuia brațele şi zborul devenea din ce în ce mai anevoios. Ca să poată respira în voie, Ariel zbura stînd aproape orizontal şi strîngîndu-l pe Şarad la piept.

Tînărul se străduia să se mențină deasupra pădurii, evitînd locurile deschise. Curînd însă, pădurea se sfîrşi. Pînă hăt-departe, în zare, se întindeau ogoarele. Ici-colo se înălțau coşuri de fabrici.

Ariel şi Şarad vedeau cum țăranii care munceau pe cîmp îşi ridicau capetele şi rămîneau cu gura căscată de uimire, alții cădeau la pămînt sau o rupeau de fugă. Pe Şarad, lucrul acesta îl distra nespus de mult. Băiatul scotea limba la ei, îşi bălăbănea picioarele, în vreme ce Ariel nu se gîndea decît dacă îl vor ține puterile să ajungă la pădurea ce se desluşea în depărtare.

Deodată Ariel auzi în spatele său bîzîitul unei albine uriaşe. Privind în urmă, văzu un avion care se apropia zburînd destul de jos şi nu prea repede. Să fie oare urmăritorii săi? Se gîndi să se lase la pămînt ca o piatră, dar, chibzuind mai bine, îşi dădu seama că Pearce nu l-ar fi urmărit din avion, şi-apoi cum ar fi putut să-l prindă în aer? Totuşi, avionul putea fi trimis de Pearce. Şi dacă cei dinăuntru vor începe să tragă asupra lui?

În timp ce Ariel se gîndea la toate acestea, avionul se apropiase mult de ei. Pilotul, bineînțeles, îi văzuse; atunci lui Ariel îi veni deodată ideea să se înalțe mai sus şi să la-

se aparatul să zboare pe sub el.

Pe cînd avionul trecea pe sub ei, Şarad îi strigă:

— Dada, coboară pe aripă!

Din pricina zgomotului, Ariel nu auzi vocea prietenului său, dar şi el se gîndi în aceeaşi clipă să se lase pe aripă. Aici erau la adăpost de gloanțe, în caz că cei din avion ar fi încercat să tragă asupra lor. Zburînd mai repede, Ariel coborî pe fuzelaj, ținîndu-l zdravăn pe Şarad.

De-abia după ce băiatul se prinse de o proeminență a aparatului, Ariel mai slăbi strînsoarea brațelor, iar apoi se aşează şi el pe aripă, din care pricină aeroplanul se înclină uşor într-o parte. În sfîrşit, Ariel putea să se odihnească, dar din prudență, după ce îşi liberă trupul de povoară, zbură deasupra lui Şarad şi se legă de băiat cu prosopul. Acum îşi urmau drumul ca doi pasageri clandestini aerieni.

Şarad era entuziasmat. În sfîrşit simțea sub el un teren solid. E drept că suprafața metalică se încinsese la soare şi îl frigea, dar cu lucrul acesta se împăca mai uşor. Principalul era că zburau spre miazănoapte, în Bengal, urmînd țărmul golfului Bengal. Minunat! Puteau să zboare departe fără să-şi irosească puterile. De bună seamă că era un avion de pasageri de pe linia Madrass-Calcutta.

Pe Ariel îl neliniştea un singur gînd: ce vor face pasagerii cînd vor da cu ochii de el şi de Şarad? Şi de aceea stătea mereu la pîndă.

Nu trecu mai mult de o jumătate de oră şi din cabină se ivi un cap, cu caschetă de pilot şi ochelari. Ariel îl urmări îngrijorat. Nu cumva o s-apară şi o mînă cu un revolver? Dar capul dispăru repede sub aripă şi nu se mai arătă. Poate că oamenii discutau între ei şi desigur că pi-

lotul şi-a dat seama de zdruncinătura şi de creşterea greutății aparatului.

La orizont se ivi un far, apoi cupola rotundă a observatorului. Era o privelişte foarte cunoscută... Şi, deodată, Ariel scoase un țipăt: recunoscuse Madrassul.

Tînărul nu avea nici un fel de experiență în viață şi nici un fel de cunoştințe practice. Vai, cît de amarnic se înşelase! Avionul nu zbura spre nord, ci spre sud, spre Madrass! Totul era pierdut! Oceanul se afla în stînga. Cum de nu-şi dăduse seama de lucrul acesta?

Ariel îl înşfăcă pe Şarad, care habar n-avea de nimic, şi se năpusti în jos. Din fericire, sub ei creştea un desiş de bambus şi trestie.

Asurziți de urletul motoarelor, un timp nu se auziră unul pe altul. Şi numai cînd huruitul acela din urechi se mai potoli, Ariel îi explică lui Şarad de ce părăsise în chip atît de neaşteptat avionul.

— Acum o să fim cu mai multă băgare de seamă. O s-aşteptăm ceața sau amurgul şi o să coborîm pe furiş pe avionul care zboară spre nord. Altă dată n-am să mai greşesc.

Le era foame, dar la Dandarat fuseseră obişnuiți să îndure foamea. Şarad mestecă mlădițe tinere de trestie. Temîndu-se să nu cadă în mîinile duşmanului, fugarii nu mai ieşiră din adăpostul lor.

Spre seară, cerul fu acoperit de ceață. Noaptea plouă, iar spre dimineață se lăsă o negură deasă. Şi deodată se auzi huruitul motoarelor. Ariel şi Şarad înşfăcară cu nădejde prosopul şi se ridicară în văzduh. Numai că era foarte greu şi-n acelaşi timp primejdios să se aşeze pe aripă, mai ales pe ceață. Puțin a lipsit ca avionul să nu-i

lovească, dar Ariel se zvîrli într-o parte şi îşi continuă zborul. Încordîndu-şi toate puterile, îl ajunse din urmă.

Cînd în sfîrşit îl ajunse, Ariel coborî lin pe aripă şi aparatul se înclină uşor.

Zburară aproape toată ziua, îndurînd arşița, răbdînd de sete şi de foame, dar cu fiecare ceas, cu fiecare clipă, avionul îi purta tot mai departe de Dandaratul cel îngrozitor şi de cumplitul Pearce.

Spre seară se dezlănțui furtuna. Avionul era aruncat de colo-colo. Cădea mereu în golurile de aer şi apoi se ridica din nou pe crestele talazurilor aeriene.

O zguduitură violentă şi Ariel şi Şarad fură zvîrliți de pe aripă. Tînărul nu mai avu putere să ajungă din urmă avionul şi începu să coboare spre pămînt.

— De data asta am zburat departe, Şarad spuse Ariel.

XIII. VISHNU ŞI PARIA

Pe cînd se aflau încă în văzduh, zăriră ruinele unei clădiri lungi, fără acoperiş. Ariel şi Şarad coborîră pe un morman de pietriş, într-una din încăperi, speriind un stol întreg de lilieci care se cuibăriseră prin unghere. Liliecii zburară îndelung ş-apoi se liniştiră. Fugarii îşi găsiră şi ei un locşor ferit de ploaie şi vînt şi adormiră îmbrăţişaţi.

În zori, Ariel se deşteptă cel dintîi, străduindu-se să nu-l trezească pe Şarad, se tîrî printr-o gaură din perete, ieşi afară şi privi în jur.

Soarele încă nu răsărise. Smocuri de ceaţă uşoară se învălătuceau deasupra pămîntului ca nişte năluci nocturne, speriate de boarea dimineţii. Picături mari de rouă acopereau plantele. Ruinele acestei clădiri ciuntite dădeau locului o înfăţişare tristă. Lipsit de frumuseţe, aşatul îşi răsfira rădăcinile-i groase şi încîrligate prin crăpăturile ce se căscau în zid, ale cărui resturi se înălţau ici-colo, risipite printre tufişurile în floare. Doi stîlpi aproape năruiţi arătau că zidul acela fusese cîndva o poartă. Din dreptul lor pornea pe malul rîului o alee de şişu. La umbra deodarilor seculari puteai desluşi nişte movilițe ce semănau cu mormintele. În ceaţă se zărea scînteind iazul, cu malurile desfundate de ploi. Apa din el se scurgea în pîrîiaşe, iar fundul lui adăpostea rădăcinile unui coriandru. Mireasma florilor de coriandru umplea toată grădina. Dincolo de livadă se întindea un ogor mare, semănat cu porumb, la marginea căruia se afla o colibă

cu acoperiş de paie. Pereții de lut se înnegriseră din pricina ploilor.

Zorile împurpurară ceața. Păsările începură să ciripească, cuiburile de ciori prinseră viață. Prima rază de soare aprinse briliante în roua de pe frunzişul tufelor. Ariel privea ca vrăjit bobițele scînteietoare, dar ele dispărură dintr-o dată. Soarele cel lacom le sorbise. Băiatul îşi simți sufletul cuprins de tristețe. Frumusețea şi bucuria sînt atît de trecătoare... Aşezîndu-se pe o piatră, rămase dus pe gînduri.

Zgomotele şi foşnetul zilei care se trezea îl împiedicau să se concentreze.

Din coliba aflată dincolo de lanul de porumb ieşi un bătrîn, îmbrăcat numai într-un dohti; cîntînd încetişor, el îşi începu de dimineață munca pe care-o făcea zilnic: lipea casa cu lut.

Nu trecu mult şi în pragul colibei se ivi o fetişcană purtînd un sari albastru, care cîndva fusese siniliu. Părul ei negru era împletit în cozi. Ținea în mîini o tavă de aramă şi un ceaunaş. Vasele ce le purta şi brățările ce-i împodobeau mîinile şi picioarele sunau la fiecare pas.

Fata se uită speriată spre ruine, lucru care începu să-l îngrijoreze pe Ariel. Oare nu cumva oamenii aceştia au văzut în ce chip a coborît el împreună cu Şarad?

Copila se apropie de rîu şi începu să frece vasele cu nisip.

— Vino la mine, dragul meu! auzi Ariel un glas duios şi tresări. Întorcîndu-se către celălalt mal, văzu prin perdeaua de ceață ce se rărea mereu un tînăr stînd cufundat pînă la brîu în apă, iar pe mal, un bivol uriaş, cu ochii blînzi şi liniştiți. Răspunzînd parcă la chemarea tînărului,

bivolul oftă zgomotos şi intră agale în iaz, stîrnind cu pieptu-i lat valuri-vălurele. Şi tînărul începu să-l spele cu sîrg, iar animalul fornăia de plăcere şi dădea încet din cap.

Oare nu tînărul îi spusese bătrînului şi fetei să privească spre ruine? Băiatul şi fata se uitau într-adevăr unul la altul, dar nu schimbară o vorbă.

După ce spălă taurul, tînărul îl scoase din iaz, privi spre fată şi, pocnind animalul cu palma peste pielea-i lucioasă, porni pe cărarea năpădită de iarbă. Fata îl însoți cu privirea pînă cînd dispăru în pădurice.

— Dada! Ariel-dada! Unde eşti? răsună glasul lui Şarad.

Trezindu-se şi negăsindu-l pe Ariel, copilul se speriase şi dăduse fuga în curte.

— Ah, eşti aici, dada! Mi-e foame, dada! Mi-e tare foame!

Ariel văzu cum fata, în clipa în care-l zări pe Şarad, scăpă din mînă ceaunaşul şi, lăsînd baltă vasele, o rupse la fugă spre colibă. Poalele sariului ei fluturau în vînt, dezvelindu-i picioarele arse de soare şi puternice, în vreme ce mînecile se loveau cînd de umeri, cînd de spate, iar brățările zăngăneau zgomotos. Bătrînul aruncă o privire fetei, apoi şi el, curățindu-şi palmele de lut, se grăbi să intre în colibă.

— Iacă ce-ai făcut, Şarad – zise Ariel, ridicîndu-se din spatele unei tufe. Ne-au văzut!

— Iartă-mă, dada, dar m-am speriat aşa de tare cînd nu te-am mai găsit lîngă mine!

— Încotro acum? Să fugim? Să zburăm?

— Cum vrei tu, dada – răspunse supus Şarad – da mie

mi-e o foame... Niciodată n-am fost aşa de flămînd. Îmi tremură şi picioarele. Ieri n-am mîncat nimic, nici aseară şi nici alaltăseară... Poate c-o să găsim la ei un pumn de orez.

„Nu prea-mi vine să cred ca-n pustietatea asta să dăm peste agenții lui Pearce. Şi, la urma urmei, oricînd pot scăpa luîndu-mi zborul. Şarad are dreptate, trebuie să le cerem țăranilor ăstora ceva de mîncare” – se gîndea el. Şi lui îi era foame şi se simțea istovit. Cu trupul stors de vlagă nici nu poți zbura.

În vreme ce el chibzuia la toate astea, uşa colibei se deschise şi în prag apăru bătrînul. Ținea în mînă o tavă de lemn, cu două castronaşe, iar la subsuoară strîngea o rogojină. În spatele lui se ițea fata, într-un sari nou, roşu, cu o cunună de flori în mîini. Păşeau cu un aer solemn prin marginea lanului de porumb, îndreptîndu-se spre ruine, bătrînul înainte, iar fata în urma lui.

Ținîndu-se de mînă, Ariel şi Şarad aşteptau în tăcere să vadă ce se va întîmpla.

Cînd au ajuns la vreo 70 de paşi de ei, bătrînul se opri. Fata îi luă de sub braț rogojina, o întinse pe pămînt, iar bătrînul puse tava jos pe ea. Apoi amîndoi se închinară în fața lui Ariel.

— Te salutăm, trimis necunoscut al cerului! Îngăduie nepoatei mele s-atingă cu fruntea picioarele tale. Binecuvîntează-ne! Cel care-i mai presus de oameni nu se poate spurca în apropierea renegaților, şi dacă nu meritătm binecuvîntarea ta, atunci dăruieşte-ne bucuria şi primeşte de la noi aste bucate, pe care ți le-am adus cu toată dragostea.

Ariel nu înțelese dintr-o dată de ce bătrînul îi acordă

atîtea onoruri. Iar Şarad, fără să-şi dezlipească privirea-i lacomă de la tavă, îşi tot înghiontea prietenul în coastă, şoptindu-i:

— Hai, dada! Uite, văd orez prăjit şi lapte!

Ariel se apropie de bătrîn. În acelaşi timp, bătrînul şi nepoată-sa se îndepărtau de-a-ndăratelea.

— Vă mulţumesc, oameni buni – răspunse Ariel, ajungînd în dreptul tăvii ce se afla pe pămînt. De ce fugiţi de noi? O să împărţim cu plăcere împreună cu voi gustarea de dimineaţă. Şarad, ia tava şi rogojina şi du-le în casă! Apoi adăugă mai încet: Dar nu cumva să mănînci pînă nu-ţi dau eu voie!

Bătrînul şi nepoată-sa se opriră locului, făcînd temenele într-una. Cînd Ariel şi Şarad se apropiară, fata se îmbujoră la faţă şi, cu mîini tremurînde, îi întinse lui Ariel cununa, bolborosind ceva, copleşită de tulburare.

Băiatul îşi plecă fruntea în semn de salut, luă ghirlanda din mîinile ei şi şi-o anină de gît.

Cînd ajunseră aproape de colibă, bătrînul, cu faţa strălucind de bucurie, dădu ocol casei şi îşi pofti oaspeţii pe o terasă. Zidul care dădea pe verandă era înnegrit de fumul torţelor.

Fata aşternu rogojina. Şarad lăsă tava jos şi cu toţii se aşezară în jurul ei.

— Lolita, adu melasă, fugi şi mai adu orez – spuse bătrînul. Dar fata îl privea ca vrăjită pe Ariel, iar acesta se uita la ochii ei mari, căprui, încercănaţi de funingine. Lolita! repetă bătrînul.

Copila tresări şi se ridică repede să îndeplinească porunca.

— Rogu-vă, primiţi bucatele din mîinile unui sclav ne-

vrednic.

Şarad n-aşteptă sa mai spună a doua oară, iar prietenul său începu şi el să mănînce cu poftă.

— Păcat că orezul nu-i puțin mai acru, dar n-avem suc de mango verde – continuă bătrînul. Aici, prin preajmă, cresc copaci mango – şi arătă cu mîna – numai că vezi, mi-e tare greu s-ajung la fructe.

Ariel se uită în direcția unde arăta bătrînul.

— Spune-mi, babu, care-i numele tău? îl întrebă el pe moşneag.

— Nizmat – răspunse acesta, tulburat că oaspetele îi spusese tată.

— Dar pe-aproape mai sînt şi alți oameni? întrebă Ariel.

— Dincolo de crîng locuieşte tînărul Ishvar cu mama lui, bătrînă şi oarbă.

„Pesemne că pe el l-am văzut adineaori – se gîndi Ariel. Dinspre partea lui n-am de ce să mă tem, e un băiat bun, doar vorbea atît de blînd cu bivolul său!”

Ariel măsură din ochi distanța pînă la copac şi zise:

— Îndată am s-aduc cîteva poame.

Şi, fără să se mai scoale în picioare, aşa cum şedea jos, se ridică în aer: după ce se înălță mai sus decît casa, o luă în zbor spre copaci.

Un sentiment de negrăită uşurare puse stăpînire pe el.

Era întîia dată cînd zbura fără nici un fel de povară. Băiatul fu cuprins de o veselie atît de mare, că-i venea mai-mai să cînte şi să facă tumbe în aer. Pluti deasupra unui bătrîn djambolean şi-apoi, scufundîndu-se parcă în văzduh, rupse din zbor cîteva frunze şi începu să le arun-

ce, încîntat de joaca lui. Pe urmă se apropie de mango, dădu ocol frunzelor lui mari şi grele, coborî puțin mai jos, rămase în aer atîrnînd vertical şi începu să rupă fructe mari cît oul de gîscă, de culoare portocalie, ca şi cum s-ar fi aflat jos, pe pămînt, şi le-ar fi rupt din copac. După ce culese cîteva poame, se întoarse *„în zbor de rîndunică”* pe terasă, speriind porumbeii de pe acoperiş şi un păun ce se plimba în jurul casei.

Nizmat se trîntise pe rogojină, cu fața în jos. Lolita şedea pe pămînt, lîngă un vraf de tăvi de lemn, lighenaşe şi turte de orez, pe care se vede treaba că le scăpase din mînă. Numai Şarad, aprins la obraz şi cu ochii strălucitori, făcea haz şi se pocnea peste genunchi. Ce zarvă stîrnise prietenul lui! Ariel însă era foarte ruşinat, văzînd nedumerirea fetei şi uimirea bătrînului.

— Iertați-mă, pare-mi-se că v-am speriat – spuse el.

— Lumina mea, mîngîierea ochilor mei! Lumină care-mi întăreşti inima! Tu eşti toată bucuria mea! O, zeu al tuturor cerurilor! Tu m-ai făcut părtaş al slavei tale! O, Vishnu, întruchipat în Rama şi Krishna! Oare nu-i asta cea de-a zecea întruchipare a ta, pe care au avut cinstea s-o vadă ochii mei, ochii mei care nu s-au desfătat niciodată privind bucuriile vieții? Şi Nizmat, stînd în genunchi, întinse brațele spre Ariel.

— Eu... Nu, nu, Nizmat-babu, eu nu-s Vishnu! Sînt un muritor de rînd, la fel ca tine. Ştiu doar să zbor. Dar n-a fost vrerea mea, m-au făcut cu sila. Tu ştii bine că oamenii zboară cu avioanele şi pentru asta nu-i socoteşti zei. Zboară şi muştele, şi păsările, şi libelulele...

Ariel vedea însă că bătrînul nu-i dă crezare. Şi nu-i dă crezare, pentru că nu vrea să fie lipsit de bucuria de a-l

avea în fața ochilor în chip de divinitate. Poate că nici nu trebuia să-i răpească moşneagului această bucurie.

— Ei bine! Crede ce vrei, dar poartă-te cu mine cum te-ai purta cu un om oarecare. Îți poruncesc lucrul acesta! Stai alături de mine şi mănîncă cu mine. Să mănînce şi Lolita. Şi povesteşte-mi cum trăieşti.

— Facă-se voia ta! îi răspunse bătrînul. Stai jos, Lolita – porunci el nepoatei – mănîncă şi veselească-se inima ta!

Şi Nizmat începu să-i povestească despre el.

Se număra printre cei din urmă paria. Uşile templelor erau închise pentru el. Nu putea să ia apă din fîntînile comunale. Trebuia să se dea la o parte din drum, chiar în noroi, dar la o distanță mare, atunci cînd se întîlnea cu oameni dintr-o castă superioară sau dintr-una cu o treaptă mai sus decît casta lui, pentru ca să nu-i spurce cu respirația sau cu privirea lui. Toată viața răbdase de foame împreună cu întreaga lui familie. Feciorul său cel mai mare, bucuria ochilor şi mîngîierea bătrînețelor, se îmbolnăvise la vîrsta de 20 de ani. Nevastă-sa chemase un vraci, care făcuse vrăji toată noaptea, arzîndu-l pe bolnav cu un fier încins şi descîntîndu-l. Dar duhul rău, care se cuibărise în trupul fiului, s-a dovedit mai tare şi în zori băiatul a murit. S-a întîmplat voia celui de sus. De asemenea, holera, frigurile şi foamea i-au răpus nevasta şi pe cel de-al doilea fiu, împreună cu soția şi copiii lui. Nu-i rămăsese decît nepoata – Lolita. Dar şi bărbatul ei murise.

— Cum, Lolita e văduvă? întrebă mirat Ariel. Păi cîți ani are?

— Curînd o să aibă 15. Şi de trei ani e văduvă.

— Da de ce Lolita nu poartă haină albă de văduvă? De ce n-au ras-o în cap? Şi de ce poartă brăţări de sticlă? Şi cum se face că rudele bărbatului nu i le-au spart? întrebă Şarad, care cunoştea mai bine decît Ariel obiceiurile ţării.

— Sîntem prea săraci ca să ne ţinem de toate obiceiurile şi datinele, şi-apoi bărbatul Lolitei, mortul, nici n-are rude – răspunse Nizmat. Vecinul Ishvar o iubeşte pe Lolita – la aceste cuvinte fata îşi plecă ochii în pămînt şi se îmbujoră toată – şi e gata să se însoare cu ea. Dar mamă-sa nu vrea ca fiul ei să ia o văduvă, aşa cum fac azi unii flăcăi, care uită de legile străvechi ale ţării. Oarba mai ţine încă minte vremurile cînd vădanele erau arse o dată cu bărbaţii lor morţi. Şi ea a trebuit să fie arsă, dar au scăpat-o sahibii. Bătrîna însă n-ar călca în ruptul capului datina străveche care nu îngăduie vădanelor să se mărite a doua oară. Din pricina asta geme ţara de văduve! oftă Nizmat. Şi neamul o să mi se stingă.

Ariel căzu pe gînduri. Despre toate acestea el nu auzise niciodată la Dandarat. Ar fi vrut s-o întrebe pe Lolita dacă şi ea îl iubeşte pe Ishvar, dar se stăpîni. Oare se temea să n-o tulbure pe fată, sau mai degrabă îi era frică să nu audă din gura ei un răspuns afirmativ?

Ca să schimbe vorba, întrebă:

— Dar ce-s cu ruinele astea?

— Cîndva a fost aici o fabrică de indigo – răspunse bătrînul Nizmat. Stăpînul ei, sahibul, era un om tare crud, care se pricepea de minune să prefacă în indigo albastru sîngele roşu al muncitorilor săi. Lui Radjcumara, rajahul de aici, i-a făcut daruri bogate, iar rajahul a luat pămîntul nostru, al ţăranilor, şi l-a dat sahibului. Ca să nu moară de foame, ţăranii lăsaţi fără ogoare au fost ne-

voiți să muncească la fabrică, uitînd toate deosebirile de castă. Am lucrat şi eu acolo. Cîțiva musulmani, țărani dintr-un sat vecin, lipsiți şi ei de pămînt, au cerut să li se dea înapoi ogoarele luate şi semănate cu indigo. Sahibul primea în fabrică nu numai bărbați, dar şi femei, bătrîni şi copii de la 7 ani în sus. Muncitorii se prăpădeau pe capete. Într-o bună zi a murit chiar sahibul. Unii spuneau că de friguri, alții că muşcat de un şarpe. Ba umbla zvonul că a fost gîtuit de un musulman. Din trei sate am rămas în viață doar eu cu nepoată-mea şi oarba Tara cu fecioru-său Ishvar. Muncitorii veniți aici de aiurea s-au întors la vetrele lor. Fabrica s-a năruit. Acum tufe şi flori cresc din belşug peste ruine. Natura tămăduieşte rănile pricinuite pămîntului. Cînd a murit sahibul – continuă bătrînul – rajahul ne-a zis că ne dă înapoi pămîntul în arendă. Doar trebuia să aibă şi el cît de cît un venit; pămînt era mult şi nu rămăseseră decît două familii de țărani. Numai că eu şi Tara n-am putut să luăm decît loturi mici, deşi arenda nu e mare... Dacă ne-am uni gospodăriile şi am trăi laolaltă ca o singură familie...

Bătrînul tăcu. Tăcea şi Ariel. Şarad mînca ultima lipie, iar Lolita îl privea pe Ariel pe sub genele-i lăsate. Tînărul simțea privirile fetei ațintite asupra lui şi lucrul acesta îl tulbura.

XIV. ŞI ZEII ÎI POT INVIDIA PE OAMENI

În sfîrşit, Ariel şi Şarad se odihneau după toate emoţiile prin care trecuseră. Nizmat şi Lolita le purtau de grijă, privindu-l pe Ariel aproape ca pe un zeu. Şarad însă îi spunea Lolitei soră – didi. Curînd îşi recăpătă toată vioiciunea-i copilărească. Nizmat îl iubea ca pe fiul său, *„pe care cerul i-l dăruise”,* iar Lolita îl alinta ca pe un frate mai mic. Băiatul îşi găsise o familie.

Ariel începu să se gîndească la soarta prietenului său şi la propria-i soartă. Tînărul s-ar fi simţit mult mai bine în mijlocul acestor oameni simpli şi iubitori, dacă ei s-ar fi purtat cu el aşa cum se purtau cu Şarad. Respectul exagerat pe care i-l arătau, fiind mai degrabă veneraţie şi extaz religios, îl stingherea şi-l necăjea din cale-afară. În fiece dimineaţă, Lolita, închinîndu-se pînă la pămînt, îi oferea cununi şi ghirlande, ca şi cum ar fi săvîrşit un fel de ritual zilnic. El citea în ochii tinerei văduve ca într-o carte deschisă: respect, amestecat cu teamă, iată ce purta ea în suflet. În ochii aceia mari, întunecaţi, căprui, cu gene lungi şi întoarse, el ar fi vrut să desluşească altfel de sentimente, mai simple, mai prieteneşti. Ariel se străduia să glumească cu fata, căutînd să-i arate prin întreaga lui purtare că este un om obişnuit, dar chipul Lolitei rămînea grav, sever, respectuos, şi lucrul acesta îl durea.

Tînărul pleca în pădure, se înfunda în desiş, se culca pe iarbă şi cădea pe gînduri.

Cît de ciudată şi de tristă era soarta lui!

Nu-şi cunoştea părinții, nu cunoscuse dragostea, prietenia, mîngîierea, nu avusese o copilărie adevărată, nu învățase nimic, în afară de cîteva limbi străine şi texte sfinte. Şi deodată iată-l transformat într-un om zburător! Poate să se înalțe în văzduh mai uşor şi mai liber decît o pasăre! Oare nu-i minunat? Oare oamenii nu visează la asta? Nu se văd ei în somn zburînd? Oare nu aceste visuri şi dorinți i-au îndemnat să născocească avionul şi dirijabilul? Da, ar fi fost straşnic să devină un om zburător, dacă însuşirea aceasta nu l-ar fi despărțit de semenii săi. Ce-l aşteaptă la Dandarat? Şi Pearce, şi Bronlow l-ar sili, ca şi mai înainte, să le îndeplinească voința, s-ar purta cu el întocmai ca şi cu un şoim de vînătoare şi l-ar arăta oamenilor ca pe o minune a naturii. Aici se află în mijlocul unor oameni simpli, Nizmat şi Lolita, care îl privesc ca pe o divinitate. Şi parcă numai Nizmat şi Lolita? Dar Şarad?... Poate că şi ceilalți oameni se vor comporta la fel! Oare nu posedă el o însuşire, care semenilor săi li se pare supraomenească, supranaturală? Să se împace cu rolul acesta de zeu? Bine, dar asta înseamnă să se osîndească la o plictiseală şi singurătate veşnică... Lolita, cea atît de drăguță şi duioasă, femeia aceasta care e mai mult un copil îl va privi întotdeauna de jos în sus, ca pe o ființă inaccesibilă. Poate că ea îl place, dar Lolita, de bună seamă, ar socoti un sacrilegiu numai gîndul că între ei ar putea să existe alte legături în afară de o ocrotire *„dumnezeiască”* din partea lui, şi umilință din partea ei.

Şi-apoi, el nu poate rămîne pentru totdeauna în mijlocul lor. E căutat. E o pasăre rară care a zburat din colivie. Trebuie să-şi schimbe locul, să zboare, să plece cît mai departe. Din nefericire, are pielea albă, deşi arsă de

razele fierbinți ale soarelui din India. Totuşi e prea alb pentru un hindus şi aici întotdeauna va atrage asupra sa atenția celor din jur. Să-şi mînjească pielea cu lut, e neplăcut şi totodată nesigur. Prima ploaie l-ar spăla din cap pînă-n picioare. Să se dea drept sahib, să-şi facă rost de un costum european? Englezeşte vorbeşte destul de bine. Dar ce-o să spună oamenilor? Iată la ce trebuie să se gîndească. De zburat nu va mai zbura. Numai în nopțile întunecoase, înainte de a miji zorile, cînd oamenii dorm buştean.

De Şarad va trebui să se despartă. Cu el e mai greu să zboare, şi-apoi, fiind împreună, pot fi recunoscuți mai lesne. Şarad, de altfel, şi-a găsit un cămin. Va fi răsfățat ca un *„dar divin”,* ca un fiu trimis lui Nizmat din cer.

Dar Lolita?... Ariel oftă. Fie ca ea să-şi afle fericirea – aproape cu neputință de realizat şi atît de rară pentru o văduvă indiană – măritîndu-se cu Ishvar. E un tînăr bun şi va fi fericită alături de el. Ariel îi va ajuta. Păcat că mama lui Ishvar e oarbă. Altfel ar fi apărut în fața ei ca întruparea *„voinței divine”* şi, văzîndu-l coborînd din cer, nu s-ar mai fi pus de-a curmezişul. Dar i se va povesti şi ea va crede.

Ariel auzi deasupra capului său un strigăt ascuțit, şi în ramurile dese ale copacilor văzu două maimuțe: una mare, alta mai mică. Cea mare voia să-i smulgă celei mici nu ştiu ce fruct, iar aceasta chiuia de zor, în vreme ce cealaltă o zgîria şi-o trăgea de urechi şi de coadă. Mititica plîngea atît de jalnic, de-ai fi zis că-şi cheamă mama în ajutor, aşa încît Ariel nu se mai putu stăpîni şi zbură drept în sus, spre maimuțe.

Maimuțele rămaseră atît de uimite, că amuțiră pe da-

tă. Dar cînd Ariel întinse mîna spre ele, voind să le despartă, amîndouă o rupseră la fugă care încotro, sărind din creangă în creangă, dintr-un copac în altul. Şi numai cînd ajunseră la o distanță bună, începură să strige, dînd probabil semnalul de alarmă, la care alte maimuțe şi păsări răspunseră din locuri diferite. Ariel zîmbi trist: *„Şi maimuțelor le e frică de mine!”,* şi privi în jur. Deasupra capului se arcuia o boltă de frunze verzi şi fragede. Plante tîrîtoare şi liane se încolăceau pe trunchiurile copacilor. Pe-alocuri, razele soarelui răzbăteau prin frunziş şi aşterneau pe iarbă şi tufe pete aurii. Locul era pustiu. Nu-i vedea nimeni. Şi totuşi n-ar fi trebuit să zboare, dar nu se putuse stăpîni.

Strecurîndu-se printre liane, Ariel începu să coboare lin. Se auzi un foşnet. Băiatul privi în jur şi-l văzu pe Ishvar. Scăpînd din mînă legătura de vreascuri, flăcăul se prosternă cu fața la pămînt. Ariel se lăsă lîngă el, zicîndu-i:

— Scoală-te, Ishvar, şi nu te teme!

Tînărul îşi înălță capul. Era alb ca o coală de hîrtie şi mîinile-i tremurau. Zeul atotputernic se pogorîse la el şi-l strigase pe nume! Zeul ştie tot!

— Ishvar, o iubeşti pe Lolita?

— Inima mea toată este plină de ea, ca o cupă cu ulei de trandafiri! exclamă Ishvar. Dacă dragostea aceasta e un păcat, iartă-mă, iar dacă nu-mi dăruieşti iertarea, atunci ia-mi dragostea împreună cu viața!

— Binecuvîntez dragostea ta, Ishvar – răspunse Ariel, pe acelaşi ton. Du-te şi povesteşte-i mamei tale Tara.

— Vorbele tale îmi toarnă în inimă bucuria, care a secat din pricina iubirii. Fă, dar, ca bunătatea şi blîndețea

ta să-mi umple tot sufletul. Redă vederea mamei mele, ca să poată zări chipul fericit al fiului ei.

Ariel se ruşină.

— Fiecare om îşi are povara sa, Ishvar – răspunse el şi-şi luă zborul.

Iar Ishvar rămase multă vreme în genunchi, privind către copacii în spatele cărora dispăruse Ariel.

În aceeaşi zi, Ariel avu o discuție îndelungată cu Nizmat.

La sfîrşitul acestei convorbiri, Nizmat îşi chemă nepoata şi-i spuse:

— Lolita, slăvitul nostru oaspete binecuvîntează căsătoria ta cu Ishvar. Tara trebuie să se învoiască şi ea. N-are încotro.

Obrajii fetei se împurpurară, iar în ochii căprui străluci bucuria. Se zvîrli la picioarele lui Ariel şi *„mătură praful de sub tălpile sale”*. Băiatul o ridică pe Lolita. Cîtă recunoştință se citea în ochii ei!

— Fii fericită! zise el, zîmbind.

Dar zîmbetul zeului era trist. Şi zeii îi pot invidia uneori pe oamenii simpli!

XV. POATE OARE PULBEREA DIN DRUM SA VISEZE SOARELE?

— Îl iubeşti mult, didi? o întrebă Şarad pe Lolita.

El stropea ghivecele cu flori aşezate pe cornişa terasei. Lolita şedea lîngă un grătar, în fața colibei, şi învîrtea cu o lopățică nişte legume ce fierbeau în ulei.

— Pe cine, Şarad?

— Pe logodnicul tău, Ishvar.

Lolita căzu pe gînduri şi nu-i mai răspunse.

— De ce taci?

— Nu ştiu, Şarad, dacă-l iubesc sau nu – zise ea, în sfîrşit.

— Păi atunci de ce te-ai bucurat atît de mult cînd Ariel ți-a spus c-o să v-ajute să vă căsătoriți? Am văzut cum ți-au lucit ochii.

Lolita iar nu-i răspunse. Mîinile începură să-i tremure.

— Eşti încă mic, Şarad, şi-i greu să-nțelegi. Ishvar e un băiat bun şi ştiu că mă iubeşte, cu toate că nu mi-a spus nici măcar două vorbe în viața lui.

— De ce?

— Maică-sa nu-i dă voie să vină la noi şi să stea de vorbă cu mine, n-are voie nici măcar să mă privească, nu cumva să se spurce. Dar el totuşi se uită la mine şi văd că mă iubeşte, deşi încă nu şi-a luat inima-n dinți să-mi vorbească despre asta.

— Păi el nu-i tot un paria?

— Ba da, numai că neamul lui se află cu o treaptă sau două mai sus decît al nostru... E tare greu să rămîi văduvă toată viața, Şarad, şi-apoi bunicul Nizmat e atît de mîhnit că i se stinge neamul! Şi bunicul îmbătrîneşte tot mai mult, şi-i vine greu să muncească. De va muri el, oare ce se va întîmpla cu mine? Nu-mi rămîne decît să m-arunc în apă şi să mă înec, aşa cum fac la noi multe văduve.

Şarad chibzui o clipă:

— Dar pe Ariel îl iubeşti?

— Taci, Şarad! exclamă speriată Lolita. Sîngele îi fugi din obraji şi încruntă sprîncenele. La asta nici măcar nu mă pot gîndi.

— De ce? nu se lăsa Şarad.

— Poate oare pulberea din drum, pe care toată lumea o calcă în picioare, să viseze soarele şi cerul?

— Soarele luminează şi floarea de lotus, şi pulberea din drum – răspunse grav Şarad şi, clipind şiret din ochi, adăugă: Ariel nu e soarele, ci e doar un om ca şi mine, numai că eu nu ştiu să zbor, iar pe el l-au învățat.

În timpul acesta, Nizmat se apropie de ei. Şarad se strecură pe furiş de pe terasă şi dădu fuga în pădure. Alergă prin pădure, prin desişul de bambus, pînă cînd îl găsi pe Ariel, care stătea culcat sub un copac, dus pe gînduri.

— Vreau să-ți spun ceva, dada! Şi, lăsîndu-se în genunchi lîngă Ariel, băiatul îi povesti tot ce vorbise cu Lolita.

Dandaratul îl învățase pe Ariel să-şi ascundă sentimentele, cu toate acestea Şarad băgă de seamă că spusele sale îi tulburau prietenul.

— Hai să mergem să mîncăm, dada! Nizmat a venit de la lucru.

— Să mergem, Şarad – şi Ariel îl mîngîie pe băiat pe cap.

Amîndoi se îndreptară spre colibă.

— Bătrînul munceşte, Lolita munceşte, iar eu mă tăvălesc prin iarbă – îi spuse Ariel lui Şarad. Dar ce pot să fac? De cîte ori am vrut să le dau o mînă de ajutor, Nizmat nici n-a vrut s-audă.

Ca întotdeauna, bătrînul îl întîmpină pe Ariel plin de bucurie şi venerație. Acum Nizmat nu se mai gîndea decît la nunta nepoatei sale. Oricît era el de sărac, se cuvenea să facă un ospăț în toată legea. Să cînte flautul de nuntă, să se rostească urări în bătaia dairelelor şi-n curte să se înalțe un baldachin din bambus, împodobit cu ghirlande de flori. În locul candelabrelor, vor aprinde mai multe torțe. Ar fi fost bine să poftească şi o orchestră de suflători, dar costa prea scump. Ghirlandele le vor face Lolita şi Şarad. Ş-apoi trebuia să fixeze cît mai repede ziua nunții.

— Poate c-o să amînăm pînă la sărbătoarea Pudhi? zise Ariel.

— De ce s-amînăm pînă la toamnă? îi replică Nizmat. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Cu Tara încă n-ai vorbit, stăpîne?

— Nu... Am să vorbesc mîine – răspunse Ariel.

Era absent şi nu mînca aproape nimic, în schimb se uita mereu la Lolita, care îşi ținea privirile ațintite în podele.

După masă, Ariel plecă din nou în pădure. În plimbările sale se depărta tot mai mult şi mai mult de colibă.

Odată, ieşind din pădure, se oprise încremenit locu-

lui, uluit de priveliştea ce se deschidea în faţa ochilor săi. Dinaintea lui scînteia orbitor suprafaţa unui lac mare, pătrat, încins cu un brîu de piatră albă. Pe malul celălalt al lacului se înălţau castele albe, uriaşe, aidoma munţilor, gătite ca nişte giuvaeruri cizelate şi fine, de-ai fi zis că-s o dantelă. Unul din castele îşi afunda zidul alb în undele lacului, oglindindu-se în ape cu toate galeriile lui minunat sculptate, cu turnuleţe în creneluri, unele înalte, altele scunde, deosebite ca formă şi mărime, semănînd cu nişte flori fantastice, cu balcoane şi logii şi cu acoperişuri ciudate.

În mijlocul clădirii se arcuia o boltă măreaţă, ajungînd la o clopotniţă mică, sculptată, încoronată de o cupolă. De sus şi pînă jos, cupola era acoperită de basoreliefuri, arabescuri şi izvoade ciudate.

Toate acestea semănau cu un vis fantastic.

Cînd Ariel îi povesti lui Nizmat de descoperirea sa, acesta se miră:

— Ştii unde ai nimerit, stăpîne? Sînt castelele rajahului nostru Radjcumara.

De atunci, priveliştea de basm a palatelor îl atrăgea pe Ariel ca un magnet. Frumuseţea arhitecturii i se dezvăluia acum pentru prima oară, pătrunzîndu-i adînc în suflet.

Adesea se strecura prin hăţişuri şi de acolo admira palatele ca pe nişte fiinţe vii. Uneori răzbătea pînă la el sunetul dulce al gongului şi glasuri de oameni. O lume misterioasă, unde lui nu-i era îngăduit să pună piciorul.

Şi de astă dată, tulburat şi cu gîndurile învălmăşite, se îndrepta inconştient spre palate, croindu-şi drum printre florile ce creşteau pe cărare, fără s-audă nici ciripitul

şi cîntul păsărelelor, nici ţipetele piţigăiate ale maimuţelor.

„Oare într-adevăr mă iubeşte? Pe mine, da, pe mine, şi nu pe Ishvar?” se gîndea Ariel şi un fior dulce îi strîngea inima, tăindu-i răsuflarea.

Să rămînă cu oamenii ăştia simpli şi buni, să se însoare cu Lolita şi să lucreze pămîntul... Dar poate oare *„pulberea din drum”* să se înalţe către soare? Şi de ce nu, dacă ar înălţa-o puterea dragostei? Ishvar va fi nefericit. Însă şi-aşa e nefericit. Tara nu vrea să îngăduie s-o ia de nevastă pe Lolita şi poate că nu se va învoi nici de astă dată, cu toate îndemnurile lui Ariel. Orbii sînt neîncrezători. Ce blestem! E îngrozitor să fii altfel decît toţi oamenii. Poate că va izbuti s-o convingă pe Lolita. Dar Pearce? Pearce care nu se va linişti pînă cînd nu-l va prinde din nou în laţ? Acest Pearce, care-l urmăreşte ca o umbră funestă şi-i întunecă lumina întregii sale vieţi... Nu, nu, el, cel osîndit la un veşnic exil, nu trebuie să viseze la propria-i fericire. Să plece... s-o părăsească pe Lolita... Ciripitul păsărelelor îi suna în urechi întocmai ca zgomotul brăţărilor ce împodobeau mîinile şi picioarele ei arse de soare. Iar scînteile luminoase din ochii Lolitei, răsuflarea ei înmiresmată, toate acestea... Lolita se topea parcă în sînul naturii din jurul lui, îl învăluia şi-l îmbrăţişa ca aerul. Simţea că i se învîrteşte capul...

XVI. DIN NOU ÎN CAPTIVITATE

Fără să-şi dea seama, Ariel părăsi drumul, ieşi pe malul lacului şi porni pe cărarea ce ducea spre palate, nemaiadmirînd de data aceasta măreția lor sclipitoare.

Un strigăt ascuțit de femeie îl trezi din visare.

Ariel se opri locului şi privi în jur.

În stînga lui se întindea un gard scund de piatră, care despărțea grădina rajahului de drum. Un om gol pînă la brîu cu pielea de culoare închisă, mătura cărarea. În grădină se vedea o fîntînă, iar lîngă fîntînă stătea o femeie din casta celor *„drept-credincioşi”,* într-un sari verde de mătase. Se aplecase, plină de groază, peste ghizd şi îşi rupea părul din cap, strigînd ca turbată:

— Copilaşul meu, copilaşul meu! Scăpați-mi-l, a căzut în fîntînă!

Măturătorul aruncă tîrnul cît colo, sări peste gard şi alergă spre fîntînă ca să-l salveze pe cel în primejdie.

Dar femeia, văzîndu-l, se năpusti în calea lui ca o leoaică furioasă, cu mîinile date în lături.

— Să nu cutezi! strigă ea. Să nu te apropii! Răsuflarea ta o să-l spurce!

— Tu singură ai strigat după ajutor – zise măturătorul, stingherit, şi se opri.

— Mai bine să mi se înece copilul, să moară, decît să-l spurce atingerea ta! exclamă dînsa, plină de fanatism.

Bărbatul, pe jumătate gol, care făcea parte din casta măturătorilor din tată-n fiu, lăsă capul în pămînt ca un

cîine bătut, se tîrî spre gard, sări peste el şi, luîndu-şi iar tîrnul, începu să măture, clătinînd supărat din cap.

Iar femeia continua să strige:

— Scăpați-l! Scăpați-l!

Dinspre castel alergau slugile. Dar şi aceştia erau paria. Văzînd cum îl alungase femeia pe măturător, slujitorii se opriră la distanța încuviințată de datină, neştiind ce să facă. Unii dintre ei o luară la fugă înapoi, spre castel, dîndu-şi poate seama că trebuie să cheme în ajutor pe cineva dintr-o castă superioară.

Femeia răguşise şi nu mai țipa. Mută, ea privea cu groază în fîntînă. Se lăsase o linişte sinistră.

Şi deodată Ariel auzi un plîns înăbuşit de copil, ce semăna cu behăitul unui ied.

Uitînd de toate, se avîntă în văzduh, descrise un cerc şi, încetinindu-şi zborul, începu să coboare spre pămînt. Spectatorii dădură un strigăt şi rămaseră încremeniți, iar mama copilului căzu la pămînt, lîngă fîntînă.

Ariel simți că-l învăluie răcoarea. Fîntîna era adîncă. După soarele orbitor de afară, aici nu se zărea nimic. Dar curînd, pe fund, se văzu strălucind apa, iar în mijlocul ei o pată mică şi neagră. Pesemne că micuțul se zbătea, căci în jurul petei negre unduiau cercuri strălucitoare. Deodată Ariel simți ceva sub mînă: era o frînghie.

Coborînd în fund, tînărul constată că de capătul funiei atîrna o găleată. Ea se lăsa încetişor şi se umpluse aproape toată cu apă. În ciutură se afla un băiețaş de vreo 3-4 anişori. La fiecare mişcare a lui, găleata se umplea tot mai mult. Încă cîteva clipe, şi copilul s-ar fi înecat.

Ariel apucă băiatul şi începu să se ridice lin în sus.

Apa se scurgea de pe copil în şuvoaie. Pe pereții înverziți, de piatră, ai fîntînii, se întindeau pete mari de umezeală.

Deodată, o lumină puternică şi caldă. Învălui capul şi umerii lui Ariel. Tînărul închise ochii, apoi îi miji uşor, ca să poată vedea în ce loc să lase copilul găsit. Închise din nou ochii, zbură peste ghizdul fîntînii şi se apropie de femeie. Cineva îi smulse copilul din brațe. În acelaşi timp, el simți cîteva mîini care-l înşfăcară.

Ariel deschise larg ochii şi văzu oameni îmbrăcați în veşminte bogate de mătase, brodate cu desene de aur. Un briliant mare scînteie în toate culorile curcubeului pe îmbrăcămintea de culoarea zmeurii a unui om de lîngă el.

— Dezlegați ciutura! porunci omul cu briliantul.

Cîteva slugi se năpustiră spre fîntînă, scoaseră găleata şi dezlegară funia.

Ariel fu dat pe mîinile slugilor. Şi în vreme ce slujitorii îl legau fedeleş, oamenii în veşminte bogate se îndepărtau cît mai mult, ca să nu se spurce.

— Duceți-l la castel – porunci din nou omul cu briliantul.

Şi înainte ca Ariel, uluit, să-şi dea seama de ce se petrece şi să spună un cuvînt, fu dus la castel, legat zdravăn şi înconjurat de slugi, care țineau de capetele funiei.

„Nu mai pot zbura!” se gîndi Ariel.

Auzi cum mama copilului salvat îi spuse unei femei bătrîne, care se apropiase în fugă:

— Damini, ia-l pe Anat şi-l du în *zenana*[1] la mine. Nu pot să-l ating, mi-e teamă c-a fost spurcat.

[1] Partea casei locuită de femei şi inaccesibilă pentru străini, (n.a.)

XVII. MĂRUL DISCORDIEI

— Oare cînd o să ne ducem la şcoala-sanatoriu, mister Boden? Iată, de şase zile am sosit la Madrass şi nu ştiu încă nimic de soarta fratelui meu.

— Răbdare, Jane – răspunse Boden, terminîndu-şi biftecul şi sorbind din paharul cu porto. Ţi-am mai spus că şcoala este în carantină. Ţara asta blestemată nu scapă niciodată de epidemii. Nici nu ştii cînd poţi să te-alegi cu niscaiva friguri sau cu altele şi mai rele. Aici molima îl pîndeşte pe om la fiecare pas. Un lacheu îţi poate servi pe o masă bine aranjată holera, iar un vînzător de ziare să-ţi dea, o dată cu ultimul număr al ziarului, şi ciuma.

— Oare nu rozătoarele şi insectele transmit ciuma? întrebă Jane, care citise cîte ceva despre India în cărţile sale, şi dădu la o parte farfuria cu peşte, renunţînd să mai mănînce.

— Ciuma cea mai îngrozitoare, ciuma bubonică, se transmite prin obiecte. N-ai ştiut asta? Iată de ce te povăţuiesc să nu ieşi din casă şi să nu citeşti ziarele.

— Parc-aş fi la carceră – spuse Jane oftînd. Să vii în India şi să nu vezi nimic decît acoperişurile astea! şi Jane întinse mîna spre *„oraşul negru”,* cartierul locuit de băştinaşi, care se întindea dincolo de rîuleţul Kuwam.

Şedeau pe terasa unui hotel cu opt etaje, înzestrat cu tot confortul european. O umbrelă mare, portocalie şi verde, îi apăra de razele dogoritoare ale soarelui. Între mese se aflau palmieri în hîrdaie şi vaze cu flori. Pe mese

zumzăiau ventilatoare electrice. În găletuşe de alpaca stăteau rînduite băuturi răcoritoare puse la gheață.

Hotelul se afla situat în apropierea rîului. Prin ferestrele camerei sale, Jane urmărea viața pitorească a *„orașului negru”.* Pe străzile înguste şi şerpuitoare forfoteau mulțimi de oameni cu pielea cafenie, galbenă sau neagră, purtînd haine pestrițe, iar Jane, amintindu-şi cele citite în cărți, se străduia să ghicească rasa căreia aparțineau oamenii aceştia. Treceau măgari, bivoli, cai, scîrțîiau căruțe, alergau cîini. Vînzătorii de gheață, limonadă, ghirlande de flori strigau cu glas ascuțit. Se auzeau sunete de flaut, bubuitul surd al tobei, cîntecul prelung al cerşetorilor – saniasii (sfinții) – care, cu voci tînguitoare, înălțau imnuri sacre, adunînd în jurul lor un cerc de ascultători. Şi peste tot, cu o agilitate de maimuțe, alergau copii pe jumătate goi.

Acoperişurile plate, încinse de soare, erau pustii. Dar cînd soarele cobora spre asfințit, văzduhul se mai răcorea, iar pe cer se aprindeau stele mari şi răsărea luna, o lună unică, indiană, care scălda tot universul într-o lumină verzuie, fantastică, proiectînd umbre negre, colțuroase; ulițele rămîneau pustii, în schimb terasele mişunau de oameni, care ieşeau să mai respire răcoarea serii şi a nopții. Îşi aduceau aici rogojinile, pernele, tăvile cu mîncare şi stăteau la taifas, plini de însuflețire. De la o terasă la alta răsunau voci țipătoare, care transmiteau ultimele noutăți: moarte, boală, naşteri, nunți, petit, certuri familiale, cumpărături şi griji gospodăreşti. Datorită acestui telegraf fără fir, toate evenimentele din cursul zilei deveneau un bun al întregului *„oraş negru”.*

Dacă Jane ar fi înțeles limba băştinaşilor, ar fi auzit şi

anumite discuții referitoare la omul zburător, care tulburase mințile tuturora. Dar pentru Jane toate acestea erau doar o *„tevatură lărmuitoare”*, care avea darul s-o enerveze.

Pe străzi treceau, şi nu arareori, ci chiar destul de des, procesiuni funerare. Sunetele ascuțite ale flautelor îți sfîşiau sufletul. Morții erau duşi în afara oraşului, unde îi ardeau. Femei în veşmînt alb de doliu plîngeau cu hohote.

În acest oraş negru se părea că oamenii mureau mai des decît se năşteau.

Jane se îndepărtă grăbită de la geam, ca să nu mai vadă această recoltă bogată pe care o slujea moartea.

Deci e lesne de înțeles că Boden a izbutit să bage fata în sperieți. De cînd venise la Madrass, nu vizitase decît grădina botanică, care o impresionase prin bogăția florei tropicale. Iar în drum spre hotel, văzuse un elefant acoperit cu un valtrap pompos şi cornacul care îl conducea.

„Poate o fi un elefant de circ!” se gîndi fata.

— Şi Dottaler ăsta, care toată ziua nu ştiu pe unde umblă – zise ea, curățind distrată o banană.

Mînca numai banane şi ouă, considerîndu-le mai ferite de molimă.

— Mister Dottaler, ca şi mine de altfel, şade cu mîinile în sîn – spuse Boden, care trecuse la cocteilurile şi lichiorurile lui preferate. Nădăjduim că în curînd vom putea să-ți aducem veşti bune.

În realitate, însă, Boden şi Dottaler nu şedeau cu mîinile în sîn. Şi în orice caz, creierul lor lucra febril.

În tot timpul călătoriei spre India, se priviseră ca doi duşmani, fiecare străduindu-se să pătrundă caracterul

celuilalt şi să-i ghicească părțile slabe. Fiecare din ei avea alt scop: Boden ar fi vrut ca Aureliu să-şi piardă mințile, dar să rămînă în viață cît mai mult; pe Dottaler, dimpotrivă, moartea lui Aureliu l-ar fi bucurat nespus, deoarece în acest caz averea fratelui defunct ar fi trecut asupra lui Jane, iar Jane îi dăduse lui mister Dottaler depline puteri să-i administreze averea. Profitînd de lipsa ei de experiență, avocatul şi-ar fi văzut înainte de treabă, mutînd nepedepsit banii fetei în buzunarele lui.

Boden însă rămînea de multe ori dus pe gînduri, deoarece în fața lui nu se mai aflau ochii de bufniță ai asociatului său, lucru care-l făcea să fie mai puțin hotărît.

Cum să procedeze? Să-i deschidă fetei ochii arătîndu-i comportarea lui Dottaler, sau mai bine să încheie o convenție cu el? Marea nenorocire consta în faptul că Jane avea atît de puțină încredere în Boden şi Haselon, încît chiar dacă ea s-ar fi certat cu Dottaler, administrarea averii n-ar fi încredințat-o niciodată celor doi venerabili asociați. Dar cum să facă să-l cointereseze pe Dottaler? Să încheie o triplă convenție: Boden-Haselon-Dottaler şi să împartă cîştigurile în trei? Dar averea lui Aureliu era mult mai mare decît a surorii sale, iar pentru Boden şi Haselon o astfel de convenție n-ar fi fost favorabilă. Trebuia să se gîndească la o altă soluție. Cît de mult îi lipsea lui Boden privirea ochilor de bufniță ai lui Haselon!

Şi totuşi Boden începu să pipăie terenul pentru a încheia convenția. Dottaler însă îl ținea la distanță, iar odată ajuns la Madrass, începu să urmărească un anumit scop strict personal.

Pearce, pe care Boden îl vedea zilnic, fără ca Jane să ştie acest lucru, îl informă odată că Dottaler i-a şi făcut

anumite apropouri, dîndu-i a înțelege că dacă Aureliu ar fi găsit şi apoi ar muri, el, Pearce, va primi o însemnată sumă de bani. Însă escrocul de Pearce, la rîndul său, îl lăsase pe Boden să priceapă că viața sau, dimpotrivă, moartea lui Ariel, depinde de o singură condiție: cine dă mai mult – Boden sau Dottaler.

— În primul rînd, trebuie să-l găsim pe Ariel – îi spuse Boden lui Pearce.

— Şi ce-aveți de gînd să faceți cu el? întrebă Pearce.

— Să stabilim prin tribunal incapacitatea lui ca bolnav psihic şi să-l ținem la Londra, închis sub cheie. Nu uita că eu sînt tutorele lui – zise iritat Boden.

Acest răspuns nu-i plăcu fățarnicului Pearce-Bharava. Omul zburător era o achiziție extrem de prețioasă pentru societatea teozofică, şi deci personal pentru Pearce. Să-l scape din mîini sau să-l omoare, iată un lucru absolut nefolositor. Totuşi, era mai bine să-l omoare decît să-l piardă.

Pearce nu-i împărtăşi lui Boden acest gînd, dar în sinea sa se hotărî ca la momentul oportun să se înțeleagă cu el: Boden, care va obține tutela pe viață a lui Ariel, n-are decît să dispună cum va crede de cuviință de averea acestuia. Băiatul însă va putea fi pus la dispoziția teozofilor, fie chiar în schimbul unei sume importante – centrul londonez va accepta lucrul acesta.

Dar înainte de toate trebuia să-l găsească pe Ariel. Pearce ştia că Ariel şi Şarad zburaseră pe aripa unui avion care se îndrepta spre Madrass, şi că aproape de oraş coborîseră. De aici, li se pierdea urma.

— În orice caz, ei sînt pe undeva, prin împrejurimile Madrassului – spuse Pearce. Foamea o să-i împingă să

caute apropierea oamenilor, iar agenții mei au împînzit toate satele.

— Dar Ariel poate să zboare – îi replică Boden.

— Cu Şarad în spate, nici într-un caz n-o să poată zbura prea departe, iar pe Şarad n-o să-l lase el – rosti cu convingere Pearce.

Nici unul, nici celălalt însă n-aveau habar că Ariel şi Şarad zburaseră cu alt avion, în direcție opusă, spre nord-est, în Bengal.

— Şi-acum, o ultimă chestiune – zise Boden. Dumneata Pearce, trebuie totuşi să stai de vorbă cu miss Galton. Eu nu pot s-o duc într-o şcoală-sanatoriu inexistentă. Dumneata trebuie să te dai drept director al acestui sanatoriu imaginar.

Şi Boden îi explică lui Pearce cum trebuie să se comporte şi ce anume trebuie să-i spună lui Jane.

Întîlnirea dintre Pearce şi Jane Galton avu loc chiar în aceeaşi zi.

Îmbrăcat într-un costum europenesc, şi pe nas cu ochelari mari cu ramă de baga, Pearce avea o înfățişare prezentabilă, care-ți inspira încredere.

Se scuză că nu putuse să vină s-o viziteze mai devreme, dar şcoala era în carantină. Pearce îşi exprimă părerea de rău în ceea ce priveşte soarta tristă a fratelui ei bolnav. Şcoala-sanatoriu făcuse tot ce era posibil ca să-l însănătoşească pe Ariel, cei mai buni psihiatri îl căutaseră, dar boala s-a arătat a fi foarte rebelă. Într-una din recidivele sale, Aureliu a fugit, cu toată paza severă din jurul lui. Aceşti oameni cu minții rătăcite sînt de o viclenie nemaipomenită şi de o rară îndrăzneală. El s-a suit pe acoperiş, de pe acoperiş a sărit într-un copac şi a fugit.

Dar Jane nu trebuie să fie neliniştită. El va fi prins, deoarece s-au luat toate măsurile necesare.

Jane ar fi dorit să-l întrebe amănunțit pe Pearce despre boala lui Aureliu, dar în timpul acesta, pe neaşteptate, apăru Dottaler, care nu se arătase de vreo trei zile. Era obosit şi tulburat. Nu se bărbierise şi nici nu-şi schimbase costumul de voiaj.

— L-am găsit pe Aureliu! exclamă el, fără să-i salute, şi se lăsă într-un fotoliu.

— Unde, cum? îl întrebară cei din jur.

— Sînt grozav de obosit! Dați-mi, vă rog, să beau ceva.

Jane îi oferi un pahar cu apă.

— Vă mulțumesc. Uite cum l-am găsit: De îndată ce am venit la Madras, în prima zi chiar, m-am adresat unui coleg de-al meu, avocatul Boolton, care locuieşte de 20 de ani în India şi o cunoaşte ca pe propria lui palmă. Omul ăsta are nişte relații extraordinare. L-am întrebat dacă ştie ceva despre un om zburător, şi dacă află, să-mi dea de veste imediat.

— Despre un om zburător? întreabă uimită Jane.

— Da, despre Aureliu. Oare nu v-am vorbit de mania pe care o are? Îşi închipuie că poate zbura... Şi iată că acum trei zile, mister Boolton m-a chemat la el şi mi-a spus că un client de-al lui, venit din Ouidapura, a auzit de la un cunoscut al său care a fost în vizită la un rajah că acolo, la acest rajah, a văzut un om zburător. Alte amănunte n-a mai aflat, dar, în sfîrşit, ținem în mînă un fir conducător.

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta? întrebă nemulțumit Boden.

— Nu puteam pierde nici o clipă, trebuie să înțelegeți şi

dumneavoastră lucrul acesta – replică supărat Dottaler.

— Trebuia să ne fi telegrafiat din drum, şi noi v-am fi ajutat – îi zise enervat Boden, însă Dottaler nici nu-i răspunse la această observație şi continuă:

— Direct de la Boolton am plecat glonț la aerodrom şi de acolo spre Calcutta. Apoi de aci, spre Ouidapura, unde l-am găsit pe clientul lui Boolton, m-am informat de la el unde se află reşedința rajahului şi am plecat într-acolo. Se spune că rajahul Radjcumara este un despot tipic oriental, care nici n-a binevoit să mă primească. Atunci am cumpărat cîteva slugi de-ale lui şi-aşa am putut să aflu că omul zburător se găseşte într-adevăr în palatul rajahului. Cum de a nimerit acolo, nu ştiu, nu mi s-a spus. Se zice că omul zburător îl amuză foarte tare pe rajah. După ce-am aflat toate astea, m-am suit în avion şi m-am întors şi, după cum vedeți, am venit de îndată la dumneavoastră, ca să vă comunic descoperirea mea. Oare mă mai puteți dojeni, mister Boden?

— Nu cumva v-ați întors datorită faptului că rajahul n-a binevoit să vă primească şi aveți nevoie de ajutorul nostru? observă răutăcios Boden.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu văd nimic rău în asta – i-o întoarse Dottaler. Dacă rajahul m-ar fi primit şi mi l-ar fi dat pe Aureliu, ne-am fi întors amîndoi aici, şi-atîta tot.

Boden nu găsi necesar să continue cearta cu Dottaler, dar atît pentru el, cît şi pentru Pearce, era limpede că Dottaler încercase să monopolizeze toate firele acestei afaceri. Din fericire, Dottaler nu izbutise.

La drept vorbind, el nici nu povestise chiar tot ceea ce văzuse, aflase şi făcuse.

Ce-i drept, reuşise să descopere locul unde se găsea

Aureliu. De asemenea cunoştea şi împrejurările datorită cărora băiatul nimerise în palatul rajahului, deşi el nu credea că Ariel poate să zboare. Pe rajah însă, avocatul, acesta abil nici nu încercase să-l vadă. Scopul lui era cu totul altul. Intrase în legătură cu slugile rajahului, şi încă cu făpturile de pe ultima treaptă a societății şi cele mai disprețuite. Avocatul socotea că printre ei se va găsi unul potrivit scopului său. Voia să-l cumpere cu gîndul ca acesta să-l omoare pe Aureliu. Însă slujitorii erau atît de înfricoşați, încît propunerea acestui sahib îi îngrozi de-a dreptul. Pînă la urmă sahibii scapă cu fața curată, iar slugile băştinaşe sînt supuse la chinuri cumplite, dacă rajahul află despre crima şi trădarea lor.

„Chiar de mi-ar făgădui cineva o bucată de aur mare cît palatul ăsta, care se înalță spre cer, nici atunci nu m-aş învoi” – îi răspunse lui Dottaler un bătrîn grădinar cu barba căruntă. Acelaşi răspuns l-a primit şi din partea celorlalte slugi.

Dottaler îşi dădu seama că nu poate ajunge la nici o înțelegere cu oamenii aceştia. Mai mult decît atît, temîndu-se ca nu cumva să li se ceară socoteală, ei ar putea să destăinuiască stăpînului lor propunerile sahibului. Aşadar, era primejdios să mai zăbovească în ținutul rajahului, în astfel de împrejurări.

Lui Dottaler nu i-ar fi fost de loc greu să obțină o audiență la rajah. Ca toți prinții băştinaşi, el îi primea cu plăcere pe sahibi. Dar oare rajahul îi va da drumul lui Aureliu? Iată întrebarea. Slugile mărturiseau că stăpînul ține foarte mult la omul zburător. Şi chiar dacă îi îngăduia să plece, oare ce cîştiga Dottaler? Căci, după ce l-ar fi înhățat pe Aureliu, în nici un caz n-ar fi putut el, cu mîna

lui, să-i facă de petrecanie. Avocatul era destul de prudent ca să nu devină ucigaşul tînărului. Dacă Aureliu ar fi murit în palatul rajahului, Dottaler ar fi fost scos din cauză. Altceva era însă dacă Aureliu dispărea fără urmă, de îndată ce rajahul i l-ar fi încredințat lui. Bineînțeles, Dottaler ar fi putut susține că băiatul a fugit şi că, după aceea, şi-a găsit moartea. Dottaler era avocat şi din practica sa de apărător ştia prea bine că cea mai mică greşeală sau neprevedere poate avea urmări fatale pentru criminal: de asemenea, mai ştia că uneori, după ani de zile, criminalul tot este descoperit. Nu, un gentleman nu trebuie să-şi mînjească mîinile cu sînge. Lucrul acesta trebuie să-l facă alții, îndrumați cu dibăcie.

La urma urmei, s-ar putea împăca cu ideea ca Aureliu să rămînă în viață. Principalul e să-l smulgă din mîinile lui Boden şi Pearce. În curînd, băiatul va fi major. Folosindu-se de Jane, Dottaler va lua toate măsurile ca tribunalul să-l recunoască pe Aureliu în deplinătatea facultăților mintale.

Atunci tutela va fi înlăturată, tînărul va locui împreună cu Jane şi bineînțeles că sora lui îi va da lui Dottaler o procură pentru administrarea întregii averi.

Şi Dottaler făuri un alt plan. Dacă sora lui Aureliu, tutorele lui şi Dottaler vor merge împreună la rajah şi îşi vor reclama drepturile asupra băiatului, spunînd între altele că acesta este fiu de lord şi mare capitalist, rajahul va fi nevoit să-i dea drumul. Jane nu va mai consimți să se despartă de fratele ei şi totul va fi în ordine.

— Eu am spus – continuă, după o tăcere îndelungată, Dottaler – că rajahul este un despot maniac. Dar dacă vă veți duce la el dumneavoastră, miss Jane, şi dumnea-

voastră, mister Boden...

— Păi noi despre ce vorbeam? nu se putu stăpîni Boden. Fără noi nici că s-ar putea!

— Şi eu sînt de aceeaşi părere. Am impresia însă că dumneavoastră, mister Boden, căutați ceartă.

— Va trebui să vă însoțesc şi eu – îi anunță Pearce.

— Nu mi se pare necesar – replică strîmbîndu-se Dottaler.

— Ba este chiar foarte necesar – insistă Pearce. În calitate de director al şcolii-sanatoriu, unde se afla în tratament Aureliu Galton, pot să-i confirm rajahului că tînărul nu este în mințile lui, din care pricină trebuie să se găsească întotdeauna în condiții speciale.

Socotind că Dottaler este în prezent adversarul cel mai periculos, Boden hotărî că-i mai bine să fie însoțit de un aliat şi susținu cererea lui Pearce. Jane nu obiectă nimic şi Dottaler fu nevoit să accepte.

Se hotărîră să plece în aceeaşi zi, fără nici o zăbavă.

Dottaler luă asupră-şi rolul de călăuză. Şi, fără peripeții deosebite, ajunseră la castelele de basm ale rajahului.

XVIII. CERCETĂRI FĂRĂ SUCCES

În sfîrşit, Jane cunoscu adevărata Indie. Cu toată tulburarea care o stăpînea, în aşteptarea întîlnirii cu fratele ei bolnav, pe care nu-l văzuse de atîția ani, fata fu cucerită de frumusețea castelelor şi a parcurilor. Şi parcă dinadins, prin fața castelului cel mare trecu un şir de elefanți, împodobiți somptuos cu valtrapuri brodate în fir de aur! Valtrapuri cusute în fir de aur veritabil, nu ca la circ! Rajahul îşi primi oaspeții cu multă amabilitate, poftindu-i într-un birou mobilat în stil european, el însuşi purtînd un costum european, lucru care o dezamăgi pe Jane. Fata dădea semne de nelinişte, gîndindu-se în ce limbă se va putea face înțeleasă de rajah. Dar prințul vorbea perfect englezeşte; cu toate astea era un oriental sadea. Plastronul scrobit şi alb al cămăşii nu făcea decît să-i scoată în relief pielea negricioasă. Lui Jane, chipul maharajahului îi amintea de Othello.

Boden îi expuse pe scurt scopul vizitei lor.

Pe măsură ce avocatul vorbea, rajahul avea tot mai mult un aer descumpănit.

— Sînt foarte mîhnit – zise el, în clipa cînd Boden isprăvi – că nu pot avea plăcerea de a vă îndeplini dorința: Aureliu Galton, cum îl numiți dumneavoastră pe acest tînăr minunat, a fost, într-adevăr, cîtva timp în casa mea, dar acum nu mai este... Şi eu... nu mai pot adăuga nimic la cele ce v-am spus. Aureliu al dumneavoastră a dispărut.

Toți rămaseră uluiți auzind vestea neașteptată. Jane, Boden, Pearce şi Dottaler începură, care mai de care, să-i pună întrebări rajahului, dar acesta se trăgea nervos de barba-i cîrlionțată şi repeta unul şi acelaşi lucru:

— Nu mai pot adăuga nimic la cele ce-am spus. Slugile mi-au dat de veste că tînărul a dispărut noaptea trecută, şi mai mult n-am auzit nimic despre el... Nu doriți un ceai? De bună seamă că drumul v-a obosit, nu? Dar poate doriți să vedeți diamantele mele?

— Sir! exclamă Boden. Îmi permit să mă gîndesc că vă dați pe deplin seama de toată răspunderea...

Dar nu termină ce avea de spus. Masca de falsă amabilitate europeană dispăru într-o clipă de pe chipul rajahului. Ochii îi scînteiară atît de puternic, încît Boden se înecă şi păli.

— Îmi permit să cred că şi dumneavoastră vă dați pe deplin seama de vorbele pe care le rostiți, sir! îl întrerupse rajahul pe avocat. Aş considera ca cea mai gravă insultă numai gîndul pe care l-ați nutri dumneavoastră, privitor la faptul că eu – şi accentuă în mod deosebit asupra cuvîntului eu – spun lucruri care nu corespund perfect cu realitatea.

Toți înțeleseră că discuția s-a terminat şi că nu vor mai obține absolut nimic de la rajah. Despărțirea fu mult mai rece şi mai oficială decît întîlnirea.

Coborînd scara de marmură, împodobită cu covoare şi flori, Boden îi spuse încet lui Jane, ca s-o liniştească şi pe ea, şi pe sine:

— Nu te-ntrista, Jane, pesemne că Aureliu n-a făcut altceva decît a fugit, aşa cum obişnuieşte el. Desigur, e foarte regretabil, dar totuşi într-o zi-două o să-l găsim.

Prea departe n-a putut el să zboa... s-ajungă.

Jane oftă.

— Rajahul nu vrea să se despartă de omul zburător. Cu siguranță că-l ascunde în palat – îi spuse Pearce lui Dottaler, pe cînd treceau prin parc, de-a lungul unui zid înalt de piatră. Noi însă o să punem totul în mişcare, o s-ajungem, de va fi nevoie, chiar pînă la vicerege şi o să obținem autorizația de a face o percheziție în palat ca să-l luăm pe Aureliu.

Dottaler se gîndea însă la nu ştiu ce planuri ale lui, iar Pearce tăcu, luînd-o înaintea tuturor.

Deodată el auzi un glas ce venea de dincolo de zid. Cîteva cuvinte rostite în hindustană îl făcură să se oprească şi să asculte discuția.

În mijlocul uliței stătea un măturător împreună cu un bătrîn uscățiv şi o tînără.

— Fie ca-n viața cealaltă să mă nasc şopîrlă dacă te mint! exclama măturătorul, indignat se vede de neîncrederea ce i se arăta. Îți spun ce-am auzit de la unul care, cu propriile lui mîini, l-a legat pe omul zburător, înainte ca să fie aruncat, aşa cum poruncise rajahul, într-o fîntînă fără fund.

Bătrînul dădu din mînă, şi cu fața schimonosită de durere, mormăi surd:

— S-a isprăvit! Să mergem, Lolita!

Fata însă nu se urnea din loc. Îl privea cu ochi de nebună pe bătrîn şi în cele din urmă rosti cu tărie:

— El nu poate să moară! El mi-a spus: *„Aşteaptă-mă, Lolita!”* şi eu am să-l aştept...

— Ce-i cu dumneata, mister Pearce? exclamă Dottaler, apropiindu-se de Pearce, dar, văzîndu-i chipul livid, zise

îngrijorat, cu glas scăzut: Ce s-a întîmplat?

— Nimic, nimic... o criză de inimă. Mi se întîmplă adesea... Îndată o să-mi treacă.

Dottaler îl privi cu neîncredere.

Seara, cînd în fața hotelului fu trasă maşina lui Pearce, acesta găsi de cuviință că nu mai trebuie să-şi păstreze taina şi-i spuse lui Boden:

— Mister Boden, nu mai avem de ce ne certa. Ariel-Aureliu Galton nu se mai află printre cei vii. A fost omorît din porunca rajahului.

Şi Pearce îi reproduse discuția auzită pe drum.

Deodată, dincolo de perete, răsună un strigăt puternic. O, aceşti, pereți subțiri, indieni, din hotelurile de provincie!

Pearce şi Boden o găsiră pe Jane plîngînd amarnic.

Auzind zgomot, Dottaler veni şi el în fuga. Aflînd despre cele întîmplate, abia putu să-şi stăpînească bucuria. Toate lucrurile se aranjaseră cît se poate de bine în folosul lui.

XIX. STĂPÎNUL E MÎNIOS

Anat, băiatul pe care Ariel îl scosese din fîntînă, era fiul omului cu briliantul – Mohita, primul sfetnic şi favorit al rajahului.

A fi în grațiile rajahului era un lucru foarte avantajos. Rajahul Radjcumara avea comori a căror valoare nici el singur n-o cunoştea prea bine. Puțini europeni ştiu că unii prinți indieni sînt cei mai bogați oameni din lume şi că, în comparație cu ei, vestiții miliardari Rotschild, Morgan, Rockefeller, Vanderbilt sînt nişte oameni săraci. De veacuri, din generație în generație, rajahii şi-au sporit averile, care, în cea mai mare parte, se compun din pietre prețioase şi aur.

Aceste bogății nu prea sînt cunoscute, deoarece rajahul n-are nevoie să-şi vîndă diamantele, iar dacă s-ar vedea silit s-o facă, la bursa mondială ar găsi întotdeauna puțini cumpărători pentru nestemate ca *„Marele Mogul”* sau *„Regentul”.* Averea lor imobilă – palate şi moşii – era tot atît de uriaşă. Totuşi, acestea nu se puteau compara, în ceea ce priveşte valoarea lor, cu mormanele de briliante şi diamante.

Deci nu-i de mirare faptul că rajahul putea întotdeauna să-şi răsplătească favoriții, aşa cum n-au fost în stare cei mai bogați şi mai puternici regi ai Europei.

Dar trebuia să meriți bunăvoința şi dragostea rajahului. Ca toți oamenii care duc o viață trîndavă într-un cerc închis, *„într-o lume fără orizonturi”,* cum scria Voltaire, ra-

jahul se temea de plictiseală mai mult decît de orice, deşi era un om destul de instruit şi care vorbea la perfecție limba engleză. Soția lui, Siama, vorbea franțuzeşte ca o pariziancă. Împreună cu ea, rajahul vizitase de cîteva ori Europa – Londra, Parisul, Berlinul. Dar fracul şi smochingul, în comparație cu îmbrăcămintea uşoară, națională, teatrele şi banchetele, bucătăria europeană, ca de altfel toată rînduiala vieții de acolo, îl stinghereau, iar distracțiile îi erau străine. Aşa că îşi zorea nevasta să plece cît mai repede.

Ajuns acasă, după ce îşi îndeplinea ritualul de curățire şi dezbrăca hainele incomode, Radjcumara ofta uşurat şi în sfîrşit gusta fericirea. Într-un halat uşor de mătase, stătea ceasuri întregi întins pe divan. Un slujitor îi făcea vînt cu un evantai din frunze de palmier. Rajahul cumpăra din Europa cărți şi reviste, alegea romane *„mai uşoare”* şi se adîncea în citit.

Puteai să fii european şi în India!

Era în felul său un *„despot instruit”,* făcea parte din societatea religioasă *„Bramo-Samadj”,* nu se închina la idoli şi nu îndeplinea cu prea multă sîrguință ritualurile grele, impuse de religie, mînca vînat gătit de bucătari musulmani, urmărea toate noutățile literare, citea cărți filozofice şi era de acord, în aceeaşi măsură, şi cu Rousseau, şi cu *Nietzsche*[1], îi plăcea societatea sahibilor şi se împrietenea cu ei.

După ce zăcea vreo 2—3 zile cu vreo carte nouă pe divan, începea deodată să simtă că şarpele plictiselii i se cuibăreşte iar în inimă.

---

[1] Filozof german din sec. XIX, a cărui filozofie reacționară a stat la baza teoriei rasiste. (n.t.).

Şi-atunci intra în scenă Mohita, care îşi cunoştea stăpînul pînă în cele mai tainice cute ale sufletului.

— Ce mai e nou, Mohita? întreba rajahul, zvîrlind cu nepăsare cartea pe covor.

Mohita *„lua pulberea de sub tălpile stăpînului”* şi în cuvinte pompoase îl saluta, iar apoi îi dădea pe scurt raportul cu privire la treburile administrației, la noile convenții încheiate cu sahibii şi țăranii, la plata arenzii şi încasarea dărilor de la datornici.

Astăzi, însă, rajahul îl asculta distrat şi îl întrerupea punîndu-i mereu aceeaşi întrebare:

— Ce noutăți mai ai, Mohita?

— Un grup de băieți şi fetițe au pregătit dansuri noi.

Rajahul îşi aminti de cancanul parizian şi zîmbi.

— Asta-i vechi! Dar, în sfîrşit, hai arată-mi!

Mohita bătu din palme şi perdeaua de catifea prinsă de bolta înaltă a uşii se dădu la o parte şi în cameră, zăngănindu-şi brățările şi clopoțeii, intrară în goană fetițe, învăluite în văluri trandafirii, şi băiețaşi în costume multicolore. În sunetul flautelor ei începură să danseze. Mişcările lor erau pline de grație, iar pe fețele speriate stăruia zîmbetul.

— E vechi – repetă rajahul şi dădu din mînă.

Flautele amuțiră, copiii încetară să mai danseze, se adunară toți grămadă, ca o turmă de oi speriate.

Rajahul începu să-i povestească lui Mohita despre cancan, zugrăvindu-i costumele pe care le poartă femeile şi mişcările lor: *„Gîndeşte-te, îşi ridică picioarele mai sus de cap şi toate volanele saltă-n sus.”* Radjcumara porunci să se facă şi fetițelor lor. astfel de costume – fuste bogate, tocuri înalte şi să învețe cancanul. Îngrijorat, Mohita se

ploconi în fața lui.

— Şi ce mai ai?

— Dansul cocoşaților, orbilor şi şchiopilor.

Era ceva nou.

— Arată-mi!

Copiii fugiră fără să-şi ascundă bucuria că totul se sfîrşise cu bine: nimeni nu poruncise să fie biciuiți sau zvîrliți în beci, iar drept hrană să primească numai pîine şi apă, aşa cum li se întîmpla adeseori.

Răsună bubuitul surd al tobei şi în încăpere, împiedicîndu-se, căzînd, şchiopătînd şi tînguindu-se, intră un pîlc de oameni cu o înfățişare ciudată, în costume caraghioase din petice multicolore. Cît timp stăpînul fusese plecat, Mohita nu pierduse vremea stînd degeaba. Dar unde oare găsise el aceşti monştri? Cocoşați cu ditai căpățînile şi gura ca de broască se împiedicau de şchiopi, îi doborau la pămînt cu ghebele lor, se prăvăleau şi ei, orbii se ciocneau unii de alții şi, țipînd, se țineau cu mîna de locul unde primiseră lovitura, iar tobele bubuiau...

Rajahul rîdea în hohote. Mohita strălucea de bucurie.

— Cheam-o pe rani Siama! porunci rajahul.

Siama apăru într-o rochie pariziană, croită după ultimul jurnal, iar în picioare cu pantofi cu tocuri neobişnuit de înalte.

Privind la dansatori, exclamă:

— Minunat! Şi deodată se aşează jos, pe podea, îşi cuprinse genunchii cu brațele şi începu să rîdă, clătinîndu-şi atît de tare capul, încît i se despleti părul.

Rajahul îşi scoase din deget un inel cu un briliant uriaş şi i-l aruncă lui Mohita, care prinse din zbor darul acesta scînteietor şi se ploconi pînă la pămînt.

Unul din orbi, zvîrlit la pămînt de un cocoşat, căzu pe spate. Lovindu-se cu capul de o coloană, începu să urle de-adevăratelea:

— O, de-ați crăpa cu toții, schingiuitori blestemați!

Într-o clipă, chipul rajahului se întunecă, de altfel ca şi al lui Mohita – întocmai ca atunci cînd soarele este acoperit de un nor şi pe pămînt se lasă umbră.

— Nu despre tine vorbea, stăpîne, ci despre cocoşat! se grăbi să-l asigure Mohita.

Dar rajahul, întorcîndu-se cu fața la perete, bombăni plin de venin:

— O sută de bice şi să mă lăsați în pace!

Toți se îndepărtară. Mohita era mulțumit că izbutise să pună mîna pe inel. Dar stăpînul se mîniase. Mohita porunci slugilor să-i mai tragă orbului, şi din partea lui, încă o sută de bice. Era prea de ajuns pentru acest nefericit, ca să-l scape de toate necazurile ce i le mai putea hărăzi viața.

Mohita clocotea de furie. Mai avea pentru rajah încă vreo cîteva numere pregătite. Mai mulți sclavi în pielea goală, înarmați cu drugi de fier, prevăzuți la capete cu nişte cîrlige, se luptau între ei. Rajahului îi plăceau nespus asemenea spectacole. Sclavii se repezeau unul la altul zgîriindu-se şi sîngele curgea şiroaie pe trupurile lor negricioase, în vreme ce adeptul lui Nietzsche, cuprins de un adevărat extaz, privea cu ochi aprinşi de patimă şi cu nările dilatate.

— Bate-l! Zgîrie-l! Mai tare! Aşa! Aşa! îi încuraja el pe gladiatorii săi şi tare se mai necăjea cînd unul din ei cădea mort la pămînt şi jocul se sfîrşea.

Mai pregătise Mohita şi o vînătoare de tigri. Un elefant

splendid, cu nişte colți uriaşi, de care avea prinse țepuşe ascuțite de aramă.

Dar în ziua aceea, rajahul nu-l mai chemă pe Mohita şi acesta umbla năuc, neştiind cum să-şi recîştige bunăvoința stăpînului.

Chiar atunci se petrecu accidentul fiului său. Cînd un servitor îl vesti că micuțul a căzut în fîntînă, Mohita dădu fuga într-acolo şi văzu cu ochii lui cum Ariel îşi luă zborul din stradă, se cufundă în puț şi-l scoase pe băiețaş.

Mohita nu prea se sinchisea de feciorul său, întrucît copilul era al primei lui soții, pe care n-o mai iubea, de vreme ce acum avea o a treia nevastă.

Dar omul zburător îl ului pe înaltul demnitar.

El nu stătu mult să chibzuiască dacă este vorba de o ființă supranaturală sau de o nouă scamatorie. Principalul consta în faptul că priveliştea era de o noutate surprinzătoare, extraordinară, că omul acesta zburător, indiferent cine anume ar fi el, putea să apară în fața ochilor amenințători ai stăpînului său. Văzînd această minune, rajahul va uita de toate şi Mohita îi va recîştiga bunăvoința.

Şi înaltul demnitar porunci ca tînărul zburător să fie legat, chiar de-ar fi el o reîncarnare a lui Krishna.

XX. PACEA E RESTABILITĂ

Aşadar, Mohita îl duse pe Ariel la palat, legat fedeleş şi păzit de slugi, intrînd pe poarta din dos, pe lîngă bucătării, unde se aflau bucătarii goi pînă la brîu, unii cu pielea de culoarea ciocolatei, alții cafenie sau neagră, cu scufii albe pe cap. Urcară apoi pe o scară îngustă, la primul etaj, şi străbătură încăperile locuite de femei – zenana – unde, supravegheați de servitori, se jucau copiii. Într-una din camere, o femeie în vîrstă îl privi pe Ariel prin ochelarii ei prinşi de urechi cu ață roşie. În drumul lor, întîlniră o altă odaie, acoperită toată cu covoare albe şi albastre şi cu perne din diferite țesături de mătase colorată, zvîrlite ici şi colo. Pe un divan scund şedea o fată, cu un şal albastru pe cap. Îi tremurau umerii şi boabe mari de lacrimi picurau pe genunchii copilei. Lîngă ea se afla un bătrîn, îmbrăcat în veşminte albe şi avînd pe frunte, desenate cu lut roşu şi galben, semnele castei sale. El o dojenea cu asprime pe copilă, care, poate, era tot o captivă ca şi Ariel.

Străbătînd o galerie, susținută de coloane zvelte, frumos sculptate, dincolo de care se deschidea priveliştea unui lac liniştit ca o oglindă, trecură în apartamentele locuite de rajah. Săli uriaşe, ale căror bolți erau acoperite cu ornamente sculptate, coloane şi nişe împodobite din belşug cu arabescuri, flori fantastice, animale şi păsări, toate se perindau ca într-un caleidoscop fermecat. Lui Ariel i se părea că visează. Pretutindeni stăruia un miros

puternic de attar – ulei parfumat din esență de trandafiri şi oleandru, pus în vase mari, împodobite cu ornamente strălucitoare. Din pricina mirosurilor şi a culorilor, Ariel simți că i se învîrteşte capul.

— Stați aici! le porunci Mohita slugilor care-l, păzeau pe Ariel, în clipa cînd se apropiară de o perdea purpurie, cu podoabe de aur.

Dincolo de perdea răsună o voce mînioasă. Slujitorul smuci capătul frînghiei care lega mîinile lui Ariel şi tînărul se opri.

Emoționat, Mohita se strecură dincolo de perdea.

Închinîndu-se pînă la pămînt, el se apropie de rajah, al cărui chip se posomora tot mai mult. Mohita nu vedea nimic altceva decît fața stăpînului său.

— Nu te-am chemat, Mohita, de ce-ai venit? îl întreabă aspru rajahul.

Ploconindu-se într-una, slugarnic, cu trupul încovoiat, demnitarul se apropie de stăpînul său şi-i şopti ceva la ureche. Pe chipul rajahului se zugrăvi o expresie de mirare, neîncredere, curiozitate, apoi din nou uimire, şi din nou neîncredere.

Tulburat, Mohita urmărea aceste schimbări.

„Numai să nu mă dea afară!” se gîndi el.

— Bine. Arată-mi-l! Dar dacă mă minți, atunci să ştii că chiar astăzi soția ta va îmbrăca veşmîntul alb de văduvă.

Mohita nu-l mai ascultă pe rajah şi dădu fuga după perdea, poruncind ca Ariel să fie adus înăuntru.

Ariel intră în încăpere şi deodată fu orbit de atîta strălucire. Razele puternice ale soarelui se aprindeau de undeva, de sus, şi jucau pe pereții auriți, pe coloane,

scînteiau în nestematele care împodobeau veşmintele oamenilor ce stăteau lîngă coloanele zvelte şi răsucite. Sub un baldachin albastru, pe covoarele zmeurii şi pe perne, se afla un morman de aur, scînteind în toate culorile curcubeului.

Venindu-şi în fire, Ariel îşi dădu seama că ceea ce luase el drept un morman de aur nu era altceva decît însuşi rajahul, în veşminte brodate cu fir daurit. Diamantele şi briliantele ce împodobeau îmbrăcămintea sa costau de bună seamă milioane, iar pe frunte îi scînteia un diamant atît de mare, încît era greu să-l preţuieşti.

Rajahul avea pielea smeadă, nasul turtit şi gros, iar în vinele lui curgea, după cum stătea scris în hrisoavele familiei, cel mai curat sînge hindus.

Rajahul îşi aţinti ochii strălucitori şi negri asupra lui Ariel. Şi numai şcoala din Dandarat îl ajută pe băiat să-i suporte cu tărie această privire.

Apoi rajahul se uită rînd pe rînd la demnitarii săi, care-l înconjurau, ale căror veşminte puteau să se ia la întrecere, în ceea ce priveşte culorile şi nuanţele, cu penele păunilor şi ale papagalilor.

Rajahul îi porunci lui Ariel să se apropie mai mult.

Slugile îl înghiontiră pe tînăr de la spate.

— Cine eşti? întreabă rajahul.

Băiatul, care nu luase nici o hotărîre privitor la comportarea pe care trebuia s-o adopte aici, nu răspunse.

— Cine eşti? îl întrebă rajahul în limba engleză, gîndindu-se că Ariel nu ştie limba hindustană.

Tînărul continua să tacă.

La rîndul său, Mohita îi puse. aceeaşi întrebare în bengaleză şi mahrati; apoi de la limbile ariene trecu la ce-

le dravidiene: telugu, tamil şi, în sfîrşit, îl întrebă în tibeto-birmaneză... Rezultatul fu acelaşi.

Rajahul se încruntă şi spuse:

— Ori e surd, ori e încăpățînat. Dar las' că-l fac eu să vorbească – şi ochii rajahului străluciră. Ştii să zbori? îl întrebă, vorbind din nou în hindusă.

Mohita îşi pierdu răbdarea şi, apropiindu-se de Ariel, îl plesni peste ceafă.

— Vorbeşte odată, măgarule, sau vrei cu tot dinadinsul să rămîi fără limbă?

Buzele băiatului tresăriră, dar el nu spuse nimic. Credea că dacă se va preface mut şi surd şi va tăinui însuşirea lui de a zbura, i se va da drumul.

Rajahul smulse din mîinile servitorului evantaiul cu care acesta îi făcea vînt şi, azvîrlindu-l în Mohita, începu să dea din picioare, strigînd:

— Ticălosule, uite ce idiot mi-ai adus!

— Îndurare, stăpîn al vieții mele! exclamă Mohita, aruncîndu-se în genunchi dinaintea rajahului. N-am mințit! Întreabă-i pe ei – şi arătă spre slugi – întreab-o pe soția mea, Bintiaba-Sini. Toți au văzut cum omul ăsta, om sau duh, ce-o fi, a zburat! Porunceşte să fie bătut cu vergile şi atunci o să vorbească!

— N-avea grijă! Nici el n-o să scape de vergi, dar deocamdată o să le primeşti tu! şi rajahul bătu din palme.

Perdeaua din dreapta tronului se dădu la o parte şi în fața rajahului apăru un om de statură uriaşă, cu părul creț şi negru ca abanosul, ținînd în mînă un harapnic cu şapte cozi, gata întotdeauna să îndeplinească porunca stăpînului său.

Tăcut, rajahul i-l arătă pe Mohita. Învîrtind biciul, ca-

re despică aerul şuierînd, călăul lovi. Culcat jos, pe podea, Mohita începu să urle ca turbat şi se chirci tot, strîngîndu-şi sub el mîinile şi picioarele.

Ariel se îndreptă deodată şi zise:

— Încetați! Da, într-adevăr, ştiu să zbor!

Harapnicul călăului încremeni în aer, iar rajahul, speriat, se lăsă pe pernă, apoi strigă slugilor sale:

— Țineți bine de frînghie! Dacă zboară, vă tai capul la toți!

Ariel, care se înălțase puțin deasupra pămîntului, coborî din nou. Mohita ofta de zor, dar fața-i strălucea de bucurie. Furtuna trecuse! Se ridică în patru labe şi apoi se aşează.

— Cine eşti? întrebă din nou rajahul, privindu-l cu spaimă pe Ariel.

Temîndu-se mai mult ca orice să nu fie trimis înapoi la Dandarat, băiatul spuse:

— Nu ştiu cine sînt şi nici de unde am venit.

Rajahul era descumpănit de-a binelea.

— Cum se poate? Doar din stradă ai venit zburînd în parcul meu. Ei bine, dar înainte de asta, unde-ai fost?

— Ştiu atît cît ştie şi un nou-născut. Mi-am dat seama că exist în clipa cînd m-am aflat în stradă şi mi-am luat zborul – vorbi Ariel, spunînd primul lucru care-i veni în minte.

— Atunci de unde ştii tu de pruncii noi-născuți? întrebă rajahul.

Băiatul se fîstîci, nepricepîndu-se ce să răspundă.

— Mi se pare că le cam încurci – zise rajahul, dar din glasul său dispăruse mînia.

Omul zburător făcuse o adîncă impresie asupra lui.

Cu acest om-minune trebuia să se poarte cu mai multă băgare de seamă. Ce lucru de preț încăpuse în mîinile sale! Nici faraonii, nici cei mai mari împărați şi regi n-au avut vreodată o astfel de bucurie! Numai de-ar izbuti să îmblînzească această pasăre ciudată!

— Cum te cheamă?

Ariel se gîndi şi răspunse:

— Siddha!

Era numele unuia dintre zeii mitologiei hinduse.

— Siddha! Fie şi aşa – zise, după o clipă de ezitare, rajahul.

— Preamilostive stăpîne! aminti de prezența sa Mohita, care prinsese din nou viață.

Rajahul îi aruncă o privire binevoitoare, spunîndu-i:

— Vistiernicul îți va da un *kror*[1] de rupii... Şi 700 de *lack* de rupii pentru cele şapte răni pe care le-ai căpătat astăzi.

Mohita se plecă pînă la pămînt. Ştia el că rajahul nu-i va da chiar atîta bănet cît îi făgăduise, dar, de bună seamă, nu va rămîne nerăsplătit.

— Ascultă, Siddha, rămîi la mine şi n-o să-ți pară rău!

În sală intră Siama.

Siama era îmbrăcată în port național. Un cerc de aur, lucrat cu multă măiestrie, îi încingea fruntea, fiind prins de păru-i negru cu o agrafă bătută în rubine sîngerii şi smaralde mari, iar un colier gros de aur cizelat îi cuprindea gîtul. Brățări de platină cu brelocuri îi împodobeau gleznele. Purta o rochie verde aprins, aşa cum se cădea să poarte o drept credincioasă, iar brațele ei, de la umăr pînă la încheietura mîinii, erau acoperite cu brățări de

[1] 1 kror = 100 de lack; 1 lack = 100.000 rupii. (nota red. ruse.).

aur, prinse între ele cu şnururi de mătase, precum şi cu brățări fine de sticlă, ce-i acopereau mîna, lăsîndu-i doar degetele libere. Printre acele podoabe indiene, ea avea cîteva brățări de aur cu pietre prețioase lucrate de cei mai buni giuvaergii din Paris.

Privind-o, greu ți-ai fi putut închipui că femeia aceasta, care semăna cu o regină din basme, ştie să poarte cu eleganță rochii europene şi pantofi cu tocuri înalte.

— Ascultă, Siama – zise rajahul – Mohita mi-a dăruit o nouă minune.

La aceste cuvinte, credinciosul favorit zîmbi şi începu să se ploconească pînă la pămînt. Rajahul era bine dispus şi căuta să atenueze impresia produsă de explozia-i de mînie, lăudîndu-l pe Mohita în prezența soției sale.

— Priveşte, tînărul ăsta ştie să zboare – continuă el, arătîndu-l cu degetul încărcat de inele pe băiat.

— Va să zică, el este! Am auzit că el l-a salvat pe Anat. Trebuie răsplătit pentru fapta lui – vorbi Siama, apropiindu-se de Ariel. Da' de ce-i legat? Sărăcuțul... Şi ce frumos e... Dezlegați-i mîinile! porunci ea slugilor.

— Dezlegați-i mîinile, dar legați-l de mijloc – se grăbi să intervină rajahul, răsucindu-se nervos pe perne. Şi țineți cît mai bine de capătul frînghiei. Ei, şi-acum, Siddha, arată-ne ce ştii!

De data aceasta, Ariel se ridică numaidecît în aer. Servitorii slăbeau treptat frînghia, de parc-ar fi fost legat de ea un aerostat. Ariel se înalță pînă-n tavanul înalt şi începu să descrie fel de fel de cercuri, privind sculpturile plafonului.

Rajahul îl privea cu interes şi nelinişte, lăsat într-o rînă pe perne. Siama se dăduse cîțiva paşi înapoi, ca să poată

vedea mai bine, şi-l urmărea pe omul zburător, cu fața albă de emoție.

— Extraordinar! exclamă ea.

— Ajunge, Siddha! Coboară-te!

Ariel coborî.

— Ce-nseamnă asta? întrebă tulburată Siama. Cine-i el? Zeu? Om?

— Siddha nu vrea să ne spună nimic – răspunse rajahul – însă mai tîrziu va vorbi şi va locui la noi. Nu-i aşa, Siddha, că n-ai să ne părăseşti? Indiferent ce-ai fi, om sau zeu, nicăieri, nici chiar în cer, n-o s-o duci atît de bine ca aici. Ce zici, o să-ți iei zborul?

— Nu!

— Ei, bravo! Asta-i minunat! Totuşi să nu te superi dacă te vom urmări.

— Poate că ți-e foame, Siddha? îl întrebă prietenoasă Siama.

Băiatul o privi cu recunoştință. Numai o femeie se putea gîndi la asta.

Dar, pasămite, Ariel se înşelase: Siama era într-adevăr o femeie bună, însă, punîndu-i această întrebare, avusese un gînd ascuns: *„Zeii nu mănîncă!”* Şi prin răspunsul său, Sidhha trebuia să-şi dezvăluie taina cu privire la esența ființei sale: e zeu sau e om?

— Da, mi-e foame – răspunse simplu Ariel şi zîmbi.

„Nu e zeu!” îi fulgeră prin minte Siamei.

Între timp, rajahul îi dădea lui Mohita, cu glas scăzut, toate instrucțiunile referitoare la felul cum trebuie păzit şi îngrijit Siddha.

În sfîrşit, scoțîndu-şi din deget două inele groase, rajahul i le aruncă favoritului său.

Pacea fusese restabilită.

XXI. SÎNT DE ACORD

Ariel fu dus într-o cameră ce se afla alături de dormitorul rajahului, care voia să-l aibă pe Siddha cît mai aproape de el.

Acum, ființa zburătoare avea la dispoziția sa doisprezece slujitori, de parc-ar fi fost un adevărat prinț de sînge. De altfel, servitorii erau totodată şi paznicii captivului.

Ploconindu-se pînă la pămînt, ei îl rugară pe stăpînul lor Siddha să facă o baie cu esențe parfumate, apoi îl îmbrăcară cu veşminte scumpe şi îi aduseră un prînz bogat şi gustos.

Printre fructele servite la masă se găsea şi mango birmanez, fruct pe care Ariel nu-l mai văzuse pînă atunci şi deci nu ştia cum trebuie să-l mănînce. Stingherit, apăsa şi ciupea fructele, încercînd să muşte din ele.

Un bătrîn hindus, cărunt şi venerabil, care-l slujea la masă şi care avea o înfățişare impunătoare ca un adevărat brahman, îi spuse, zîmbind şăgalnic:

— Taie-le cu cuțitul, stăpîne, şi mănîncă miezul.

„Pentru un zeu, nu ştie prea multe” – se gîndi bătrînul.

După prînz, Ariel se întinse pe divan. Un băiețandru smead, aplecîndu-se deasupra lui, îi făcea vînt cu evantaiul. Prin dreptul ferestrei înalte şi zăbrelite trecură în zbor rîndunele, şi Ariel privi cu jind în urma lor.

Aici, ce-i drept, era mai bine decît la Dandarat, totuşi el nu se simțea în apele lui. Îşi putea face o imagine despre rajahul care, cu atîta uşurință, trecea de la bunăvo-

inţă la violenţă. Azi Ariel e mulţumit, dar ce-l aşteaptă a doua zi? Oh, cum ar mai schimba această colivie aurită cu coliba sărăcăcioasă a lui Nizmat! Ce-o fi gîndind oare despre el bătrînul, Lolita şi Şarad? A dispărut aşa, pe neaşteptate... Oare toată viaţa va fi osîndit să treacă dintr-o colivie într-alta? De ce nu e liber ca rîndunelele? Dacă n-ar fi zăbrelele acestea de fier, Ariel ar zbura împreună cu ele, către bolta albastră a cerului.

Peste zi, rajahul se abătu de cîteva ori prin odaia lui Ariel, întrebîndu-l cu blîndeţe dacă se simte bine, dacă e mulţumit de mîncare şi de slujitori.

Rajahul ardea de nerăbdare să se joace cu noua lui jucărie, însă Siama îl convinse să nu-l mai necăjească pe Siddha – în ziua aceea trebuia să se odihnească.

Rajahul, cu tot despotismul lui oriental, ceda de multe ori în faţa nevestei sale dragi, care se număra printre cele mai frumoase şi mai inteligente femei din India, şi care-i era de mare ajutor în afacerile lui cu sahibii. Ceea ce nu putea obţine el de la sahibi, obţinea cu uşurinţă Siama, prin cîteva cuvinte duioase, rostite cu gingăşie şi însoţite de un zîmbet fermecător.

Noaptea, trezindu-se din somn, Ariel auzi un foşnet uşor şi-l văzu în faţa sa pe rajah, în halat şi papuci cu vîrfurile aduse în sus.

A doua zi dimineaţă, uşa se deschise şi intră rajahul, în halat şi cu un maldăr de ziare în braţe. Aşezîndu-se lîngă Ariel, îi zise:

— Uite, Siddha, am aflat cîte ceva despre tine! Mie nu-mi place să citesc ziarele, dar secretarul meu mi-a arătat o notiţă referitoare la omul zburător. Bineînţeles, ăsta eşti tu. Şi, de bună seamă, n-ai apărut pe lumea as-

ta ieri, în fața palatului meu... Ascultă, Siddha, sau oricum te-ar chema – continuă rajahul, vorbindu-i cu blîndețe şi gîngurind ca un porumbel. Ai încredere în mine şi n-o să-ți pară rău... Să mergem şi-am să-ți arăt cîte ceva. Dar să ştii, eu te-am prevenit că nu trebuie să te superi, deoarece pînă cînd ne-om înțelege şi ne-om împrieteni mai bine, am să te țin legat. Fierarii şi giuvaergiii mei au lucrat toată noaptea şi au făurit un lanț de aur. Este cam greu şi totodată nu prea trainic. Am fost nevoit să mai fac unul de fier cu o cingătoare de aur. Pareş! strigă rajahul.

Zornăind din lanț, în cameră intră un servitor. Acesta îi încinse mijlocul lui Ariel cu un cerc de aur pe care-l închise cu o cheie, dîndu-i-o apoi rajahului, împreună cu capătul lanțului.

— Să mergem! repetă rajahul, ținînd lanțul în mînă.

Şi-l purtă pe Ariel printr-un şir nesfîrşit de săli, împodobite cu aur, marmură şi fildeş. Peste tot se vedeau mozaicuri, sculpturi, incrustații, vaze, statui, flori...

Într-una din săli, pereții erau îmbrăcați de sus pînă jos în chihlimbar, într-alta, căptuşiți cu cristal de stîncă, iar în cea de-a treia, acoperiți cu plăci de fildeş. Deasupra uşilor străjuiau colți uriaşi de elefanți, înveliți în aur şi împodobiți cu incrustații migălit făurite.

Din *„sala de fildeş”,* scara îi conduse jos. Coborîră mult timp, pînă cînd ajunseră în subsol. Rajahul luă o torță şi porni pe coridor, luminînd drumul. Coborîră încă o scară şi ajunseră într-un subsol şi mai adînc: în sfîrşit, se opriră dinaintea unei uşi de aramă, cu minunate basoreliefuri închipuind luptele fantastice ale balaurilor cu dragonii.

— Ne aflăm sub lacul pe care l-ai văzut tu – zise rajahul, deschizînd uşa grea. Ia-o înainte!

„Nu cumva rajahul vrea să mă-nchidă într-o subterană?” se gîndi Ariel, păşind în încăperea întunecoasă.

Deodată se auzi un ciocănit şi o lumină orbitoare inundă încăperea.

De-a lungul pereților cu bolți joase de piatră se aflau lăzi pe ale căror capace străluceau incrustații de aramă. Capacele săriră dintr-o dată la o parte şi în fața ochilor uimiți ai lui Ariel se arătă o privelişte care arareori îi este dat s-o vadă unui om. Lăzi pline cu nestemate uriaşe, de culoare sîngerie – rubinele – altele cu smaralde verzi ca valurile mării, iar altele cu briliante şi diamante scînteind aidoma curcubeului...

Se aflau aici lăzi cu topaze, crizolite, mărgăritare, peruzele, agate, safire, granate, acvamarine, turmaline... Roşii, albastre, negre, verzi, galbene, scînteietoare şi mate...

Mai încolo puteai vedea lăzi cu lingouri de aur cu argint şi platină.

Părea de necrezut ca un singur om, într-un singur palat, să aibă atîtea comori.

— Îți dai seama, Siddha, ce-nseamnă aceste pietricele roşii şi tot aurul ăsta? înseamnă puterea mea asupra oamenilor. E de ajuns să dăruiesc o singură pietricică şi orice funcționar sahib va face tot ce doresc eu... De altfel, le-am dat destule pietricele de-astea... Pentru una mai mare, chiar şi viceregele Indiei mi-ar îndeplini orice dorință, iar pentru una ceva şi mai mărişoară, însuşi regele Marii Britanii m-ar înnobila cu titlul de *„sir”*, trimițîndu-mi totodată şi scrisori pline de bunăvoință. De

altfel, am să ți le arăt. Aşadar, Siddha, oricine-ai fi tu şi oricare ți-ar fi trecutul, eu te voi putea apăra dacă tu singur vei dori lucrul acesta. Şi vei primi la mine ceea ce n-ai să găseşti nicăieri. Gîndeşte-te bine. Nu-i nevoie să-mi răspunzi acuma. Voi veni la tine după gustarea de dimineață.

Se întoarseră în palat.

Ariel rămase singur. Mai mult ca de orice, băiatul se temea să nu cadă din nou în mîinile lui Pearce. Şi nimeni în afară de rajah nu-l va putea apăra dacă Pearce îi va da de urmă. N-avea nici o îndoială în privința asta. Deocamdată, rajahul se arată plin de bunăvoință față de el. Atunci de ce să nu-şi încredințeze lui soarta? Lolita se află aproape şi va putea s-o vadă cînd va pofti. *„Dacă, bineînțeles, va voi şi rajahul...”* Ariel zîmbi şi zbură spre plafon. *„Oare nu voi putea să-mi iau zborul?”*

Cînd veni rajahul, Ariel îi povesti sincer tot ce ştia despre el şi şcoala Dandarat.

Rajahul manifestă un viu interes față de cele povestite de băiat şi mai ales față de particularitățile şcolii.

— Nu cumva or fi pe-acolo şi alți tineri-minune ca tine? întrebă el.

— Ba sînt unii al căror corp poate lumina sau poate emana diferite arome, există şi indivizi care ghicesc gîndurile, există şi prezicători.

— Trebuie negreşit să-i spun lui Mohita despre toate astea. Tu, tinere, însă, eşti cea mai mare minune dintre toate minunile. Aşadar, eşti de acord să rămîi la mine de bunăvoie? Dacă eşti de acord, atunci am să-ți scot gratiile de la fereastră şi am să arunc în lac acest lanț.

„Iar dacă n-am să fiu de acord, ştiu prea bine c-ai să

m-arunci în lac” – se gîndi Ariel, şi răspunse:

— Sînt de acord, dar cum te cheamă pe tine şi cine eşti?

Rajahul rîse.

— Într-adevăr parcă ai picat din cer! Sînt rajahul Radjcumara. Îți dau voie să-mi spui pe nume: pur şi simplu Radjcumara. Deşi eşti om, totuşi eşti un om neobişnuit. Sînt foarte fericit, Ariel. Începînd de azi, ai să te bucuri de cea mai deplină libertate, bineînțeles numai în interiorul palatului şi parcurilor mele. Nici un pas mai departe! Îmi dai cuvîntul tău?

Ariel se gîndi la Lolita – băiatul nu-i pomenise nimic rajahului despre ea – şi vru să-l roage să-i îngăduie să zboare prin împrejurimi, dar îşi dădu seama că e prea devreme să-i ceară un lucru ca ăsta, de aceea răspunse:

— Pe cuvîntul meu de cinste!

Rajahul era din cale-afară de mulțumit. Slobozindu-l din lanț, omul zburător putea să facă mult mai multe ghiduşii. Şi asta era principalul.

În aceeaşi zi, zăbrelele de la fereastră au fost scoase, iar lanțul aruncat în lac.

XXII. O NOUĂ JUCĂRIE

Puteai să crezi că rajahul, care era ahtiat după distracții, înnebunise de dragul lui Siddha-Ariel. Lăsase baltă nu numai afacerile, dar şi toate celelalte distracții preferate: lupta gladiatorilor, vînătoarea. De dimineață pînă seara îşi petrecea vremea în tovărăşia lui Ariel, îndemnîndu-l la tot soiul de ghiduşii sau născocind altele noi. Ariel, supus, ba chiar cu plăcere, îndeplinea toate dorințele rajahului.

Adunînd în sala cea mai spațioasă şi mai înaltă a palatului pe toți membrii familiei sale şi toată curtea, rajahul se tolănea pe perne şi începea să comande:

— Ariel, ridică-te pînă-n tavan! Roteşte-te! În picioare! Culcat! Mai repede! Şi mai repede! Dă-te peste cap! Vino spre mine, Ariel! Ia maimuța şi zboară cu ea!

Ariel înhăța maimuța şi se ridica în aer. Animalul începea să țipe de frică şi să se zbată în brațele sale. Spectatorii rîdeau cu lacrimi – iar rajahul rîdea mai tare decît toți. Odată, o maimuță îl zgîrie pe Ariel, se smulse din mîinile lui şi căzu, din fericire, pe pernă, totuşi se lovi şi scheună multă vreme.. Ariel zbură cu porumbeii, cu papagalii, dîndu-le drumul în tavan şi gonind în urma lor, rostogolindu-se şi el în aer ca un porumbel. Zbură cu băiețaşi şi cu fetițe. Băiețaşilor le plăcea jocul, dar fetițele țipau mai abitir decît maimuțele. Zbură cu tăvi pline de dulciuri sau flori şi florile le arunca spectatorilor, pentru ca apoi să le prindă iarăşi din zbor.

Cînd fantezia rajahului seca în ceea ce priveşte născocirea distracțiilor în casă, trecură în parc. Rajahului îi plăcea îndeosebi următorul număr: Ariel trebuia să se ridice lin de la pămînt pînă în vîrful cupolei ce încorona turnul castelului, de acolo să se prăvălească vijelios spre lac, să se oprească deasupra apei, să umble pe suprafața ei de parcă s-ar fi aflat pe pămînt, iar în cele din urmă să se înapoieze la rajah.

Şi lui Ariel îi plăcea jocul acesta. El se înălța de-a lungul zidurilor, cerceta cu privirea ornamentele, sculpturile, crăpăturile, cuiburile de rîndunică. Prin fața ochilor lui se perinda etaj după etaj, coloane, galerii, balcoane... Zîmbea oamenilor care priveau pe fereastră. Odată prinse din zbor un trandafir, pe care i-l întinsese pe geam chiar Siama. El dădu din cap şi zbură mai departe, fără să lase trandafirul din mînă.

Astfel se ridica din ce în ce mai sus.

Şi iată-l stînd în vîrful cupolei ovale, sub razele soarelui, cu pieptul deschis în bătaia vîntului. Deasupră-i se bolteşte cerul albastru, iar jur împrejur se întinde spațiul nemărginit.

Săgetînd aerul, zboară rîndunelele. Jos străluceşte oglinda lacului şi a iazurilor, se văd pîlcurile verzi ale copacilor şi parcurile bogate. În clipele acelea simțea nevoia să cînte. Uite aşa şi-ar lua zborul! Încotro?... Spre coliba Lolitei! Dar nu-i cu putință... Nu acuma... Jos se află rajahul, mic ca o gînganie, privind cu capul dat pe spate şi aşteptîndu-l să sară. Da, e timpul să sară.

Şi, ciudat lucru! De pe pămînt se înălța liniştit, împăcat în cugetul său, dar în clipa cînd trebuia să sară de la o înălțime atît de amețitoare, inima i se strîngea de frică.

Poate că aceiaşi fiori de teamă simte paraşutistul pînă cînd i se deschide paraşuta. Poate că şi această extraordinară capacitate de a zbura îl va părăsi la un moment dat.

Înăbuşindu-şi instinctul de conservare, Ariel se zvîrli cu capul în jos şi, după cîteva clipe, îşi frînă zborul. Izbutind să facă acest lucru, rămase mulţumit: va să zică, totul e în regulă! Mai departe, pluti liniştit.

— Să poleieşti cu aur un asemenea om e puţin! exclamă rajahul, plin de admiraţie. Şi pe dată născoci o nouă distracţie.

Voia să-l ducă pe Ariel în aripa veche a palatului, unde erau ţinute maimuţele. Acestea se obişnuiseră atît de mult cu oamenii, că smulgeau mîncarea din mîinile lor, dar de prins nu se lăsau prinse. Lui Ariel însă i-ar fi venit lesne să înhaţe puii de maimuţă, şi-atunci să vezi ce zarvă şi ce rîs!

Sau să plece cu Ariel la o vînătoare de tigri. Rajahul se închipuia stînd în spinarea elefantului, tigrul se năpusteşte la gîtul namilei, dar Ariel se lasă din zbor asupra fiarei şi-i împlîntă cuţitul în ceafă...

Ar mai putea să-l pună pe Ariel să prindă păsări în păduri... Să zboare prin cercuri îmbrăcate în flori.

Să se ridice sus de tot, noaptea, ţinînd în mînă un felinar, şi de acolo, din înalt, să arunce flori... Şi, la urma urmei, de ce n-ar zbura şi el cu ajutorul băiatului?

Rajahul închidea ochii de plăcere, închipuindu-şi lanţul nesfîrşit de distracţii noi şi atrăgătoare, la care va putea invita sahibi sus-puşi şi oaspeţi de seamă. Zeii înşişi sînt de partea magnificului rajah Radjcumara. Şi nu numai rajahul, dar toţi curtenii se simţeau cuprinşi de en-

tuziasm față de Ariel-Siddha. Numele lui era pe buzele tuturor. *„Ați auzit ce-a făcut ieri Siddha? Dar cum a umblat pe tavan cu capul în jos?!... Şi cum a aprins noaptea, deasupra lacului cel mare, făclii!”* Poveştile acestea se țineau lanț. Toți erau copleşiți de uimire, mulți îl invidiau, alții, dimpotrivă, îl compătimeau. *„Şi totuşi, stă într-o colivie, deşi e aurită. Eu, dac-aş fi în locul lui – îşi şopteau la ureche unul altuia – aş înşfăca un sac cu briliante, atît cît aş putea să ridic, şi mi-aş lua zborul!”*

Vestea despre omul zburător al rajahului Radjcumara se răspîndi prin împrejurimi, ajungînd pînă la Nizmat şi nepoata lui, şi, la urma urmelor, chiar pînă la avocatul Dottaler.

XXIII. MOHITA ADUNĂ DOVEZI

Printre numeroşii curteni ai rajahului, doar un singur om îl privea chiorîş pe Ariel, cu ură ascunsă. Acesta era Mohita.

În primele zile se bucurase nespus de succesul pe care-l obținea descoperirea lui. Dar foarte curînd începu să-şi dea seama că atenția rajahului este pe de-a-ntregul absorbită de Ariel. Siddha-Ariel îi pusese pe toți în umbră. Mohita era dat uitării de către nerecunoscătorul rajah, de parcă băiatul ar fi picat din cer acolo, în palat. Ariel era favoritul zilei. Rajahul îl acoperea cu pietre scumpe şi daruri bogate, cu care tînărul nu ştia ce să facă. Mohita fusese dat uitării şi scrîşnea din dinți de ciudă. La început sperase că rajahul cel capricios şi schimbător din fire se va plictisi repede de Ariel, aşa cum s-a plictisit de toate celelalte lucruri în viață. Însă darul acesta al băiatului cuprindea un izvor nesecat de noi şi noi posibilități. O născocire lua loc alteia, o distracție putea fi înlocuită cu una şi mai interesantă. Rajahul trimitea invitații vecinilor săi, nababilor, rajahilor, funcționarilor superiori englezi, rugîndu-i totodată să nu sufle o vorbă ziariştilor din cele văzute.

Toate acestea îl frămîntau pe Mohita cel invidios şi venal. În cele din urmă luă o hotărîre... Indiferent pe ce cale, Siddha-Ariel trebuia să piară.

La început se gîndise să-l omoare într-ascuns, dar riscul era prea mare. Trebuia să născocească un plan mai

subtil.

Împrejurările i-au venit curînd în ajutor.

Siama, ca toți ceilalți de altfel, manifesta un viu interes față de Ariel. Fiind femeie, deşi puțin cam zănatică, dar bună la inimă, îi era milă de băiat şi îşi dădea seama mai bine decît toți ceilalți cum se simțea această *„pasăre rară”* în colivia de aur a rajahului. Siama îi acorda multă atenție lui Ariel şi se îngrijea de băiat, cerînd bărbatului ei să-l lase să se odihnească; adesea stătea de vorbă cu el în camera sa, în orele cînd afaceri foarte importante îl sileau pe rajah să renunțe la distracțiile oferite de noul său favorit. Îi punea întrebări lui Ariel cu privire la viața lui, citea cu atenție însemnările din ziare unde se publica cîte ceva despre omul zburător, aduna informații. Aşa a încolțit în mintea ei gîndul ca, aflînd trecutul lui Ariel, să-i caute familia şi să-l redea părinților săi.

Camera lui Ariel se găsea la acelaşi etaj, dar ca să ajungă din odaia lui în salonul Siamei, trebuia să coboare un etaj şi după aceea să urce din nou. Ariel însă alesese un drum mai scurt. Atunci cînd Siama ieşea în balcon şi-l chema pe Ariel, băiatul apărea în balconul lui şi de acolo îşi lua zborul spre ea.

Siama nu găsea de cuviință că trebuie să ascundă aceste întîlniri. Ea socotea că *„soția Cezarului”* este mai presus de orice bănuială.

Aceste vizite aeriene au fost curînd observate de Mohita, în a cărui sarcină cădea şi spionajul în tot palatul.

În mintea lui Mohita încolți un plan. Demnitarul o ura în taină pe soția rajahului, iar ea, la rîndu-i, nutrea aceleaşi sentimente față de el. De altfel, fiecare dintre ei avea

motive foarte puternice. Mohita o ura pe Siama pentru marea-i influență exercitată asupra rajahului, pe care demnitarul voia să-l aibă cu totul în mîinile sale şi de aceea căuta să aţîţe instinctele şi gusturile cele mai josnice ale despotului. Siama îl ura pe Mohita văzînd în el un om rău, meschin, venal.

Între Siama şi Mohita se dădea de multă vreme o luptă ascunsă, care uneori degenera în conflicte pe față.

Şi iată că pentru Mohita se ivi în sfîrşit prilejul cînd putea să prindă doi iepuri dintr-o dată: să se descotorosească de noul favorit al rajahului şi totodată de Siama. Atunci influența lui Mohita asupra rajahului ar fi crescut foarte mult. Planul părea cu atît mai posibil de realizat, cu cît rajahul, ambițios şi nestăpînit cum era, aflîndu-se odată la Paris, fusese gata-gata să dezlănțuie un mare scandal din pricina geloziei, iar în India, din aceeaşi cauză, un sahib de vază a plătit cu capul şi rajahul s-a văzut nevoit să piardă multe *„pietricele”* mari ca să muşamalizeze afacerea.

Trebuia să aţîţe gelozia rajahului, să folosească această metodă veche şi încercată.

... Mohita însă era viclean şi prudent. Gelozia, ea singură, s-ar fi putut dovedi insuficientă, deoarece rajahul ținea prea mult la Ariel. Şi de îndată ce rajahul va porni să facă cercetări şi va chibzui mai adînc, se va duce de rîpă totul. Siama cea şireată va şti să se justifice. Şi cine este Ariel, la urma urmei? Nu-i nici principe de coroană, nici sahib, ca prințul să poată fi gelos pe el.

Trebuia să acționeze cu dibăcie şi în primul rînd trebuia să-l compromită pe Ariel în ochii rajahului, să trezească nemulțumirea şi suspiciunea acestuia datorită

unui alt motiv. Dacă va izbuti să-l înverşuneze pe stăpîn împotriva noului favorit, atunci va putea să-l învinovăţească pe băiat pentru orice fleac. Şi Mohita nu numai că-l urmărea pe Ariel pas cu pas, dar porunci şi ajutoarelor sale să facă acelaşi lucru. De altfel, urmărirea era organizată în chip desăvîrşit.

Curînd, demnitarul adună dovezi îndeajuns de satisfăcătoare. El singur băgase de seamă, iar slujitorii săi îi aduseseră la cunoştinţă acelaşi lucru: în clipele libere. Ariel vizitează deseori slugile paria, oamenii aceştia care îi aminteau de Nizmat, Lolita şi Şarad. Între servitorii rajahului şi Ariel se stabileau legături tot mai prieteneşti. Tînărul iubea copiii şi se ducea mereu să-i vadă, fără a-i ocoli nici pe cei din castele cele mai de jos: măturătorii, jupuitorii de piele, îngrijitorii ţarcurilor de elefanţi. Îi distra pe copii zburînd în faţa lor, le aducea fructe şi dulciuri de la masa rajahului.

Un copil, care semăna cu Şarad, bolnav şi firav, nepotul unui bătrîn grădinar, se bucura îndeosebi de dragostea lui Ariel.

Băiatul îşi rupsese piciorul şi nu putea să umble, îl lua deseori în braţe, se ridica cu el deasupra răzoarelor de flori şi-i spunea poveşti, legănîndu-l ca într-un scrînciob.

Copilul era nespus de fericit. Îmbrăţişîndu-l pe Ariel cu mînuţele-i plăpînde, rîdea plin de bucurie.

Slugile rajahului, care urmăreau această scenă, zîmbeau şi-şi ştergeau lacrimile. Dragostea lor, respectul faţă de Ariel crescură şi mai mult cînd bătrînul grădinar le arătă un smarald, spunîndu-le:

— Mi l-a dat Ariel ca să-l vînd şi cu banii care o să-i iau

pe el să chem un doctor bun de la oraş. Vraciul nostru n-a făcut alta decît să-l chinuiască pe băiat şi nu l-a tămăduit cîtuşi de puțin.

— Da de unde are Ariel smaraldul? se minunară slugile.

— L-a primit în dar de la rajah – răspunse grădinarul.

Smaraldul trecu din mînă în mînă, sclipind în palmele lor negricioase.

— Cu pietricica asta poți să faci şi-o nuntă, nu numai să chemi un doctor – zise unul dintre ei.

— O fi zeu, o fi om, nu ştim, ştim doar că nici zeii nu se milostivesc de noi ca Ariel.

Şi-atunci cînd făptura aceea ciudată ieşea în zbor pe fereastra camerei sale şi cobora printre ei, slugile, cu nevinovăția unor copii, începeau să-i povestească lui Ariel despre nevoile şi necazurile lor. Darurile rajahului treceau întotdeauna din mîinile lui Ariel în mîinile slugilor.

„Straşnic! se gîndea Mohita. *Ariel zvîrle în dreapta şi în stînga darurile rajahului, şi încă cui! Unor cîini de paria! Asta nu poate să-i fie pe plac stăpînului... Va trebui să-i spun că mi s-a furat un inel... Aşa, doar ca să-i atrag atenția... Şi să-i mai spun că Ariel poate zbura la orice etaj, în oricare încăpere şi să iasă de acolo fără a fi văzut. Slugile i se jeluiesc lui, văd în el un apărător. Iar el îi consolează, îi compătimeşte şi prin asta îi aţîţă la răscoală... Atîta ar mai lipsi ca molima asta a nemulțumirii care bîntuie prin oraşe să pătrundă şi la noi... Azi slugile se plîng, mîine vor începe să ceară... Rajahul nu va tolera una ca asta!”*

Deocamdată Mohita nu suflă o vorbă stăpînului său: se mulțumea să adune dovezi.

Curînd se petrecu următoarea întîmplare:

Rajahul avea ca oaspete un oarecare turist străin, persoană de vază, care se interesa îndeaproape de toate problemele *„exotismului”.*

Rajahul îi arătă oaspetelui lupta gladiatorilor. Din pricina acestor lupte, prințul se certa deseori cu Siama, căreia nu-i plăceau de loc astfel de distracții sîngeroase, luîndu-l la rost, şi pe el, şi pe Mohita, de aceea spectacolul avea loc numai cînd Siama era plecată.

Şi de data asta rajahul îl invită pe străin să vadă luptele gladiatorilor în timp ce Siama ieşise să se plimbe cu automobilul.

Lîngă rajah stătea Ariel, care acum era însoțitorul permanent al prințului. Dar *„numărul”* tînărului, rajahul voia să-l servească străinului *„ca desert”.*

Lupta era în toi. Sîngele curgea şiroaie. Rajahul, cu nările umflate şi cu ochii aprinşi, îi aținta pe luptători.

Unul din ei îşi lovi zdravăn tovarăşul, care se prăvăli la pămînt. Apoi ridică unealta de fier ca să-i mai dea o lovitură celui căzut. Dar în aceeaşi clipă, Ariel, sub ochii uimiți ai oaspetelui, zbură peste capul lui în arenă şi-l înşfacă pe luptător de braț. Rănitul, folosindu-se de acest răgaz, părăsi în patru labe cîmpul de bătaie.

Fața rajahului se întunecă de mînie. Ariel se amestecase cu de la sine putere şi întrerupsese lupta în punctul cel mai culminant. Totodată, îi ratase şi *„numărul”.* Într-un cuvînt, îi stricase tot cheful!

Rajahul smulse sulița din mîna unui străjer şi tocmai se pregătea s-o arunce în Ariel. Văzînd gestul, tînărul se ridică în zbor deasupra arenei.

— *Brute! Bete sauvage!* [1] Ființă grosolană! se auzi deo-

[1] - Brută! Fiară sălbatică! (în limba franceză în text), (n.r.)

dată glasul Siamei.

Toți își îndreptară privirile într-acolo. În învălmăşeala care se iscase, nimeni nu băgase de seamă că de arenă se apropiase un automobil în care se afla Siama. Mohita se înțelesese din vreme cu şoferul.

Rajahul își muşca buzele. Cînd, oare, va înceta femeia aceasta să se mai amestece în treburile lui? Şi cum își permite ea, în prezența unui străin, şi încă în limba franceză, adică în limba pe care oaspetele lui european o înțelegea prea bine, să-l certe cu cuvinte atît de grele?

— Nu te băga în chestiuni care nu te privesc! strigă rajahul şi, plin de furie, zvîrli sulița spre automobil.

Arma sparse cu zgomot parbrizul, împroşcîndu-l pe şofer, care se lăsase în jos, cu o ploaie de cioburi.

Ştergîndu-şi fața de năduşeală cu o batistă parfumată, oaspetele străin își ascunse un zîmbet: în sfîrşit, avusese fericita ocazie să fie martorul unui aspect interesant al obiceiurilor exotice!

În spatele rajahului, Mohita își freca mîinile de bucurie. Prima ceartă a rajahului cu Ariel, şi nu ultima între rajah şi soția lui. Dar, cine ştie? Poate că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură, că asta va fi ultima lor ceartă. Şi mai înainte Mohita picurase cu grijă otrava urii în sufletul rajahului, aducînd vorba pe departe că el se află la cheremul soției sale, că este sub papucul ei, că oamenii rîd de lucrul acesta şi că rajahul ar face foarte bine dacă va lua de nevastă pe fiica rajahului vecin, o fată de cincisprezece ani, frumoasă ca o lună plină şi blîndă ca o porumbiță.

După această întîmplare, Mohita nu-şi mai dădu cărțile pe față, aşteptînd ca Ariel să săvîrşească o nouă gre-

şeală.

Şi, în sfîrşit, veni şi ceasul acela...

Chiar din primele zile ale şederii sale la rajah, lui Ariel începu să-i fie dor de Şarad, de Lolita şi de Nizmat. Nici bucuriile pe care i le dădea zborul nu-i molcomeau sufletul. Noaptea, cînd rajahul dormea, Ariel se apropia de fereastră.

Scăldat în lumina lunii, parcul dormita. Frunzele palmierilor, potirele crinului şi ale lotuşilor de pe lac stăteau neclintite. Miresmele nopții îl amețeau. Poate că în clipa asta Lolita visează la el sub razele lunii şi privirile li se întîlnesc în albastrul cerului, pe discul argintiu.

Ariel se ridică încetişor, aidoma fulgului la cea mai uşoară adiere, se înalță spre tavan şi iese în zbor pe fereastră. Bucuria negrăită a zborului îi năpădeşte sufletul. La început urcase lin, apoi din ce în ce mai iute, de-a lungul zidurilor palatului. Iată şi acoperişul... Iată şi cuiburile cunoscute ale rîndunelelor... Mai sus, tot mai sus... Şi în fața ochilor lui se deschid zările țării minunate, ca de vis. Tînărul întinde brațele cînd spre lună, cînd spre bolta spuzită de stele, cînd spre pămîntul înflorit... Jos se vede albind zidul care înconjoară ținutul rajahului. Din înaltul cerului, castelele nu mai păreau aşa de mărețe, ci, dimpotrivă, arătau ca nişte ciudate îngrămădiri cu nenumărate acoperişuri de diferite forme. Mai departe începeau pădurile, cu cărările lor şerpuitoare. Undeva, în desişurile acestea, se afla cuibărită coliba sărăcăcioasă a Lolitei. Dacă s-ar ridica mai sus, ar zări iazul. Un cîmp nu prea întins îl desparte de colibă.

— Lolita! strigase o dată Ariel cît îl ținuse gura. Era însă atît de sus, că de pe pămînt n-ar fi fost cu putință să-l

audă cineva.

Şi deodată, uitînd de toate, şi cuvîntul dat rajahului, şi faptul că s-ar putea să fie urmărit, Ariel se năpusti în jos, în pădure, acolo unde îşi lăsase inima.

Găsi îndată coliba, care însă era cufundată în întuneric. Lolita şi Nizmat dormeau înăuntru, iar Şarad afară, pe terasă. Cît de mult ar fi vrut să se apropie de băiatul acela pe care-l salvase, să-l trezească din somn... Dar nu, nu era timpul... În palatul rajahului s-ar isca zarvă mare şi el ar fi din nou urmărit de Pearce. Ariel oftă din adîncul inimii, sărută cu duioşie capul copilului adormit, apoi privi în jur. Se apropie în zbor de un mango, rupse cîteva fructe şi le puse lîngă Şarad.

Apoi îşi luă în gînd rămas bun de la cei dragi lui şi porni înapoi spre castel.

„Uite-l că s-a întors! Ce păcat!” bombăni Mohita, care stătea pe acoperişul drept al micului castel, unde locuia împreună cu toată familia. Oricum ar fi, Ariel îşi calcă însă cuvîntul dat şi în fiecare noapte zboară undeva. Ei, se pare că acum dovezile sînt suficiente!

XXIV. FURTUNA S-A DEZLĂNȚUIT

Folosindu-se de un moment cînd Ariel se afla la Siama, iar rajahul era tare mînios dintr-o pricină oarecare, Mohita, strîmbîndu-se în toate chipurile şi oftînd cu fățărnicie, începu să-şi țeasă intriga.

El, Mohita, nu învinuieşte pe nimeni şi nu are nici posibilitatea de a demonstra tot ce spune, însă datoria-i de slugă credincioasă îl îndeamnă să deschidă ochii stăpînului său asupra unor lucruri care lui nu-i sînt de loc pe plac. Bineînțeles că în toate acestea nu este nimic rău, totuşi faptele nu trebuie ocolite.

Şi, cu aceleaşi insinuări, Mohita începu să enumere faptele.

La început îi povesti despre Ariel, despre darurile pe care le face slugilor, despre discuțiile suspecte cu ei, despre zborurile lui în timpul nopții. Apoi aduse vorba şi despre purtarea Siamei.

Văzîndu-l pe Ariel, Siama l-a găsit foarte frumos. Oare n-a spus ea însăşi acest lucru? Şi nu l-a întrebat ea atunci – cîtă grijă! – Dacă nu este flămînd? Cînd Ariel zbura prin palat şi arunca de sus flori, cei mai frumoşi trandafiri cădeau pe genunchii Siamei. Oare în semn de respect? Numai în semn de respect? Cu cîtă însuflețire prindea Siama aceste flori şi le ducea la obraji! Nu cumva le săruta? Cu cîtă admirație şi ardoare îl privea ea pe tînărul zburător! Rajahul nu vede toate acestea pentru că e orbit de Ariel, dar ochii lui Mohita văd totul... Oare nu

i-a oferit ea lui Ariel o floare, atunci cînd tînărul acesta frumos a zburat pe cupola castelului? Şi Ariel a păstrat mereu floarea Siamei.

Şi-apoi, prea des se duce Ariel în mijlocul slugilor; poate complotează şi *rani* îngăduie acest lucru, cine ştie? Nu cumva participă ea însăşi la complotul care poate ameninţă viaţa stăpînului?

În ultimul timp, Siama şi Ariel se întîlnesc mereu, şi încă pe faţă, parcă înadins ca toată lumea să vadă cît de puţin o preocupă pe ea onoarea ei şi bunul renume al ilustrului ei soţ. Ariel zboară în zenana, loc care este interzis, după cum scrie legea, oricărui străin.

Sîngele năvăli în obrajii rajahului şi faţa lui negricioasă căpătă o nuanţă liliachie.

— E o minciună! strigă el, cu glas răguşit. Mohita, bagă de seamă, îţi rişti capul!

Mohita se prosternă la pămînt şi exclamă:

— Pentru cinstea celui care este stăpîn al sufletului meu, nu-mi voi precupeţi nici capul. Du-te la soţia ta şi convinge-te singur. Du-te şi priveşte cum gînguresc ca nişte porumbei îndrăgostiţi sau complotează împotriva ta.

Rajahul se ridică, clătinîndu-se din pricina mîniei care pusese stăpînire pe dînsul. Faţa i se schimonosea într-una. Era înfricoşător: părea că două fulgere îi luminează ochii cu o lumină albăstrie. Plin de furie şi dor de răzbunare, se îndreptă spre aripa castelului unde locuia soţia lui. Mohita îl urma.

Rajahul ridică perdeaua.

În faţa unei ferestre ce dădea spre balcon, pe un maldăr de perne, şedeau Siama şi Ariel. Dinaintea lor, pe o măsuţă lăcuită, se afla o tavă de aur plină cu fructe. Ariel

povestea ceva, iar Siama îl privea ascultîndu-l cu luare-aminte.

Un glas gutural sfîşie aerul. Speriați, Ariel şi Siama întoarseră capul spre perdea şi-l văzură pe rajah.

Acesta se năpusti ca un tigru asupra lui Ariel, îl azvîrli pe perne şi-l înşfăcă de gît. Siama se aruncă spre rajah. În timpul acesta, Mohita scoase un şuierat înceti-şor – pregătise totul din vreme – şi slugile intrară înăuntru.

— Legați-l pe şarpele ăsta şi pe tîrîtura asta! porunci rajahul slugilor. Pe Ariel duceți-l în turn, iar pe ticăloasă în beci!

Rajahul voise să spună invers: *„Ariel în pivniță şi Siama în turnul cel rotund”,* dar din pricina mîniei greşise. Mohita îşi dădu imediat seama de greşeala lui şi încercă s-o îndrepte:

— Oare te-am înțeles bine, stăpîne?

Însă rajahul, crezînd că Mohita vrea să-i ia apărarea Siamei, strigă:

— Nici un cuvînt!

Mohita se trase de-a-ndăratelea spre uşă şi îşi muşcă limba.

Siama îşi îndreptă spatele; era palidă şi ochii îi scînteiau ca două fulgere.

— Om de nimic! exclamă ea, privindu-şi cu dispreț bărbatul. Şi, apropiindu-se de Mohita, îl lovi peste obraz: Ticălosule!

Servitorii stăteau nehotărîți, temîndu-se să se atingă de Siama. La un semn al lui Mohita, cîțiva dintre ei se îndreptară spre Ariel.

— Ce-i cu voi? Am să vă jupoi de vii! strigă ca turbat

rajahul.

Slugile, îmboldindu-se una pe cealaltă, dădură să se apropie de Siama. Siama smulse de sub halat un pumnal, a cărui lamă îi străluci în mînă.

— Voi muri înainte ca cineva să îndrăznească să pună mîna pe mine! strigă ea, amenințător, şi-şi îndreptă lama pumnalului spre piept.

Slugile încremeniră.

Ce s-a întîmplat mai departe, Ariel n-a văzut, deoarece fu înconjurat de slujitori, legat şi dus pe sus.

Tînărul nu încercase nici cea mai slabă împotrivire: prea fusese uimit de acea forță lăuntrică de care dăduse dovadă Siama şi rămăsese încremenit.

Fu aruncat în turnul rotund şi uşa fu zăvorîtă.

O bucată de vreme, Ariel zăcu pe podea, chiar lîngă fereastră, uluit de toate cîte se întîmplaseră. Îl durea gîtul şi capul i se învîrtea.

Cînd gîndurile i se mai limpeziră, începu să chibzuiască la cele petrecute. Pesemne că Mohita îl urmărise şi-i adusese la cunoştința rajahului zborurile pe care le făcea dincolo de ținutul acestuia. Dar ce vină are Siama? De ce o suspectează? Iată cum s-a sfîrşit viața sa la rajah! Şi cum a fost pedepsit pentru nehotărîrea lui! De mult ar fi trebuit să-şi ia zborul din această colivie!

Sărmana şi buna Siama! Oare a căzut şi ea victimă unor denunțuri şi bănuieli josnice? Nu i s-a îngăduit oare să se apere?... Cum să-şi ia zborul? Uşa de fier e zăvorîtă, iar la fereastră sînt gratii groase.

Ariel vedea o parte din parc, zidul de piatră, iar dincolo de zid, aproape de tot, drumul.

O fată stătea în drum, chiar lîngă zid, şi privea cu

atenție palatul.

Ariel tresări: o recunoscu pe Lolita.

Vestea că Ariel se află la rajah ajunsese pînă la ea şi fata se strecurase spre castel.

Izbutise să-l vadă pe tînăr zburînd deasupra cupolei palatului. O zărise şi pe femeia aceea frumoasă, care-i întinsese o floare atunci cînd el zburase în dreptul ferestrei sale, şi inima fetei se strînsese de durere. Poate oare pulberea din drum să viseze la soare? De bună seamă că Ariel aflase la palat o fericire demnă de el.

Dar fructele pe care Şarad le găsise la căpătîiul său, lăsate nu se ştie de cine, nu puteau fi aduse decît de Ariel. Deci el venise pînă acolo! Aşadar, nu-i uitase!

Şi Lolita încercă să-l vadă pe tînăr, fie chiar de departe.

Astăzi însă în castel se petreceau lucruri ciudate. Se auzeau strigăte, oamenii alergau de colo-colo prin încăperile palatului şi prin parc. Pe Ariel nu-l văzu. Şi Lolita tocmai se pregătea să plece, cînd, deodată, ajunse pînă la ea glasul lui Ariel.

— Lolita! Eu sînt, Ariel! Dac-am să pot scăpa de aici, am să vin la tine! Aşteaptă-mă!

Tînărul auzi cum în spatele lui, cineva trăgea de zăvor şi atunci se lăsă iute jos..

Dar Lolita prinsese din zbor cuvintele lui Ariel. Fata fu cuprinsă de un tremur.

Era ținut după gratii! Oare de ce?

XXV. STĂPÎNUL ARE O FIRE NESTATORNICĂ

Slugile îl băgară pe Ariel într-un sac, legară sacul la gură şi-l săltară în spate. Ajutorul lui Mohita dădea porunci cu glas răguşit.

Sacul era vechi şi nu prea trainic. Băiatul vedea prin răritura pînzei lumina zilei de afară şi simțea aerul proaspăt, astfel că, în timp ce-l duceau, el îşi dădu seama că traversează curtea. Apoi lumina se stinse, iar aerul deveni apăsător şi mai rece... Era purtat printr-un coridor lung, apoi slugile începură să coboare o scară dreaptă. Pe urmă traversară din nou nişte coridoare şi coborîră alte trepte... În sfîrşit fu lăsat jos, pe lespezile reci. Zări răsfrîngerea gălbuie a unei torțe. Sacul fu dezlegat şi într-o tăcere desăvîrşită simți cum fură introduşi înăuntru doi bolovani grei. În ochii unuia dintre servitori, Ariel văzu lacrimi, iar pe fața altora citi o înțelegere plină de durere. Dar ajutorul lui Mohita urmărea pas cu pas fiecare mişcare a slugilor. Ariel zări deodată pereții unei fîntîni.

„Iată, aşadar, unde trebuie să-şi sfîrşească zilele omul zburător!” se gîndi el, cu amărăciune.

Două slugi legară sacul la gură, îl ridicară în sus pe Ariel şi, icnind, îl zvîrliră în puțul adînc.

Între timp la palat, în camera Siamei, Mohita se tîra în patru labe dinaintea stăpînului său, lovindu-se cu pumnii în cap şi urlînd:

— Îndură-te, stăpîne!

Rajahul umbla ca turbat prin încăpere, îl lovea cu piciorul zvîrlindu-l cît colo şi striga la el:

— Tu, tu, numai tu singur eşti vinovat de toate! O, şarpe ticălos şi blestemat! Tu m-ai lipsit de cea mai aleasă podoabă a palatului meu şi de desfătarea mea cea mai plăcută, omul zburător! Tu ai clevetit împotriva lui şi a acestei femei cinstite! Dacă Siama va muri... o! şi de bună seamă că va muri...

— Zeii o vor salva, stăpîne! Doctorul a spus...

— O, sclav viclean! Cum de-ai cutezat să deschizi gura pentru a cleveti împotriva celei mai bune femei din lume? De ce limba ta de şarpe n-a fost mîncată de lepră? Tu m-ai îndemnat, cîine mincinos, să săvîrşesc o crimă... În fața morții, oamenii nu mint şi ea mi-a strigat...

— Nu va muri, stăpîne!

— Mi-a strigat că e absolut nevinovată şi că tu, ticălosule josnic, ai ponegrit-o! Acum mi s-au deschis ochii!

Şi rajahul bătu din palme.

— Iertare, stăpîne! Pleacă-ți urechea!

— Aşteaptă, şarpe! Luați lepădătura asta mîrşavă – se adresă prințul slugilor venite în goană – şi aruncați-o în cuşca tigrilor! Ah, cum o să mă mai distreze priveliştea asta!

Servitorii îl înşfăcară pe Mohita. Demnitarul începu să urle atît de tare, de parcă chiar atunci l-ar fi azvîrlit în cuşca tigrilor.

Dar cînd ajunse în încăperea vecină, el încetă ca prin farmec să mai strige şi începu să vorbească pe şoptite, adresîndu-se slugilor:

— Să nu m-aruncați azi la tigrii! Aşteptați pînă mîine! Fiecare dintre voi va primi o mie de rupii. Mîine, rajahului

îi va trece mînia şi el însuşi vă va ucide dacă voi vă veți grăbi să mă azvîrliți acum la tigrii. Rajahul o să mai aibă nevoie de mine. De altfel, şi voi!... Auzi, Bankim, auzi, Ganedra?... Cîte o mie de rupii!... Chiar mîine rajahul o să vă-ntrebe: *„Unde-i dragul meu Mohita?”* Mohita nu se mai află printre cei vii! *„Cine a îndrăznit să-l arunce? Să i se taie capul!”* Iar dacă n-o să îndepliniți porunca, o să vă spună: *„Ce bine că l-ați cruțat pe bunul meu Mohita!”* Şi o să vă răsplătească cu dărnicie... Pentru orice eventualitate, însă, hrăniți bine tigrii, hrăniți-i pînă ce-o să le stea carnea în gît. În aşa fel, ca fiarele nici să nu se uite la mine.

... Toate acestea se petrecură în ajunul acelei zile cînd Boden, Pearce, Dottaler şi Jane veniră la rajah.

XXVI. LUPTA PENTRU VIAȚĂ

Fîntîna era adîncă. După cîteva secunde de prăbuşire în gol, Ariel încercă să încetinească căderea. Izbuti, deşi cu mare greutate. Dar reuşi-va oare să se ridice? Pietrele îl trăgeau în jos.

Cu un plescăit zgomotos, sacul se lovi de suprafața apei. Ariel îşi simți trupul străbătut de fiori, căci apa era rece. Ca să nu-şi irosească forțele în zadar, se străduia să-şi țină la suprafață măcar capul. Pînza sacului, după ce se udase, nu mai lăsa să treacă aerul, care şi aşa era greu respirabil, aproape complet lipsit de oxigen. Ariel risca nu numai să se înece, dar să se şi înăbuşe.

Cînd zgomotul căderii se stinse, în liniştea ce se lăsase răzbătură nişte glasuri:

— S-a sfîrşit! Ce păcat!

— Şi tu, Akşai, ziceai că dacă nu-i zeu, este înrudit cu zeii. De-ar fi zeu, nu s-ar lăsa înecat ca un cățel.

— Astăzi el, mîine unul dintre noi...

Cu acestea luă sfîrşit discuția funerară. Curînd se auziră paşi ce se îndepărtau şi zgomotul unei uşi trîntite.

Cu gura larg deschisă, Ariel se strădui să se ridice. I se părea că trupul îi este sfîşiat. Pentru o clipă, îşi pierdu chiar cunoştința: pietrele îl trăgeau în jos. Scufundîndu-se în apa rece, îşi veni în fire.

„Dacă nu voi izbuti să mă înalț dintr-o dată, voi pieri” – îi fulgeră prin minte. Trăgînd cu nesaț aer în piept, strînse din dinți, îşi încleştă degetele şi începu din nou să

se ridice, de data asta mult mai încet. Se războiau între ele două forțe: una îl trăgea în sus, cealaltă în jos.

Principalul era să nu-şi piardă cunoştința, să nu cedeze forței care-l trăgea în jos, acolo unde-l aştepta moartea...

Sus, jos, din nou sus, puțin cîte puțin... Ariel era lac de năduşeală şi-i tremura tot corpul. Simți în gură gustul sărat al sîngelui. Ochii îl dureau de parcă cineva l-ar fi împuns cu un cuțit.

Mai sus, tot mai sus!

Dar puterile îl părăseau... Să nu pună capăt oare acestor chinuri îngrozitoare, datorite încordării supraomeneşti? Îl durea capul şi urechile îi țiuiau... Poate-i plesnesc vinele... Cine e? Unde se află? Şi deodată vede strălucind oțelul albăstrui al pumnalului, care orbeşte ochiul pînă la durere... Să cadă, să sfîrşească cu viața...

Dar poate că salvarea e aproape?

Ariel pipăie pereții fîntînii, dar nu întîlneşte nimic. Se ridică din ce în ce mai sus şi deodată se loveşte cu capul de ceva. Unde se află? Oare plecînd, slugile au acoperit fîntîna cu o lespede de piatră? Atunci totul s-a sfîrşit!

Cu o ultimă străfulgerare a conştiinței, Ariel îşi dă seama că s-a lovit de bolta de deasupra puțului. Numai de nu s-ar prăvăli înapoi! Îşi pierde cunoştința.

Pesemne c-a stat aşa leşinat o bucată de vreme, deoarece, venindu-şi în fire, constată cu negrăită bucurie că se află pe un loc tare şi uscat.

Numai omul zburător a putut să iasă viu şi nevătămat din această fîntînă.

Totuşi mai era încă legat în sacul cu bolovani.

Încercînd să-şi libereze mîinile, îşi dădu seama că no-

durile erau prea strînse. Nu izbuti decît să rupă cu dinții o bucățică din țesătura sacului. Acum putea să respire mai în voie. Ce-i rămînea de făcut?

Începu să se tîrască de-a lungul unui perete, coti după colț, ajunse la o uşă pe care o pipăi prin sac, încercă s-o deschidă, dar uşa refuză să-i dea ascultare. Porni mai departe şi coti iarăşi după un alt colț. Peretele se întindea la nesfîrşit. În cele din urmă ajunse într-un coridor. Poate că acest culoar îi va purta paşii spre libertate... Uneori, cînd se oprea ca să se odihnească, aproape că-şi pierdea cunoştința, dar Ariel înainta mereu, mereu. Sacul începuse să se rupă, iar frînghiile mai plesniră din pricina mişcărilor pe care le făcea.

Iată că simți, în sfîrşit, o undă de aer proaspăt, ce venea de undeva, pătrunzînd în acest subsol înăbuşitor şi cald. Într-adevăr, curînd dădu peste o deschizătură. Încercă să treacă prin ea, dar era atît de îngustă, că nu reuşi să-şi vîre decît capul.

Se tîrî mai departe. Trecu pe lîngă cîteva deschizături la fel de înguste, care serveau probabil la aerisire. În sfîrşit găsi una mai largă şi se strecură prin ea. Țesătura veche a sacului se rupse şi bolovanii se rostogoliră afară. Ariel se ridică uşor în sus, ajunse în zbor pînă la o nouă cotitură şi dintr-o dată îl lovi o undă de aer proaspăt.

Plin de bucurie, trase în piept cu nesaț aerul acesta.

Acum trebuia să-şi aleagă direcția... Ariel se îndreptă spre lumina pe care o zări. În față era răsăritul... În spate – apusul, în dreapta – miazăzi, în stînga – miazănoapte. Încotro să zboare? Către Lolita, Nizmat şi Şarad! Coti spre drum.

Zbură deasupra parcului şi a fîntînii din care îl scose-

se odinioară pe băiețelul acela. Ariel auzi cum cineva exclamă, plin de uimire:

— Şi totuşi se înrudeşte cu zeii! striga un servitor, clătinînd din cap. Era Akşai. Zboară, zboară, porumbelule! îl salută el pe tînăr. N-am să spun nimănui că te-am văzut. Dar bagă de seamă, altă dată să nu te mai laşi prins în capcană! Se vede treaba că neamurile tale din cer nu prea te-ajută în clipe de grea cumpănă!

Ariel nu numai că nu auzi aceste cuvinte, dar nici nu-l zări pe omul aflat lîngă fîntînă; n-avea timp de aşa ceva. Deşi acum zbura fără nici o povară, simțea că puterile îl părăsesc. Încercările prin care trecuse în ajun, noaptea aceea îngrozitoare, oboseala supraomenească... Nu, nu va putea ajunge pînă la coliba bunului Nizmat...

Ariel coborî lîngă un tufiş din marginea drumului şi acolo fu cuprins de un somn adînc.

XXVII. DESCOPERIREA

O dată cu răsăritul soarelui, pe drum se iviră țărani, călugări pelerini, măgari încărcați cu coşuri.

Era aproape de amiază cînd apăru un automobil prăfuit, în care se aflau trei bărbați şi o tînără. Văzînd automobilul, speriați, țăranii se dădeau la o parte şi se ploconeau pînă la pămînt.

— Opreşte, James! spuse unul dintre sahibi, adresîndu-se şoferului, cînd maşina trecu prin dreptul unui om căzut în şanțul drumului. Se pare că aici s-a săvîrşit o crimă. Ia te uită, omul ăsta e plin de sînge!

Fata din automobil păli.

— Ce ne priveşte pe noi, mister Dottaler? replică sahibul cel bătrîn, care semăna la chip cu o bufniță. Crezi că-s puțini oamenii omorîți pe drumurile Indiei? Ăştia sînt nişte sălbatici! James, dă-i drumul!

Maşina porni înainte.

— Opreşte, James! strigă aspru Dottaler. Dă puțin înapoi! Nu putem trece nepăsători, mister Boden! Şi mai ales priviți cu atenție: este un alb! Poate că-i englez şi poate mai trăieşte. Faceți cum vreți, dar eu mă dau jos să cercetez.

Maşina se opri.

— Mai geme încă! Trăieşte! exclamă Dottaler. Ia uitați-vă aici, nişte frînghii, trebuie să-l dezlegăm – propuse el şi, plin de dezgust, tăie capetele de frînghie care mai încătuşau încă mîinile şi picioarele omului. Ei, voi! Care-

va de-acolo! Ia veniți încoa! strigă el, adresîndu-se unor țărani care se opriră ceva mai departe.

Gestul acesta putea fi lesne înțeles şi de cei ce nu ştiau limba engleză, dar nici unul dintre țărani nu se clinti măcar.

— Catîrilor! Tîmpiți fricoşi! se porni să-i ocărască Dottaler. James, fii atît de amabil şi ajută-mă!

În aceeaşi clipă, Pearce exclamă plin de groază:

— E el!

— Care el? întrebă repede fata, pălind şi mai mult.

— El... Nefericitul dumitale frate, Ariel... Aureliu Galton...

Jane scoase un țipăt scurt şi se lăsă pe speteaza canapelei. Boden şi Pearce se grăbiră spre Ariel. Amîndoi bărbații îl transportară pe băiat în maşină. Jane îşi frîngea mîinile în tăcere, privindu-şi fratele.

Ariel era leşinat.

— Plecăm, James! porunci Dottaler.

Maşina claxonă puternic şi lumea se dădu la o parte. Porniră.

Cînd mulțimea de țărani rămase în urmă şi automobilul începu să-şi mărească viteza, o fată care trecea pe acolo, purtînd un sari sărăcăcios, întinse brațele, strigînd:

— Ariel!

La acest strigăt plin de bucurie, pe fața băiatului trecu un zîmbet, dar pleoapele lui nu se ridicară.

„Asta mai lipsea! O micuță cerşetoare de pe stradă, care ştie cum îl cheamă!” se gîndi Jane.

„Lucrul acesta trebuie neapărat lămurit” – gîndi Pearce în sinea lui, privind uimit la cerşetoare.

XXVIII. ARIEL ÎŞI IA ZBORUL

Ariel fu dus în hotelul orăşelului care se găsea la cîteva mile de reşedința rajahului, şi culcat în pat. Apoi trimiseră după doctor.

Băiatul delira. Jane veghea la căpătîiul fratelui său. Îi dădea să bea, îi răcorea tîmplele cu oțet aromatic şi, privindu-i fața chinuită, se gîndea mereu: *„Numai să nu moară!”*

Dottaler se gîndea: *„Numai să nu scape!”*

Pearce se gîndea: *„Acum n-o să-l mai scap din mîini!”*

Dar Boden?... Boden, fără ochii de bufniță ai asociatului său, se dezobişnuise cu totul să mai raționeze: *„Numai de aş trage cît mai multe foloase din chestiunea asta... Dar cum?”*

După ce-l examină pe Ariel, doctorul spuse în englezeşte:

— Are friguri... Şi e posibil ca accesul să fi survenit în urma unei zguduiri nervoase. A trecut, probabil, prin încercări foarte grele...

— Care sînt foarte întemeiate – răspunse din colțul său Pearce.

— E grav? întrebă Jane.

— Nu, miss. Dacă e pe bază nervoasă, nu-i grav, însă...

Medicul nu ştia cărui fapt se datorează pierderea de sînge suferită, pe nas, pe urechi şi pe gură, şi se vedea că sîngele îl podidise de curînd. Nu putea să dea nici o explicație acestui fapt, dar nu-şi mărturisi nesiguranța.

După ce prescrise nişte doctorii, se grăbi să plece.

Pearce nu se îndepărta de patul lui Aureliu. Sta cu urechea ațintită şi asculta delirul tînărului.

— Pumnalul... Siama... Ea s-a omorît... Ce mîrşăvie!... Lolita... Dar mai pot zbura... O să zburăm împreună...

„Nu cumva vorbeşte despre fata pe care am întîlnit-o pe drum?” se gîndea Jane.

Pearce i se adresă:

— Poftim, miss, acum vă puteți convinge singură că fratele dumneavoastră este alienat mintal. Îl obsedează gîndul că poate zbura ca o pasăre.

La auzul acestui glas, Ariel tresări, chipul i se cutremură, deschise ochii şi strigă plin de groază:

— Pearce! Bharava! Sînt din nou la Dandarat? şi iar îşi pierdu cunoştința.

— Ce vrea să spună? Şi ce l-a tulburat atît de mult? întrebă Jane, speriată de țipătul şi înfățişarea fratelui ei. Ce-i asta Dandarat?

— Cînd oamenii delirează, înşiră tot felul de prostii, care le trec prin cap – răspunse Pearce, îndepărtîndu-se totuşi de pat şi aşezîndu-se într-un loc unde Ariel nu-l mai putea vedea.

Diagnosticul doctorului era bun: Ariel n-avea decît o puternică zguduire nervoasă. Şi, cum se întîmplă uneori în astfel de cazuri, cui pe cui se scoate: glasul şi chipul lui Pearce, gîndul că se află din nou la Dandarat treziră în Ariel instinctul de conservare şi curmară brusc delirul şi accesul de friguri care-l zgîlțîiau. Curînd, Ariel îşi veni în fire. Dar el puse în aplicare ceea ce învățase la Dandarat, şi anume arta de a-şi ascunde gîndurile şi sentimentele, hotărîndu-se să nu arate că este pe deplin conştient şi continuînd să simuleze delirul, în care timp urmărea în

tainã pe cei din jurul sãu.

Vãzu o tînãrã drãguțã: *„Infirmiera”* – se gîndi el. Cercetînd pe furiş camera, constatã cu uşurare cã nu se aflã la Dandarat. Aşadar, mai poate fugi şi scãpa din mîinile lui Pearce, care totuşi izbutise sã-i dea de urmã.

Din încãperea vecinã rãzbãteau voci iritate. Era Dottaler care se certa cu Boden din pricina lui Ariel. Pearce nu se putu stãpîni şi trecu şi el în camera cealaltã. Rãmase numai fata. O, de-ar pleca şi ea! Fereastra-i deschisã. Pearce nu se îngrijise s-o închidã, socotind cã Ariel este încã greu bolnav. Sã-ncerce sã-şi ia zborul? Oare îl vor ajuta puterile? Se simte vlãguit, deşi ceaşca de bulion fierbinte i-a mai dat puținã vigoare. Dar de ce sã nu rişte? O datã ce tot se aflã în mîinile lui Pearce!

Ariel se ridicã deodatã deasupra patului, în aceeaşi poziție în care se afla culcat, fãrã sã arunce cearşaful ce-l acoperea. Fata scoase un țipãt de groazã. Descriind un cerc prin încãpere, Ariel îşi luã zborul pe fereastrã.

La strigãtul bietei Jane, se nãpustirã cu toții în camerã.

— A zburat! Sau m-am îmbolnãvit şi eu şi delirez?... Ariel s-a ridicat din pat şi a zburat pe fereastrã!

Pearce se repezi la geam şi-l vãzu pe Ariel plutind deasupra palmierilor, sub bolta albastrã.

— Ticãlosul ãsta iar m-a tras pe sfoarã! strigã el, furios la culme.

— Aşadar, e adevãrat? Dumnezeule! Dar este ceva de necrezut! Aureliu zboarã? Fratele meu, Aureliu Galton, e un om zburãtor?!

— Da, da, da, da! strigã Pearce drept în obrazul fetei. Zboarã şi şi-a luat zborul, lua-l-ar toți dracii! Eu l-am fã-

cut om zburător, spre nenorocirea mea şi-a dumitale, dacă vrei să ştii!

XXIX. ÎNCLEŞTAREA ÎN VĂZDUH

Ariel zbura cu o viteză atît de mare, încît i se tăia răsuflarea. Se învelise bine în cearşaf, pentru ca acesta să nu se umfle şi să-i frîneze zborul. Numai capetele lui fluturau ca nişte aripi albe şi locuitorii micului orăşel urmăreau cu nedumerire zborul acestei păsări nemaivăzute.

Jos se zăreau acoperişurile drepte, ulițe înguste şi întortocheate, grădini, iar dincolo de oraş, dealuri acoperite de păduri, în spatele cărora se desluşea o vale mare şi apoi din nou verdele întunecat al pădurilor.

Scăpînd din groaznica-i captivitate, Ariel nu se mai gîndea încotro zboară, nu-şi alegea nici o direcție, nu dorea decît să ajungă cît mai departe... Simți, venind din stînga, un val puternic de aer fierbinte, care începu să-l tîrască într-o parte, împiedicîndu-l să zboare. Ariel văzu dintr-o dată cum, dincolo de geana zării, învăluită într-o pîclă albăstrie, se îngrămădesc nori mari plumburii. Se apropia furtuna. Băiatul îşi schimbă direcția şi o porni şi mai repede.

După aproape o oră de zbor, simți c-a obosit. Soarele ardea necruțător. Îi era foame şi sete. Trebuia să coboare şi să se odihnească.

Privi în jos şi-şi alese un loc. Se zăreau strălucind şinele căii ferate, iar în mijlocul unor clădiri înalte din cărămidă roşie se ridicau coşuri de fabrică: jur împrejurul clădirilor se vedeau colibele sărăcăcioase ale muncitorilor. Trebuia să zboare cît mai departe de oameni.

Iată cîmpiile nesfîrşite, la orizontul cărora se deslu-

şeau petele întunecate ale pădurii şi panglica argintie a rîului. Într-acolo trebuia să se îndrepte!

Cîmpia se perinda domol pe sub el. Drept înainte începu să deosebească stufărişul de pe malul rîului. Dar ce se va întîmpla oare dacă îl vor vedea oamenii? Trebuia să coboare aici, să-şi aleagă un loc cît mai singuratic.

Deodată, deasupra capului băiatul auzi un zgomot şi o bătaie înăbuşită de aripi. Ariel văzu un vultur uriaş, care zbura deasupra lui atît de aproape, încît simțea aerul mişcîndu-se. Pasărea îşi ațintise ochii strălucitori asupra lui Ariel, căscase ciocu-i încovoiat şi îşi desfăcuse gheare-le uriaşe. Băiatul se trase într-o parte, dar vulturul se luă după el.

Şi în văzduh se dezlănțui o luptă pe viață şi pe moarte.

Vulturul se prăvălea cu iuțeala unei pietre, iar omul, cu aceeaşi iuțeală fulgerătoare, căuta să scape de atacurile lui; rotindu-se în semicerc, Ariel se străduia să apuce pasărea de aripă sau de gît. Dar şi vulturul se ferea la fel de agil. Deodată zburătoarea izbuti să-l zgîrie pe Ariel la picior. Înfuriat, băiatul o lovi cu piciorul drept în spate, făcînd-o să se rostogolească în aer.

Trebuia să învețe tactica şi mişcările inamicului.

Omul se convinse repede că vulturul se prăvăleşte iute în jos, ținînd aripile strînse, şi zboară cu viteză mare în linie dreaptă, dar nu poate dezvolta viteza de zbor, cînd face cotituri, deoarece îl împiedică aripile-i uriaşe. Cel mai mult timp îi trebuia ca să treacă la zborul vertical. E drept că toate aceste manevre nu durau decît cîteva secunde, sau chiar zecimi de secunde, dar şi ele puteau hotărî sfîrşitul bătăliei. Reieşea că primejdia era cu mult mai mică zburînd deasupra pasării. Şi atunci începu lup-

ta pentru înălțime.

Pasărea cea uriaşă şi omul se rostogoleau în văzduh, ridicîndu-se din ce în ce mai sus. Amîndoi începură să obosească. Ariel, care şi aşa era sleit de puteri, lupta din greu. De cîte ori nu trecuse alunecînd chiar pe sub ghearele vulturului şi de cîte ori aripile puternice ale zburătoarei nu-l loviseră peste obraz! Deodată, vulturul îl izbi atît de tare cu aripa în cap, încît băiatul îşi pierdu pentru o clipă cunoştința, dar pe dată îşi veni în fire, luă înălțime şi apucă pasărea de gît. Vulturul se zbătu, se înălță mai sus, se rostogoli în aer căutînd să scape, dar nu izbuti.

Speriat, începu să zboare în linie dreaptă, spre munții care se vedeau dincolo de pădure.

Ariel căuta să dirijeze zborul pasării, acoperindu-i cînd un ochi, cînd celălalt, cînd întorcîndu-i capul într-o parte. Dar vulturul, nepricepînd ce i se cere, se zbătea cu furie. Atunci băiatul renunță la aceste încercări. În direcția munților se vedea un rîu, unde Ariel ar fi putut să-şi astîmpere setea, şi asta era principalul.

Coborîră într-o poiană din pădure, în apropierea apei. Ariel țîşni deodată în sus şi se ascunse în stufăriş. Vulturul, care se prăvălise cu zgomot în iarba deasă, rămase aşa nemişcat o bucată de vreme, cu aripile întinse, deschizînd şi închizînd ciocul şi privind fix înainte, cu ochi plini de groază. Apoi, acest rege al văzduhului care fusese înfrînt se scutură, îşi strînse aripile, apoi le desfăcu din nou şi îşi luă zborul, întovărăşit de privirile lui Ariel.

XXX. STRĂIN CERULUI ŞI PAMÎNTULUI

Cînd zgomotul făcut de aripile vulturului se stinse, Ariel desluşi sunetele unui fluier şi, privind în jos, văzu o privelişte plină de pace.

Pe malul lutos al rîului păştea o turmă de bivoli. Iată unul dintre ei, un bivol mare, fumuriu, cu coarnele răsucite, se scufundase în mlaştină pînă la gît; alți bivoli porniră şi ei după dînsul şi în curînd, din noroi nu se vedeau decît boturile lor turtite.

Pe un dîmb, ciobănaşii pe jumătate goi se jucau. Făceau căsuțe din lut, ziduri, palate, bivoli, puneau în mîinile omuleților de lut beţişoare de trestie; unii împleteau din iarbă coşuleţe şi puneau înăuntru greieri; alții înşirau mărgele din nuci roşii şi negre, prindeau broaşte, cîntau din fluiere pe care şi le meşteriseră singuri, îngînînd cîntece triste şi triluri ciudate.

Uitînd de foame şi de sete, Ariel privea cu interes şi totodată cu invidie la aceşti ciobănaşi. Erau fericiți în felul lor. Îşi petreceau copilăria în mijlocul naturii, nimeni nu-i urmărea, n-avea cine să-i chinuiască şi să-i sperie, ca pe copiii din Dandarat... Ariel nu păstrase amintiri din copilărie. Doar cîteva, foarte îndepărtate, aproape şterse... casa din oraşul învăluit în ceață, camera, covorul, jucăriile şi fetița aceea mică, cu părul auriu... Dar toate aceste amintiri erau umbrite de chipul răutăcios al omului îmbrăcat în negru, care – în vis sau în realitate – călcase în picioare jucăriile lui, călcase în picioare, cu brutalitate, anii copilăriei lui.

Şi deodată Ariel îşi aduse aminte de boala sa, de delirul ce pusese stăpînire pe el... Toate acestea se întîmplaseră

ieri, sau poate chiar azi! Printre cei aflați în jurul patului său desluşea silueta unui om sever, al cărui chip îi amintea de chipul omului în negru, deşi bătrînul acesta purta haine albe, aşa cum obişnuiesc europenii care locuiesc în India. Oare totul nu fusese decît un delir? Ce căuta în cameră bătrînul acela sinistru, cu nasul ascuțit ca un cioc de pasăre răpitoare şi cu ochi de bufniță, care stătea alături de Pearce? Şi mai era încă unul înalt, ras, care tot timpul privea cu răutate la Ariel. Ce urmăreau aceşti oameni şi ce îi unea? Numai fata îl privea compătimitor. Pesemne că e bună ca Lolita, Nizmat şi Siama. Cît de puțini oameni buni sînt pe lumea asta!

Bubuiturile îndepărtate ale tunetului îl aduseră pe Ariel la realitate.

Aerul era încins şi neobişnuit de înăbuşitor Foamea şi setea începură să-l chinuiască din nou.

Iar ciobănaşii, parcă înadins, lăsînd joaca, se aşezară în cerc şi începură să prînzească, scoțînd din coşulețe şi traiste turtițe de orez, nuci de cocos şi struguri.

Să le ceară? Dar dacă ei l-au văzut coborînd în zbor pe vultur, atunci, de bună seamă, că vor fugi cuprinşi de groază... Vor fugi, dar poate că vor lăsa turtițele? Ariel se sculă, se înfăşură în cearşaf şi se apropie de copii.

Văzînd un om alb şi necunoscut, băiețaşii îşi ațintiră privirile asupra lui.

— Bună ziua, frățiorilor! Sînt un biet acrobat sărman. Vreți să v-arăt un joc grozav? întrebă Ariel.

Deodată se ridică în mîini, apoi se săltă în vîrful degetelor, rămînînd sprijinit pe arătătorul mîinii stîngi. După ce stătu aşa cam un minut, reveni din nou în picioare.

Copiii erau entuziasmați. Acrobație aşa de minunată

nu văzuseră ei nici la iarmaroc. Iar cînd Ariel, săltîndu-se de la pămînt, se rostogoli de cîteva ori prin aer şi căzu din nou în picioare, încîntarea lor nu mai cunoscu margini. Vorbind toți deodată, începură să-i ofere, care mai de care, din mîncarea lor: turtițe, struguri uscați, nuci de cocos. Ariel bău apă şi mîncă pe săturate.

Bubuitul tunetului răsună aproape de tot; Ariel ar fi vrut să rămînă cu copiii, dar frica de a da ochii cu Pearce îl mîna tot mai departe.

Luîndu-şi rămas bun de la tovarăşii lui, băiatul se mistui în desişul pădurii şi numai cînd malul pe care se aflau copiii şi bivolii nu se mai zări de loc, se ridică deasupra copacilor şi cercetă atent împrejurimile.

Norii acoperiseră jumătate din cer, aruncînd o umbră deasă deasupra cîmpiei, peste care Ariel trecuse nu de mult. Vîntul bătea în rafale. Cu atît mai bine, căci vîntul acesta care goneşte norii îl va ajuta să zboare tot mai departe de urmăritorii săi. Şi Ariel se ridică din ce în ce mai sus. Norii vineții se şi aflau deasupra capului său.

Deodată uraganul îl prinse în vîrtej pe Ariel, îl zvîrli în jos, apoi, răsucindu-l, îl împinse în sus, drept în vălmăşagul norilor. Băiatul încercă să se lupte cu vîntul, dar într-o clipă îşi dădu seama că-i este cu neputință. Ca să nu-şi irosească forțele în zadar, se hotărî să se lase în voia uraganului. La urma urmelor, pentru el nu era nici o primejdie, deoarece nu putea să cadă şi să se zdrobească. Cînd vijelia se va mai potoli şi nu-l va mai ține pe aripile sale, o să zboare singur.

Deodată, Ariel constată că vîntul se domoleşte, începu să respire mai uşor şi-şi dădu seama că nu mai simte nici cea mai slabă mişcare a aerului. „Asta, se vede treaba, fi-

indcă zbor cu aceeaşi viteză ca uraganul” – chibzui Ariel.

Dar, aruncîndu-şi privirile în jos, tresări fără să vrea: cu toate că se afla la o mare înălțime, pe sub el treceau, cu o iuțeală nemaipomenită, cîmpii, munți, păduri, rîuri, aşezări omeneşti... Privind în sus, i se păru că munții albaştri, stîncile vinetii, prăpăstiile negre, înlănțuite unele de altele prin lianele orbitoare ale fulgerelor, se prăbuşesc asupra lui... Şi deodată se prăbuşiră, îl înconjurară, îl prinseră în hora lor îndrăcită... Unde-i cerul? Unde-i pămîntul? Totul era învăluit într-o pîclă vineție, jur împrejur scăpărau scîntei, se rostogoleau bubuituri, cădeau torentele nestăvilite ale ploii. Curenții de aer care veneau din sens opus ba de sus, ba de jos, ba de pe laturi îl răsuceau şi-l învîrteau ca pe-o frunză ruptă. Apa îi umplea urechile, gura, nasul, capul i se învîrtea.

În sfîrşit, nimeri într-un curent de aer care se rostogolea în jos. Ploaia şi vîntul părea că se opriseră pe neaşteptate, şi băiatul începu să cadă o dată cu ele. Dar era de ajuns ca să se oprească o clipă în văzduh, că valurile de aer şi torentele de apă se prăbuşeau asupra lui şi-l aruncau în jos.

Cu totul pe neaşteptate, văzu în fața sa pămîntul. Nu, nu era pămînt, ci marea, nesfîrşită şi întunecată, care parcă se aprindea sub fulgere. Oare uraganul îl mînase spre ocean?... Cît timp se va putea menține la suprafața apei? Dar nu, nu era oceanul. La lumina unui fulger, Ariel văzu coroanele copacilor şi acoperişuri de case... Era o inundație...

Şi deodată, o rază de aur a soarelui care coborîse jos de tot, către asfințit, lumină o insuliță. Trebuia să ajungă acolo! Cu orice preț!

Biruind împotrivirea vîntului, Ariel zbura spre insuliță. Deodată zări colibele unui sat sărăcăcios. Norii acoperiră din nou cerul, iar uraganul trecuse mai departe, vîntul se potolise şi doar ploaia mai continua să cadă, deşi cu mai puțină furie.

Ariel se prăvăli lîngă un chioşc, îmbrăcat în liane, şi auzi alături de el respirația grea a cuiva.

Cu pielea strălucitoare şi cu nuanțe albăstrui din pricina ploii, răsuflînd din greu, stătea culcat un bivol, istovit de puteri, pesemne în lupta cu forțele dezlănțuite ale naturii.

După ce se odihni puțin, Ariel o porni pe drumul desfundat de ploaie, spre aşezările omeneşti, pleoscăind prin băltoacele pline de broaşte şi călcînd în noroi. Ultimele răbufniri ale vîntului făceau să scîrțîie bambuşii.

Iată şi coliba! Ploaia a spălat tot lutul de pe gard şi stîlpii porții. Obloanele ei spînzurau neputincioase în balamale.

Curtea e năpădită de buruieni. Acoperişul casei, din brazdă de iarbă, s-a prăbuşit. Ariel se urcă în cerdac, speriind o broască țestoasă, şi intră în casă. Pe podea aleargă scorpioni mititei, scoțînd strigăte ciudate: tic-tic. Pete de mucegai acoperă pereții odăii. O scară îngustă duce spre acoperiş.

Într-un ungher se afla un bătrîn cu trupul gol, care putea fi luat drept o statuie, atît de nemişcat stătea, cu ochii plecați în pămînt, întocmai ca un om adînc cufundat în gînduri. Un schelet îmbrăcat în piele, cu o barbă lungă şi albă.

— Saniasi! îl strigă Ariel.

Bătrînul nu se trezeşte dintr-o dată din concentrarea

sa; îşi ridică încet capul şi-l priveşte pe Ariel, cu ochii săi albaştri deschis, care nu văd nimic, ochi ca de bivol, şi-i spune cu glas cîntat:

— Bucuria regăsirii infinitului este finită!

Şi din nou îşi lasă ochii în jos.

Ariel nu găsi aici nici ajutor, nici adăpost, şi astfel plecă mai departe.

Se întunecase de-a binelea. Străbătînd ulițele, băiatul îşi dădu seama că satul era aproape dărîmat şi pustiu. Numai într-o singură colibă, luminată de un opaiț, se mişcau patru năluci albe. Erau femeile care veniseră să spele un mort.

Pe Ariel îl năpădi deodată un simțămînt de singurătate, de izolare, şi fu cît pe-aci să izbucnească în plîns, pentru prima oară de cînd plînsese în copilărie, cînd omul cel negru îi călcase în picioare cuburile.

Cu toate că noaptea se lăsa, îşi luă zborul şi se înălță deasupra văii acesteia moarte, înecată de apă, străduindu-se să nu privească în jos.

Ultimii nori se îndepărtau repede spre orizont.

În fața lui Ariel, pe albastrul nesfîrşit al cerului nocturn, străluci o stea. Zbură spre ea, ca spre lumina unui far.

Spre stele! Cît mai departe de pămînt!

XXXI. ÎN JUNGLĂ

Ariel se trezi sub bolta unui templu pe jumătate dărîmat şi nu-şi dădu seama dintr-o dată unde se află. Curînd însă îşi aminti de pustiul acela mort, acoperit de ape, ape în care se oglindeau stelele. Zburase mult deasupra lui, aproape toată noaptea. La orizont, pe întinsul siniliu al apelor, miji dunga neagră a pădurii. Ţărmul! Odihna! Ariel zbură şi mai repede.

Cînd ajunse la marginea sihlei, era atît de ostenit, încît nici nu mai căută un loc uscat, ci zbură spre un copac rămuros şi se instală acolo, ca într-un cuib. Lipindu-şi capul de trunchiul arborelui, adormi pe dată.

Trezindu-se la primele raze ale soarelui, văzu cu uimire că pluteşte în văzduh, lîngă copac. În timpul somnului, mişcîndu-se în mod inconştient, se îndepărtase pesemne de punctul său de sprijin. Dar, pe cînd dormea, din prudenţă, îşi lipsise corpul de greutate, ca să nu cadă jos, de aceea atîrna acum în aer. Pentru el era o descoperire de mare importanţă: putea deci să doarmă în aer. Şi această posibilitate îi folosi foarte mult.

Cînd se trezi, văzduhul era împînzit de aburii groşi care se ridicau din pămînt, străpunşi de razele portocalii-roşcate ale soarelui ce răsărea. Alături de el, în frunziş, ciripeau păsări şi ţipau maimuţe. Iar jos, lîngă rădăcinile groase şi şerpuitoare, o cobră uriaşă se încălzea la soare. Ce s-ar fi întîmplat cu el, dacă în timpul somnului s-ar fi prăvălit din copac?

Cobra bău apă dintr-o băltoacă, îşi săltă capul – care era a treia parte din corpul său – şi-l legănă, privi în jur şi zări în iarbă o păsărică pestriță.

Ariel văzu primejdia ce amenința zburătoarea şi vru s-o sperie, dar cobra se năpusti ca fulgerul asupra victimei sale şi o înghiți mai înainte ca pasărea s-apuce să scoată un piuit.

„Uite aşa mă vînează şi Pearce – se gîndi Ariel. *Cobra însă este flămîndă, dar ce nevoie are Pearce de mine?”*

Dar şi Ariel era flămînd, aşa că ar fi fost timpul să se gîndească la hrană.

Se ridică din nou deasupra copacilor şi văzu că se află la marginea junglei. Cît puteai cuprinde cu ochii, vedeai, asemenea unor talazuri pe întinsul mării verzi, cupolele arborilor uriaşi. Ariel îşi luă zborul deasupra acestui ocean de verdeață; într-o poiană, în mijlocul ei, se zăreau ruinele unui templu, cu coloane grosolan sculptate, pe care se încolăciseră lianele. În jur creştea un tufăriş des.

N-ar fi rău să-şi facă aici un adăpost. Ariel coborî şi, printr-o gaură a acoperişului, pătrunse înăuntru.

Un aer umed şi stătut îl învălui de pretutindeni. Acoperişul se păstrase în bună parte, astfel că se putea adăposti pe vreme urîtă şi în timpul ploilor tropicale. În aripa templului care nu se dărîmase se afla, intactă, statuia neagră a lui Indra, stînd în jilț şi avînd de trei ori înălțimea unui om. Zeul îşi ținea palmele pe genunchi, un picior sprijinit de pămînt, iar celălalt – sub el. Ochii îi erau pe jumătate închişi. Pe cap purta o mitră conică, iar pe piept un colier. De o parte şi de alta a statuii lui Indra se vedeau statuetele altor zei, mari cît un stat de om.

Pe genunchii zeului, Ariel putea să-şi facă un culcuş,

punînd acolo vreascuri, frunze şi muşchi.

Statuia se afla într-o cameră lungă şi îngustă, în dreapta pornea un şir de coloane care împărțeau templul în două încăperi cu plafonul jos şi boltit. Zidul din dreapta era aproape tot descoperit, iar bolta se ținea numai pe patru coloane pătrate, lăsînd drum liber fiarelor sălbatice.

Dar parcă şi aşa jivinele nu-l înconjurau din toate părțile? Ariel ieşi în zbor din templu şi începu să treacă de la un copac la altui, întocmai ca o albină care caută plante melifere. Spre bucuria sa, se convinse îndată că în pădure erau destule poame ce puteau servi drept hrană. În apropiere se găsea şi un izvor. Nu degeaba fusese construit aici un templu! Pe malurile izvorului, iarba era bătătorită de fiarele care veneau pe furiş să se adape.

Spre seară, Ariel îşi înjghebă noul său adăpost, ba izbuti să-şi facă chiar şi o rezervă bună de fructe în cazul că s-ar fi stricat vremea, iar din muşchi îşi încropi un culcuş pe genunchii lui Indra.

Dar nici nu se lăsă bine seara, şi băiatul înțelese că nu este singurul locuitor al acestui templu. În afară de nenumărați scorpioni, şopîrle şi lilieci, pe care-i văzuse încă de cu ziua, printre locuitorii ruinelor se mai numărau şi şerpi. Jivinele se tîrau aici după vînătoarea de peste zi şi se strîngeau colac, pentru ca noaptea să le fie mai cald. Curînd toată podeaua se acoperi cu astfel de ghemotoace. Şerpii fluierau în timp ce se pregăteau de culcare. Lilieci roşcați, care se hrăneau cu fructe, zburau cîrduri-cîrduri atingîndu-l cu aripile lor moi pe noul chiriaş. Uneori coborau pînă aproape de pămînt, lovind uşurel şerpii, tulburîndu-le odihna, iar aceştia sîsîiau mînioşi. Avînd în imediată vecinătate un număr nesfîrşit

de şerpi, nici chiar pe genunchii lui Indra nu era lipsit de primejdie să doarmă. Şi Ariel, amintindu-şi de descoperirea sa făcută în cursul dimineții, se hotărî să se culce pe plafon, deasupra capului lui Indra.

Din cînd în cînd îl trezeau glasurile animalelor şi ale păsărilor de noapte, dar curînd se obişnui şi cu ele.

Şi astfel pentru Ariel începu o viață nouă, în junglă. În primele zile se bucură de faptul că zburase departe de urmăritorii săi, cărora le prefera tovărăşia fiarelor sălbatice şi a şerpilor. Numai seara, cînd se pregătea de culcare, îl apăsa singurătatea; atunci îşi aducea aminte de puținii prieteni pe care-i avea: Lolita, Nizmat, Şarad. Dar, deocamdată, la întoarcere nici că se putea gîndi. Trebuia să aştepte pînă cînd Pearce va înceta să-l urmărească, convingîndu-se că de data aceasta Ariel a dispărut fără nădejdea de a mai fi găsit vreodată.

Nemaifiindu-i frică de oameni, băiatul se bucura în voie de plăcerile zborului. Pînă acum fusese nevoit să se înalțe în văzduh ca să scape de urmăritori sau ca să-i distreze pe alții. În junglă însă putea să zboare numai de dragul de a zbura.

O dată cu primele raze ale soarelui, Ariel se avînta impetuos spre cerul înalt şi albastru. Aerul umed şi greu al junglei aici era uşor şi proaspăt. O dată cu păsărelele de dimineață, Ariel îşi cînta şi el cîntecul matinal.

Uneori zbura vreme îndelungată. Admira jocul luminii în nori, îl fermecau nopțile cu lună şi, plin de nesaț, se desfăta în deplina-i libertate, gusta întinderea nesfîrşită din jurul lui şi uşurința cu care respira.

Şi zbura ceasuri întregi, pînă cînd trupul îi aducea aminte că el este un prizonier al pămîntului: cînd simțea

că a obosit, că îi e sete sau somn, se întorcea la adăpostul său.

Odată, într-o noapte înstelată, Ariel încercă să doarmă chiar deasupra pădurii. Dar cînd se trezi, văzu că vîntul, care se stîrnise în timpul nopții, îl purtase mult într-o parte, şi cu greu găsi drumul la întoarcere. De atunci nu se mai culcă în văzduh.

Zilele treceau unele după altele şi Ariel se obişnuia tot mai mult cu jungla. Învățase deprinderile şi obiceiurile păsărilor şi animalelor, cu unele se duşmănea, cu altele era prieten. Odată, un tigru care-l pîndise lîngă izvor se năpusti asupra lui. Ariel abia avu vreme să-şi ia zborul. Atunci fiara se aruncă spre omul ce atîrna în aer. Ariel zbură şi mai sus. Înfuriat, tigrul începu să țopăie ca turbat, străduindu-se să pună gheara pe vînatul său. Băiatul nu se putu stăpîni să nu-l zădărască puțin, pînă cînd jivina, înfuriată de eşec, se mistui în junglă. Omul zburător îl mai urmări un timp, scoțînd țipete asurzitoare. Maimuțele şi papagalii luară parte cu plăcere la înfrîngerea ruşinoasă suferită de spaima junglei.

Găsi însă şi prieteni. Cîteva maimuțe, care la început fugeau din calea lui şi, mînioase, aruncau în el cu tot ce le cădea la îndemînă, în cele din urmă se împrieteniră cu dînsul şi-i ațineau mereu drumul, iar Ariel, la rîndul său, le căuta le dădea tot soiul de fructe mai acătării. Doi papagali, adesea tovarăşii lui în zborurile prin pădure, îl strigau pe nume cînd îl întîlneau: *„Ariel, Ariel!”*

El îi învață să spună: *„Lolita, Nizmat, Şarad”,* şi băiatului i se părea că stă de vorbă cu prietenii săi.

Asistă la luptele crîncene dintre elefanți, bivoli şi tigri, văzu turme uriaşe de elefanți sălbatici. Din înaltul ceru-

lui, elefanții păreau nişte şobolani, iar trompele lor, cozi groase, date peste cap. Apropiindu-se de ei, Ariel auzea tropăitul înfundat al labelor puternice, trosnetul copacilor doborîți, loviturile date cu colții, foşnetul uscat al pielii lor încrețite, zgomotul trompelor izbite una de alta, răgete şi urlete. Văzuse sute de urechi, trompe ridicate în sus şi un număr nesfîrşit de cozi ce se legănau. Văzuse elefanți bătrîni, uriaşi, cu colți albi, cu frunze şi crenguțe rămase în cutele şi încrețiturile pielii, elefanți cu un singur colț, cu cicatrice pe gît – urme ale încăierărilor de odinioară. Văzuse elefanți mici, negricioşi, cam de un metru înălțime, care alergau pe sub burțile mamelor lor, şi elefanți tineri, cărora de-abia le creşteau colții.

Fără să-şi dea seama, Ariel începu să se sălbăticească. Părul îi crescuse, umbla şi zbura gol, numai cu o legătură de frunze în jurul coapselor. Cămaşa şi cearşaful le păstra cu grijă, ascunse sub nişte pietre.

Cît era ziua de mare, înconjurat de păsări şi maimuțe, zbura din copac în copac căutîndu-şi hrana, şi se ridica sus, la cel mai mic semn de primejdie. Dacă s-ar fi sălbăticit cu totul, ar fi rămas să-şi sfîrşească zilele în junglă. Dar nu s-a întîmplat aşa, din pricina papagalilor pe care îi învățase să vorbească.

„Lolita, Nizmat, Şarad!” strigau papagalii de dimineață pînă seara, şi strigătele acestea răsunau în inima lui ca nişte strigăte de bucurie şi aspră dojana, făcîndu-l să se gîndească la soarta sa.

Cele întîmplate în palatul rajahului, întîlnirea cu Pearce, toate lăsaseră o urmă adîncă în sufletul lui. Trecuse parcă dintr-o dată de la stadiul de copii, care îi fusese impus în mod artificial, la cel de om matur, deşi el în-

suşi nu-şi dădea pe deplin seama de schimbarea ce se petrecuse în el.

Pînă acum fusese o armă pasivă în mîinile altora. La Dandarat învățase doar să simuleze, să-şi ascundă gîndurile şi simțămintele. Fugind de acolo, trăise veşnic cu spaima de a nu cădea din nou în mîinile lui Pearce. Paralizat de această teamă, nici nu se gîndea măcar să lupte activ, nici prin cap nu-i trecea că ar putea să dobîndească dreptul de a trăi aşa cum voia el, şi nu cum voiau alții.

Spaima îl alungase în mijlocul junglei, lipsindu-l de societatea oamenilor, în rîndul cărora, fără îndoială, există şi oameni buni, spaima îl condamnase la singurătate. Şi deodată se trezi în el mîndria şi indignarea omului. Nu, el nu va rămîne în junglă, ci va zbura spre oameni şi îşi va cuceri dreptul de a trăi în mijlocul lor.

De ce să nu se folosească de avantajul neobişnuit pe care-l are față de ceilalți? Un om zburător poate face multe! Ce anume, nu-şi dădea încă seama, deoarece nu cunoştea prea bine viața oamenilor. *„Timpul îmi va arăta singur ce trebuie să fac”* – hotărî Ariel în sinea lui şi începu să se pregătească de drum.

Găsi o nucă, a cărei zeamă dădea pielii o culoare cafenie. Vopsit astfel, putea fi luat drept un hindus sau un european ars de soare. Ce-i drept, culoarea mai pălea puțin după ce te spălai, dar totuşi nu se curăța. Îşi căută cămaşa şi cearşaful, le clăti la izvor şi se strădui chiar să le netezească, folosind o piatră încinsă la soare. Luîndu-şi o mică provizie de fructe, într-o bună zi, dis-de-dimineață, porni la drum.

XXXII. NOUL CONVERTIT

Pastorul Edwin Kingsley îşi scoase ochelarii, oftă, se lăsă pe speteaza jilțului şi-şi ridică ochii în tavan. Pe peretele din fața lui atîrna portretul regelui, un ins cu fața prelungă, tip de anglosaxon, cu nasul specific familiei, cu ochii uşor bulbucați; alături se aflau portretele viceregelui Indiei, un lord sever, cu buzele subțiri, şi al episcopului de Canterbury, în veşmînt sacerdotal. Regele şi viceregele îşi țineau capul întors într-o parte, de parcă se fereau de pastor, dar episcopul îl privea țintă în ochi, cu un aer de dojană care lui Kingsley-misionarul i se păru că nu justifică de loc încrederea pe care înaltul prelat şi-o pusese în el.

Ce va spune preasfinția sa, care pînă atunci se arătase atît de binevoitor față de pastor, cînd va citi ultima lui dare de seamă?

De trei săptămîni, pastorul Kingsley lucra la alcătuirea unor dări de seamă, străduindu-se să prezinte situația într-o lumină cît mai favorabilă pentru el.

La început, creştinarea locuitorilor Indiei mersese foarte bine. În rapoartele sale, Kingsley lăsa să se înțeleagă că cheia nenumăratelor lui succese consta în străduința sa de misionar şi în talentul de predicator..

De fapt, cauza era cu totul alta: pastorul atrăgea în turma lui Cristos *„păgînii”* din castele cele mai de jos. Pentru aceştia, trecerea la creştinism prezenta anumite avantaje, deoarece le îmbunătățea într-o oarecare măsură

situația lor de oameni lipsiți complet de drepturi. Un rol important jucau şi cruciulițele de argint, şi darurile ieftine pe care le primeau la botez cei convertiți la creştinism. Deodată însă lucrurile se schimbară. Unele societăți religioase din India, îngrijorate de creşterea numărului celor care treceau la creştinism, născociră pentru paria un nou ritual de purificare spirituală, ritual ce le dădea dreptul să se înalțe cu o treaptă mai sus, în ceea ce priveşte casta din care făceau parte. Şi, deşi această inovație provoca nemulțumirea societăților mai conservatoare ale *„drept-credincioşilor”*, ea avu totuşi succes. Mulți paria preferau acum ritualul de purificare în locul creştinării. Şi astfel succesele de misionar ale lui Kingsley încetară dintr-o dată. Pastorului îi era din ce în ce mai greu să facă prozeliți. Ba mai mult decît atît, părăseau religia creştină şi cei convertiți.

Kingsley se văzu pus în fața unei situații foarte dificile. Îşi pierdu pofta de mîncare şi liniştea. Ziua trudea de-l treceau toate năduşelile, străduindu-se să compună o dare de seamă cît mai ingenioasă, iar noaptea se gîndea în fel şi chip cum ar putea să îndrepte lucrurile. După ce scrise nişte predici foarte grăitoare, plecă în satele cele mai îndepărtate ale parohiei sale, dar totul fu în zadar. Toți aceşti barbari idolatri nu puteau fi convertiți decît numai printr-o minune, demonstrîndu-li-se superioritatea zeului creştin. Dar de unde să facă rost de această minune?

— John! Du gustarea de dimineață lui mister Kingsley – auzi pastorul glasul surorii sale, miss Florence Kingsley, care era fată bătrînă.

Intră un băiat hindus, cu o tavă pe care aburea o ceaş-

că de cafea, o farfurioară cu jumări de ouă şi pîine prăjită.

Era Pareş, finul *„mătuşichii Florence”* (aşa i se spunea în casă surorii pastorului), care la botez primise numele de John. Purta un cordon de argint, darul naşei sale, ceea ce de fapt îl şi determinase să se creştineze, iar la gît avea o cruciuliță şi o amuletă de argint, rămase de la părinții lui care muriseră. De lucrurile acestea Pareş-John nu se despărțea pentru nimic în lume.

Bîndu-şi cafeaua, pastorul privi crucea şi amuleta şi, oftînd, se gîndi: *„Uite, toți sînt la fel. Pe piept poartă crucea şi amuleta, iar în piept...”*

— Mi se pare că pastorul este ocupat... – Auzi Kingsley vocea fiicei sale, Suzana, care vorbea cu cineva în hindusă, în camera de alături.

Mister Kingsley ciuli urechile. Dar dacă o fi vreun hindus care, auzindu-i predica, venise să se creştineze? Şi, uitînd de mîncare, pastorul îşi puse repede halatul peste pijama şi se grăbi să iasă în vestibul. În fața lui stătea un tînăr zvelt, cu pielea cafenie, cu trăsături frumoase şi păr lung de sihastru. Purta numai o cămaşă şi o mantie ciudată, albă. Doamne, cum se mai împopoțonează şi băştinaşii ăştia!

— Ai venit la mine? întrebă pastorul.

— Da – răspunse cu modestie tînărul, lăsînd ochii în jos. Am vrut, sir, să stau de vorbă cu dumneavoastră... Dar mi se pare că n-am nimerit bine.

Suzana, o tînără de vreo douăzeci de ani, cu o rochie de pînză, cu părul ras după tifos, privea sever cînd la taică-său, cînd la tînăr.

Pastorul, văzînd că tînărul venise să-i vorbească de-

spre un lucru serios, îl pofti în cabinetul său.

Musafirul acesta neaşteptat spuse că îl cheamă Binoe, că este hindus şi orfan. El vrea să se pună în slujba lui Dumnezeu. Studiase brahmanismul, budismul, coranul, dar toate aceste religii nu-l satisfăceau. Cunoaşte şi creştinismul, dar prea puțin, şi ar vrea să studieze mai temeinic această credință. Ce nu-i place în religia părinților lui? Faptul că zeii lor nu se manifestă niciodată în mod concret şi nu vin niciodată în ajutorul oamenilor.

Pastorul se mohorî şi se gîndi: *„E destul de instruit pentru un băştinaş şi are o inteligență practică. Oamenii de soiul ăsta sînt vicleni şi lor le trebuie minuni, cu ei e greu. Totuşi aş putea să-i demonstrez că existența lui Dumnezeu se manifestă nu numai prin minuni – şi, la urma urmei, ce le-o fi trebuind la toți ăştia minuni! – principalul este să nu-l scap din mînă, să-l botez cu orice preț, chiar dacă ar fi să mă coste ceva mai mult decît o cruciuliță de argint! În darea de seamă trebuie să figureze şi noi convertiri!”*

— O să mai vorbim despre asta, prietene – îi spuse cu blîndețe pastorul. Dar va trebui să ne vedem mai des. Unde locuieşti?

— Sînt pelerin şi am pornit în căutarea adevăratului Dumnezeu – răspunse musafirul.

Pastorul se gîndi puțin şi apoi îi spuse cu un aer solemn:

— Vei rămîne la mine. Binoe! Da, da, la mine se va găsi un locşor şi un pumn de orez pentru omul care-l caută pe Dumnezeu! Florence! strigă el şi, cînd în cameră intră femeia aceea osoasă, căruntă, în rochie neagră, el îi spuse: Asta-i Binoe. Şi nădăjduiesc să-ți fie fin. Va locui la noi. Condu-l la mansardă.

Mătuşica Florence îl cercetă cu curiozitate pe tînăr, iar apoi, făcîndu-i semn cu capul, îi spuse:

— Să mergem!

După ce ieşiră, în cabinetul pastorului năvăli Suzana.

— Ascultă, tată – începu ea să vorbească tulburată – mi se pare că în zelul tău de misionar tu uiți de toate. Oare n-ai fi putut să-l adăposteşti pe vagabondul ăsta la paznicul bisericii? Doar aceşti țigani murdari aduc cu ei tot soiul de boli. N-ajunge c-am fost bolnavă de tifos? Nu mi-ar mai trebui decît să mă îmbolnăvesc de holeră sau de ciumă.

— Nici un fir de păr nu se clinteşte din capul omului fără voința lui Dumnezeu – răspunse cu un aer sfătos mister Kingsley, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea.

— Nici un fir de păr! Eu şi aşa sînt tunsă chilug. Asta poți s-o spui în predicile tale. Eu nu vreau ca-n casa noastră să locuiască cerşetori.

— Dar este absolut necesar, fiica mea. Ce să fac? Fiecare profesiune îşi are riscurile ei. Ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi fost doctor? Doar trebuie să merg să-i împărtăşesc pe muribunzi.

El, care întotdeauna ceda în fața fiicei sale, de data asta dădu dovadă de o îndărătnicie neaşteptată. Şi Binoe rămase.

În sinea lui, Ariel chibzuia de mult la un plan. Încă pe cînd se afla la Dandarat, băiatul îşi dăduse seama în chip nedesluşit, ce-i drept, pentru ce anume era pregătit şi de ce fusese transformat în om zburător: pesemne că voiau să-l arate ca pe o minune, în scopul de a întări credința, religia. Atunci, de ce să nu folosească el însuşi această capacitate a lui în interesul său personal? Trebuia să gă-

sească un adăpost, să vadă ce se petrece în jur, să cunoască mai bine oamenii, să adune poate ceva bani, pentru ca apoi să înceapă o viață de sine stătătoare. Ce avea să fie mai departe, nu prea ştia să spună. Planurile lui se schimbau mereu, dar din ele nu lipseau niciodată Lolita, Şarad şi Nizmat.

Zburînd noaptea deasupra unui tîrguşor, Ariel văzuse această clopotniță înaltă şi atunci planul primului pas pe care trebuia să-l facă în societatea oamenilor se înfiripă în mintea lui.

Curînd îşi dădu seama de comportarea duşmănoasă a Suzanei. Ea evita să-l întîlnească şi abia-abia îi răspundea la salut. În schimb, mătuşica Florence, pe care Suzana o numea *„misionara în fustă”*, îl proteja pe Binoe.

Seara, pastorul avea lungi discuții cu Ariel. Cedînd insistențelor fiicei sale, el nu-l mai invita pe Binoe în cabinet, ci urca la dînsul în mansardă, unde tînărul trăia ca un pustnic. Era cît se poate de modest în ceea ce priveşte mîncarea, şi zile întregi şedea aplecat deasupra evangheliei.

Zelul şi progresele vădite ale lui Binoe îl bucurau şi-l uluiau pe pastor, căruia nici prin gînd nu-i trecea că elevul său studiase istoria religiei, aproape singurul lucru care se studia la Dandarat.

Curînd, Binoe fu botezat cu solemnitatea cuvenită, primind numele de Benjamin sau, cum îi spunea pastorul şi mătuşa Florence, prescurtat – Ben. Tînărul continuă să locuiască la pastor, pentru a-şi consolida credința, şi atît de temeinic şi-o consolida, încît puțin a lipsit să nu-şi bage în groapă dascălul.

XXXIII. „MINUNEA”

Asta se întîmplă într-una din duminici.

Pastorul, într-o biserică aproape pustie, ținea o predică, vorbind despre credință, despre minuni şi despre amestecul lui Dumnezeu în treburile oamenilor.

— Dumnezeu este atotputernic şi dacă el nu vine în ajutorul oamenilor, asta se datoreşte faptului că ei nu se roagă îndeajuns. Pentru că, adevăr grăiesc vouă, stă scris în sfintele scripturi că dacă credința voastră fi-va măcar cît un grăunte de nisip şi veți spune muntelui: *„Mută-te din ăst loc în alt loc”,* muntele se va muta. Şi-atunci nimic nu va fi cu neputință.

La aceste cuvinte, Ben-Ariel, care şedea în prima bancă, ieşi pe neaşteptate în mijlocul bisericii, strînse cu putere cartea de rugăciuni, înalță ochii spre cer şi exclamă:

— Cred, Dumnezeule, că tu vei face după credința mea! Ridică-mă deasupra pămîntului!

Şi deodată toți văzură cum trupul tînărului începe să se clatine şi-apoi să se înalțe. Tălpile lui se desprinseră de pămînt şi el rămase atîrnat în aer. Băiatul cînd cobora mai jos, mulțumindu-i lui Dumnezeu, cînd se ridica din nou în aer.

Pastorul se apucă de pupitru ca să nu cadă. Pălise şi falca de jos îi tremura.

În biserică se lăsase o linişte atît de desăvîrşită, încît puteai auzi cum zburau rîndunele prin dreptul ferestrelor. Oamenii parcă încremeniseră. Apoi se iscă o zarvă de

nedescris. Zidurile începură să se cutremure de urletele isterice ale oamenilor înnebuniți. Toți cei de față săriră de la locurile lor şi, cuprinşi de panică şi țipînd, se năpustiră spre uşă, strivindu-se fără milă: unii se prosternau în fața lui Binoe, cădeau în genunchi, întindeau brațele spre el, alții se loveau cu pumnii în piept şi, alternînd rîsul cu plînsul, exclamau:

— Există Dumnezeu, există Dumnezeu!

Oh, dacă Pearce ar fi văzut toate acestea! Nu degeaba centrul din Londra îşi pusese atîtea nădejdi în omul zburător!

Ariel zîmbea oarecum stingherit, de parcă nici el nu se dumerise de cele întîmplate.

Pastorul ridică mîna, voind să facă linişte, dar şi el era la fel de zguduit ca şi ceilalți. Dînd din mînă, el coborî de la pupitru; picioarele nu-l mai țineau şi, fiind cu totul copleşit de minunea petrecută, începu să respire greu şi se lăsă la pămînt.

Purtînd o amazoană şi o bonetă neagră pe cap, Suzana se întorcea călare acasă, după ce-şi făcuse plimbarea de dimineață. În timp ce oamenii se rugau în biserică şi ascultau predica tatălui ei, Suzana umbla călare pe cîmp, în bătaia razelor de soare.

Îndărătnică şi capricioasă, Suzana îi dădea destulă bătaie de cap lui mister Kingsley. Fetei nu-i plăcea de fel gospodăria, ci se pasiona după vînătoare şi călărie, după spectacolele de amatori în cercul englezilor şi arta fotografiatului. Îşi bătea joc de filantropia mătuşichii Florence şi vorbea nişte lucruri îngrozitoare. Aşa, de pildă, îi spunea tatălui ei, care tremura din creştet pînă-n tălpi la auzul unor asemenea cuvinte, că-l preferă pe Charac, un

materialist vulgar, ce demonstrase că trupul şi sufletul sînt unul şi acelaşi lucru, tuturor filozofilor din lume. Ea ura India şi visa să se întoarcă la Londra. Pastorul explica toate aceste ciudățenii ale fiicei sale pretextînd influența dăunătoare pe care o avea asupra europenilor clima Indiei, precum şi vîrsta fetei: *„O să se mărite şi o să-i iasă din cap toate prostiile astea”* – se liniştea mister Kingsley.

Liturghia nu se sfîrşise, cînd o mulțime de oameni, țipînd şi gesticulînd, se năpustiră afară, pe uşa bisericii. Nu cumva o fi luat foc biserica?

Suzana dădu pinteni calului şi-l văzu deodată pe Pareş-John, băiețelul care locuia în casa lor pentru *„consolidarea credinței întru Cristos”,* ceea ce reclama, vezi bine, efectuarea întregii munci de la bucătărie, în scopul dezvoltării spiritului creştinesc privitor la modestie şi supunere.

— Ei, gipsy! strigă Suzana, de parcă ar fi chemat un cîine, şi îşi struni calul.

Suzana considera că *„maimuțoiul ăsta”* nu este demn să poarte numele de John, ca toți sahibii, şi-i spunea băiatului *„gipsy”* (țigan). Ea îi socotea pe toți hinduşii țigani, iar cînd taică-său încerca să o contrazică, Suzana îi răspundea: *„Citeşte Studiul popoarelor al lui Ratzel”*.

John se apropie în fugă de Suzana.

— Ce s-a întîmplat acolo? întrebă ea, arătînd cu cravaşa spre biserică.

— Vai, miss! Acolo, miss, s-au petrecut nişte lucruri! Vai, miss...

Plină de nerăbdare, Suzana agită cravaşa deasupra capului băiatului.

— Ben... Binoe, miss, s-a ridicat în aer, miss, şi toți

s-au speriat – spuse pe nerăsuflate băiatul.

— Ia nu mai vorbi prostii!

— Credeți-mă, miss! Uite-aşa – şi John începu să țopăie. Da să vezi ce bine a ieşit! Parcă stătea pe o bancă nevăzută! Şi băiatul începu să țopăie din nou, ferindu-se pe cît putea de cravaşa Suzanei.

Sprijinit de umărul paznicului bisericii şi clătinîndu-se pe picioare, pastorul ieşi din biserică.

— Tată, ce s-a întîmplat? întrebă Suzana, speriată de-a binelea.

Îşi iubea tatăl, deşi în fundul sufletului îi era ciudă pe firea blîndă a acestuia.

Pastorul porni tăcut spre casă, iar ea îl însoți călare, lovindu-şi uşurel calul cu cravaşa.

— Da vorbeşte odată!

— Mai tîrziu, copila mea – răspunse cu glas slab pastorul. Trebuie... să-mi vin puțin în fire.

— Cel mai bun mijloc ca să ştii ce se petrece în biserică este să te duci în biserică – bombăni supărat paznicul, privind spre coada tunsă a calului.

Suzana spintecă aerul cu cravaşa şi strigă:

— Gipsy, diavole!

Şi sări de pe cal.

John, care semăna într-adevăr cu un pui de cioară, ieşi fuga din bucătărie, cu o cîrpă în mînă.

— Du calul la grajd – porunci fata, netezindu-şi cutele amazoanei. Ei, bine c-ai venit, mătuşă Florence! În sfîrşit o să aflu ce s-a întîmplat. Plîngi, mătuşico? Ce-i cu dumneata?

— Plîng de bucurie, Suzi. Dumnezeu m-a învrednicit să văd o minune.

— O mi-nu-ne? lungi Suzana cuvintele. Săritura aia a lui Binoe e o minune?

Mătuşica se încruntă şi chiar păli puțin.

— Hai, sfîrşeşte odată! Dumnezeu o să te pedepsească! Tu n-ai văzut, n-ai văzut! Ben e un sfînt, un mare sfînt! El n-a sărit, ci s-a ridicat în aer. Toți au văzut asta. Dumnezeu a făcut o minune datorită credinței puternice a băiatului.

— Întotdeauna m-am aşteptat la aşa ceva din partea lui! spuse oftînd Suzana.. *„Mătuşica Florence devine o fanatică şi asta n-o să ducă la nimic bun”,* gîndi pentru a nu ştiu cîta oară fata.

— Nu-l huli pe Dumnezeu! exclamă nemulțumită fata bătrînă şi îndată adăugă pe un ton potolit; *„Nu judeca, ca să nu fii judecat”.* Fie ca Domnul să te ierte pe tine şi pe mine, păcătoasa, în nemărginita lui milă! şi bătrîna porni spre casă.

Suzana, îngîndurată, rămase locului pe aleea grădinii. O mare de oameni se îndrepta spre casa lor.

— Preasfinte! Saniasi! Binecuvîntează-ne! Lasă-ți mîna pe creştetul fiului tău! Îngăduie s-ating tălpile tale! se auzeau glasuri din mulțime.

La o distanță destul de bună de gardul grădinii, oamenii se opriră – nu aveau curajul să se apropie mai mult. Din mijlocul lor ieşi Ben-Ariel. Oamenii îl petrecură închinîndu-i-se pînă la pămînt şi apoi o porniră îndărăt, continuînd să discute cu aprindere.

Lăsîndu-şi capul în piept, Ariel intră în grădină, şi se îndreptă spre verandă.

— Ascultă, Binoe, sau Ben, cum te cheamă... – îl opri Suzana pe tînăr.

Ariel se opri.

— Ia spune, ce-ai făcut acolo, în biserică?

— Babu... mister Kingsley, a spus că dacă omul crede cu tărie, atunci nimic nu-i este cu neputință. Asta-i puterea Dumnezeului creştin. M-am rugat lui Dumnezeu cu multă credință, ca să m-ajute să mă ridic deasupra podelei, şi Dumnezeu m-a ajutat. Asta-i tot.

— Chiar Dumnezeu în persoană te-a ridicat? De braț sau de chică?

Ariel tăcea. Tăcu şi Suzana, zîmbind, şi apoi deodată, umflîndu-şi nările, strigă:

— Fleacuri! Nu cred nimic! Ia fă şi-n fața mea scamatoria asta, dacă vrei ca să nu-ți spun că eşti un mincinos!

Ariel oftă din adîncul pieptului, privi spre portiță, apoi la răzorul cu garoafe, şi păşi uşor peste capetele florilor, fără măcar s-atingă vreuna din ele. Astfel, peste creştetul garoafelor, el traversă răzorul şi se opri pe cărare, aruncîndu-i Suzanei o privire plină de modestie.

— Interesante scamatorii – rosti fata, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea. Să nu-ți închipui cumva că m-ai convins că ai darul de a săvîrşi minuni.

— Eu n-am făcut nimic altceva decît ce mi-ați cerut – răspunse supus Ariel.

— Bine... Straşnic! Ei, şi-acum, ai de gînd să te foloseşti de scamatoriile astea?

— Dumnezeu o să-mi arate calea.

Suzana bătu din picior.

— Nu pot să sufăr prefăcătoriile! exclamă ea, apoi continuă, îngîndurată: Să admitem totuşi că izbuteşti să faci lucrul ăsta, şi nu sub stare de hipnoză. Ei, dar mai departe? Oare ai să faci toate scamatoriile astea numai pen-

tru a băga în sperieți babele şi moşii din biserică, sau să-i uimeşti pe tineri, zburînd printre flori ca un fluture? Sau, cine ştie, poate ai de gînd să aduni bani colindînd prin iarmaroace? Un bărbat trebuie să aibă o ocupație serioasă, potrivită pentru el. Eu, în locul tău, m-aş angaja la pompieri. Da, la pompieri! Aş salva oamenii din clădirile care au luat foc, m-aş ridica în zbor la etajele cele mai înalte, acolo unde nu ajunge scara pompierilor. Sau aş lucra la *„Salvamar”*, dar în nici un caz nu m-aş arăta ca un făcător de minuni şi n-aş trăi în locurile astea pustii din mila altora.

— Poate că aşa am să şi fac – răspunse Ariel, plecîndu-se adînc, şi porni spre casă.

„Abil escroc!” îşi zise Suzana în sinea ei, privind îngînduratăflorile.

XXXIV. MINȚILE SÎNT ÎNFIERBÎNTATE

Venind acasă, pastorul măsură multă vreme cabinetul în lung şi-n lat, împiedicîndu-se de picioarele *„scaunelor de campanie”* şi a măsuțelor din bambus. Ca mulți englezi care locuiau în India, el nu-şi făcuse un mobilier trainic, socotind că şederea lui aici va, fi de scurtă durată, şi-n felul acesta trecură anii.

Kingsley era nespus de tulburat. Îşi strîngea mîinile cu atîta putere, încît îi trosneau degetele, apoi se lua de cap.

Oare ce se petrecuse? O minune? Una din acele minuni despre care el vorbeşte atît de frumos în predicile lui? *„Există Dumnezeu!”* îşi aminti el că strigase cineva în biserică. Dar asta este cu neputință! Mintea lui practică de englez al secolului XX refuza să dea crezare minunilor.

Şi dacă el nu crede în posibilitatea unei minuni, atunci înseamnă că nu crede nici în Dumnezeu? Gîndul acesta care-i venise pe neaşteptate îl ului.

El ştia că e nevoie de religie. Şi era unul dintre funcționarii care munceau cu mult zel. Oamenii simpli au nevoie de religie, de Dumnezeu, de credința în minuni, altfel e greu să te poți înțelege cu ei! Şi în obligațiile sale intra tocmai această susținere a credinței. Şi cînd colo, poftim! A apărut băiatul ăsta, Ben ăsta, care a întors lucrurile cu susul în jos şi care îl pune pe el, ditai pastorul, într-o situație cît se poate de dificilă față de el însuşi. Bineînțeles că Ben nu-l va putea determina să creadă într-o minune

a lui Dumnezeu. Şi totuşi ce semnificaţie are acest fenomen supranatural, cum să-l tălmăcească? Ce atitudine să adopte în viitor?

Ar fi foarte bine să-l folosească pe Ben, dar e un joc riscant, în care se poate compromite şi pe el, şi întregul corp de misionari, şi pe englezi. Şi totuşi ar fi straşnic să-l folosească... Cîți necredincioşi ar converti şi cît de strălucitor ar suna darea lui de seamă!

În timp ce pastorul măsura a suta oară cabinetul său de lucru de la un capăt la celălalt, mătuşica Florence cea evlavioasă stătea cu mîinile împreunate ca pentru o rugăciune în odaia lui Ariel şi, privindu-l în extaz, spunea:

— Aşadar, tu poți mişca şi munții din loc? Te rog, dragul meu Ben, fă şi minunea asta! Uite, vezi muntele ăia? Şi ea arătă cu capul spre fereastră. Mută-l mai încolo! Din cauza lui în camera mea nu bate niciodată soarele.

— Asta ar putea să pricinuiască moartea oamenilor şi animalelor care trăiesc pe acest munte şi în împrejurimile lui – răspunse Ariel.

Mătuşica Florence căzu pe gînduri. Setea de a vedea o minune îi tulburase mințile.

— Atunci fă-l să se mişte cît de cît din locul lui! Şi-apoi tu poți să mă-ntinereşti, nu-i aşa? Sau să mă duci în Anglia Uite, fă aşa ca la un singur cuvînt al tău, floarea asta ofilită să înflorească... Sau cel puțin, scapă-mă de pietrele de la ficat.

— Nu se poate să-l ispitim pe Dumnezeu degeaba – răspunse Ariel, pe care-l plictisiseră insistențele mătuşichii Florence.

— Cum pe degeaba? Pietrele de la ficat îmi dau nişte dureri îngrozitoare, dar mi-e frică de operație, fiindcă...

— Înseamnă că Dumnezeu te-a pedepsit, dîndu-ți pietrele astea la ficat.

Florence tăcu, amintindu-şi unul cîte unul păcatele pentru care Dumnezeu ar fi putut s-o pedepsească cu pietre la ficat...

Făcătorii ăştia de minuni sînt toți nişte oameni cu care nu te poți înțelege... Ce-ar fi să-i ofere un dar? Te pomeneşti că se supără şi spune că e simonie, adică negoț de minuni. Eh, dacă ea ar avea atîta credință cît acel *„grăunte de nisip”...*

— Ascultă, Ben, nu te supăra, dar poate că nu ți-ar fi greu să-mi transmiți puțin din credința ta, măcar atît cît un fir de praf?

— Asta depinde de dumneata, crede şi vei fi răsplătită după credință.

Mătuşica Florence închise ochii, strînse pumnii şi roşi din pricina efortului.

— Cred că mă voi ridica în aer! Cred, Doamne, cred!... şi ea se săltă pe vîrful picioarelor. Mi se pare că m-am şi înălțat! Dumnezeule, să fie cu putință? Cît e de ciudat! Da, se pare că mă salt! Cred, cred, cred, cred! şi ea strînse din ochi cu putere.

Pierzîndu-şi răbdarea, Ariel o înşfăcă deodată pe mătuşica Florence, o aşează cît ai clipi pe un dulap şi ieşi fuga din cameră. Pe scară se întîlni nas în nas cu pastorul, pe care era cît pe-aci să-l dărîme.

— Vino cu mine, Ben!

Pastorul îl duse pe Ariel în cabinetul său, îl pofti să stea într-un fotoliu şi începu să se plimbe îndelung prin cameră. În cele din urmă îi spuse:

— Ascultă, Ben, cum faci tu asta?

— Credința m-ajută – răspunse cu modestie băiatul.

Pastorul era cît pe-aci să-şi iasă din fire, dar se stăpîni.

— Arată-mi picioarele – îi porunci el.

Kingsley se aplecă şi, icnind, îi cercetă picioarele lui Ariel. Erau cum nu se poate mai obişnuite. Iar pe tălpi n-avea nici un fel de arcuri sau aparate.

— Nu cumva fachirii te-au învățat levitația? întrebă el, deşi susținea întotdeauna că levitația nu-i altceva decît născocirea unor turişti ca să-şi treacă vremea. Acum însă era mai degrabă înclinat să creadă în minunile fachirilor, căci, la urma urmei, toate acestea puteau fi doar nişte scamatorii abile, decît într-o minune a Dumnezeului creş-tin.

— Eu nu ştiu ce-i aia levitație – spuse cu simplitate Ariel.

— Ei bine, dacă tu mă minți în clipa asta, atunci îl minți şi pe Dumnezeu şi el te va pedepsi îmbolnăvindu-te de lepră. Iar dacă nu minți, vrei să-i slujeşti lui?

— Toată viața mea aparține lui Dumnezeu, făcătorul de minuni – răspunse Ariel.

— Bine, Ben, poți pleca!

Şi după ce Ariel ieşi, pastorul zise:

— Zarurile sînt aruncate. Fie ce-o fi! Totuşi e cea mai bună ieşire din situația asta. Am să-l folosesc pe Ben, in-diferent care i-o fi originea, şi în felul acesta am să creştinez o sumedenie de păgîni, am să pot face o dare de sea-mă strălucită şi am să mă întorc în Anglia, cu faima unui misionar celebru, iar după aceea, cel ce-mi va lua locul n-are decît să se descurce cum o şti.

De pe acum, pastorul începu să viseze la recompense-

le ce le va primi: fie un rectorat în capitală sau chiar o episcopie.

În birou intră Suzana, fluturînd în mînă nişte ziare.

— Tată, întotdeauna ți-am spus că Ben al tău e un aventurier. Uite, în ziar e scris despre omul zburător. El este, nu-ncape nici un fel de îndoială.

— Dar totuşi omul acesta zboară cu adevărat?

— Şi aviatorii zboară, şi bondarii zboară, dar nu se dau drept făcători de minuni.

— Ascultă, Suzana, dacă vrei să te-ntorci cît mai curînd la Londra, nu arăta nimănui ziarul, nu vorbi cu nimeni despre Ben şi vezi-ți de treabă. Te rog... N-o să dureze decît cîteva zile şi după aceea, îți dau cuvîntul meu, vom pleca în Anglia pentru totdeauna.

Ariel n-o mai găsi pe mătuşică pe dulap. Chemînd în ajutor toată rezerva de credință pe care o avea, ea încercă să coboare lin de pe dulap, dar căzu, se lovi la genunchi, se dojeni pentru faptul că credința ei nu este puternică şi plecă în camera sa întunecoasă.

Vestea despre minunea săvîrşită în biserică se răspîndi peste tot în împrejurimi. Se părea că Ariel scose-se din minți toți oamenii.

Mătuşica țopăia tot timpul, strîngea din ochi şi, ațintindu-i cu furie asupra cratițelor sau asupra foarfece-lor, vorbea cu glas răguşit:

— Ridică-te! Ridică-te! Cred...

Lîngă bucătărie țopăia John, străduindu-se, zadarnic de altfel, să se înalțe în văzduh şi strigînd:

— Cred! Hop!... Prea puțină credință! Mai multă! Cred! Hop! încă o dată! Şi mai multă credință! Cred! Hop!

În sat, oamenii săreau de pe acoperiş, se căzneau să

umble pe apă, strigau ca nişte fanatici *„cred!”*, se loveau, se împotmoleau în mlaştini...

Dar, vai! fie că nimeni n-avea destulă credință, nici măcar cît un *„grăunte de nisip”*, fie că tăria credinței nu era decît o minciună, lucru despre care începură să vorbească cu glas tare cei care pătimiseră cel mai mult.

Dar, neavînd timp de pierdut, pastorul lipi pe uşa bisericii un anunț, care vestea slujba solemnă ce urma să se oficieze cu ocazia săvîrşirii minunii.

XXXV. O DISCUȚIE DE AFACERI

Pastorul Kingsley jubila. Succesul minunii întrecuse toate aşteptările. În fiecare zi oficia serviciul divin şi biserica devenise neîncăpătoare pentru toți enoriaşii. Pastorul ținea predici foarte elocvente despre puterea credinței, despre puterea Dumnezeului creştin, care dintr-o dată avu o preponderență vădită față de toți *„zeii păgîni”.*

Acum boteza în fiece zi zeci şi sute de oameni. Darea lui de seamă devenea din ce în ce mai strălucită.

E drept că enoriaşii nu prea ascultau predica cu foarte multă luare-aminte şi de fiecare dată după serviciul divin aşteptau nerăbdători apariția făcătorului de minuni. Şi Ariel, după fiece predică, apărea în fața spectatorilor uluiți.

Cei de curînd convertiți îl întrebau pe pastor cum vor putea dobîndi mai repede credința făcătoare de minuni şi de ce nimeni, în afară de Ben, nu le poate săvîrşi.

Pastorul le explica şi el cum putea mai bine, îi îndemna să fie răbdători şi le dădea sfaturi; ba alcătui chiar un fel de îndreptar pentru întărirea credinței.

Oamenii bombăneau în grabă nişte rugăciuni învățate pe de rost, al căror sens nici măcar nu-l pricepeau, şi visau la minunile pe care le vor săvîrşi atunci cînd vor dobîndi, în sfîrşit, credința. Trebuie spus de altfel că cei mai mulți nici nu se gîndeau să mişte munții din loc sau să oprească soarele din drum, ci visau să aibă o casă nouă, un sari nou, un bivol, un catîr, un pumn de orez în

fiecare zi, să tămăduiască bolile, nimeni însă nu se gîndea la împărăția cerurilor.

La aceste şedințe de minuni, care au trebuit să fie ținute în afara zidurilor bisericii, deoarece înăuntru nu încăpeau toți cei ce voiau să asiste, au început să apară şi europeni. La început, sahibii din localitate, apoi şi unii veniți din alte părți.

Pastorul remarcă prezența a doi dintre ei, cu accent american, şi îl surprinse deosebitul interes pe care aceştia îl manifestau față de Ben. *„Probabil că sînt nişte ziarişti şi pot să-mi strice toată afacerea”* - se gîndi cu teamă pastorul Kingsley. Şi temerile lui n-au fost în zadar.

Odată, cei doi presupuşi ziarişti s-au apropiat de Ariel şi, fără să dea vreo atenție zgomotului şi strigătelor mulțimii care îl înconjura pe băiat, unul dintre ei i se adresă în englezeşte:

— Mister, o să fiți amabil să ne acordați cîteva minute pentru o discuție de afaceri?

Spre uimirea pastorului, Ben răspunse în cea mai curată limbă engleză:

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnilor – şi ieşind din mulțime, se îndreptă spre un automobil american ce aştepta în drum.

Pastorul văzu cum toți trei luară loc în automobil, dar nu plecară, ci începură să discute. Cînd sfîrşiră de vorbit, Ariel îşi luă rămas bun şi coborî din maşină.

— Cu cine ai stat de vorbă? întrebă pastorul cînd Ariel se întoarse acasă.

— Cu doi domni care au venit dintr-o altă localitate.

— Asta am văzut eu, dar despre ce-ai discutat?

— Domnii s-au interesat de mine – răspunse Ariel – şi

în curînd voi fi nevoit să mă despart de dumneavoastră, mister Kingsley. Dați-mi voie să vă mulțumesc pentru adăpostul şi pentru grija care ați avut-o față de mine.

Pastorul rămase dus pe gînduri. Principalul era făcut. Curînd va pleca şi el, aşadar, n-ar fi rău ca să i-o ia înainte.

— Ce să-i faci, Ben, eşti un om liber şi poți să dispui de tine cum vrei. Cînd doreşti să pleci?

— Mîine. Dacă socotiți că trebuie să mai rămîn, atunci mai pot săvîrşi o dată minunea.

— Foarte bine, băiatule – zise pastorul cu blîndețe, şi se grăbi să-i anunțe fiicei sale vestea atît de plăcută pentru ea: Suzana, Ben pleacă.

— Tu, tată, spui întotdeauna lucruri care mă indispun.

Tatăl îşi privi nedumerit fiica şi se gîndi: *„Pentru un bărbat, femeia rămîne veşnic o enigmă, chiar dacă este propria lui fiică.”*

XXXVI. ZBORUL

Pentru a-şi încheia în modul cel mai demn activitatea sa de misionar în India, pastorul Kingsley hotărî ca, ajutat de Ben, să dea o ultimă *„reprezentație de gală”:* înălțarea sfîntului la cer, asemenea drept-credinciosului Enoch, care a fost luat de viu în ceruri.

Faptul ar fi urmat să aibă un extraordinar efect religios şi totodată era şi cel mai bun prilej pentru plecarea lui Ben. Darea de seamă bombastică a pastorului, conținînd foarte multe pagini, informa despre numărul uriaş de băştinaşi convertiți la creştinism. Episcopul va fi mulțumit şi va răsplăti după merit munca de apostol a lui Kingsley. Pastorul gusta de pe acum succesul pe care avea să-l aibă şi îşi freca mulțumit mîinile. Ben consimțise cu plăcere şi totul trebuia să se petreacă în condiții cît mai optime. Sfîntul îşi va lua zborul la cer, iar pastorul îşi va face valiza şi în aceeaşi zi va pleca spre Anglia.

În ziua solemnă, sortită pentru înălțarea sfîntului, mulți țărani şi orăşeni se aflau dis-de-dimineață în piața mare din fața bisericii, ca să poată vedea mai bine minunea. Chiar şi păstorii îşi mînaseră turmele spre crîng, ca să poată lua parte la acest spectacol neobişnuit. Pentru sahibii din localitate fură puse cîteva rînduri de scaune.

Pe la zece dimineața, în biserică se afla puzderie de lume. Mulți veniseră de departe, călare pe bivoli, cai sau catîri. Oamenii stăteau în picioare în căruțe, iar copiii, cățărați în copaci, ca nişte ciorchini. Mătuşica Florence îi

cususe lui Ben o îmbrăcăminte lungă, la fel cu aceea în care pictorii îl înfăţişează pe Cristos, iar Suzana – cine s-ar fi aşteptat la una ca asta! – Îi împletise o cunună din garoafe roşii. Astfel înveşmîntat, Ariel apăru în faţa mulţimii. Priveliştea era cît se poate de spectaculoasă.

Strigăte de salut, gesturile largi ale pastorului care se urcase pe o estradă construită special, şi în rîndurile mulţimii se lăsă o linişte plină de adîncă evlavie. Din biserică, ale cărei uşi şi ferestre erau deschise, răzbăteau sunetele solemne ale orgii. Cînd orga amuţi, pastorul îşi începu predica, dar mulţimea dădea semne de mare agitaţie, nemaiavînd răbdare să asculte pînă la sfîrşit. Şi Kingsley fu nevoit să scurteze vorba.

Ariel păşi în mijlocul luncii verzi, zîmbi, îşi ridică braţele şi începu să se înalţe domol. O adiere uşoară de vînt flutura poalele veşmîntului său lung şi şuviţele părului ondulat. Era o priveliştе încîntătoare.

Cîteva clipe, mulţimea rămase ca vrăjită, mută, urmărindu-l pe Ariel, apoi începu să se agite, să facă zgomot. Oamenii cădeau în genunchi, strigau, cuprinşi de extaz, întinzîndu-şi mîinile spre cer: *„Dumnezeule, de ce ne părăseşti?”* Se vede că îl considerau chiar Dumnezeu. Mamele îşi ridicau copiii şi strigau: *„Doamne, binecuvîntează-i!”*

Ajungînd în dreptul clopotniţei, Ariel se opri, ridică mîna, invitînd mulţimea să facă linişte, şi cînd zgomotul se potoli, rosti cu glas tare şi răspicat:

— Alo, alo, circul Chatfield, cel mai bun circ din America şi din toată lumea! Alo! Alo! Zilele acestea îşi începe reprezentaţiile în oraşul nostru! Grăbiţi-vă să luaţi bilete! Acolo veţi vedea minuni şi mai şi ca asta!

Şi, zvîrlind mulțimii cununa de flori ce căzu la picioarele mătuşichii Florence, care-şi pierduse cumpătul, Ariel se ridică în aer, zbură deasupra clopotniței şi dispăru în crîng.

Curînd, dintr-acolo se auzi claxonul strident al unui automobil. Un catîr speriat zbieră prelung: *„Iho! Iho! Iho!..."* Şi zbierătul acesta fu imitat şi de alți catîri.

Rîdeau parcă de păcăleala trasă pastorului.

XXXVII. UN LOCUITOR AL CERULUI SEMNEAZĂ UN ANGAJAMENT

Ariel n-a mai văzut ce s-a întîmplat după aceea, dar urmările nu erau greu de ghicit: era completa prăbuşire a activităţii de misionar a pastorului Kingsley, fapt care putea atrage după sine mutarea în cine ştie ce sat îndepărtat într-una din provinciile Angliei.

James Chatfield, fiul directorului trustului american de circuri, şi Edwin Grieg, directorul administrativ al circurilor ambulante, veniseră în India, cu zeci de circuri ambulante. Chatfield şi Grieg organizau reprezentaţiile, studiind paralel *„piaţa locală”.* Dar preocuparea lor de căpetenie era recrutarea în India a diferiţilor artişti pentru reprezentaţiile din America. Publicului trebuie să-i dai mereu numere noi, iar călăreţii, acrobaţii, echilibriştii şi scamatorii europeni se deosebeau prea puţin de cei din America. Ceva adus din Orient ar fi putut avea succes. De aceea în fiecare oraş şi chiar sat prin care treceau, Chatfield şi Grieg căutau să cunoască tîrgurile, iarmaroacele, sărbătorile populare, asistînd la diferite reprezentaţii populare, acrobaţii de iarmaroc, îmblînzirea şerpilor, cîntece, muzică, scamatorii, reprezentaţii date de fachiri şi alegîndu-i pe cei mai buni dintre aceştia pentru circul lor.

Hinduşii însă nu prea acceptau cu inima uşoară să-şi părăsească ţara şi să pornească departe, în călătorii. Dar mister Grieg le arăta în palmă dolari americani, le oferea

avansuri şi le făgăduia cîştiguri grase: în felul acesta, el izbutise să recruteze o însemnată trupă exotică.

Împreună cu Chatfield, proiectase să dea un spectacol senzațional, *„Tainele Indiei”*, cu decoruri excepționale, cu maimuțe, papagali, bivoli, elefanți, crocodili şi fachiri.

Într-o bună zi, lui Chatfield îi căzu în mînă o foaie locală a unui ziar englezesc, unde se găsea un articol intitulat: *„Dar la urma urmei cine este el?”*

Articolul vorbea despre enigmaticul om zburător, care din cînd în cînd se ivea ba ici, ba colo, pentru ca apoi să dispară fără urmă.

Chatfield citi articolul şi, rîzînd, i-l întinse tovarăşului său:

— Iată, mister Grieg, minunile Indiei! Ce de prostii mai scriu şi ziarele acestea locale! După cît se pare, publicul indian este mai credul şi mai naiv decît cel american. Sînt convins că nici unul dintre ziariştii noştri n-ar fi îndrăznit să scrie asemenea baliverne gazetăreşti.

Grieg citi cu atenție articolul şi zise:

— Bine ar fi să putem avea în trupa noastră acest om zburător.

— Cum să nu! rîse James Chatfield.

— Eu îți vorbesc foarte serios – răspunse Grieg. Am avut prilejul să discut cu cîțiva dintre hinduşii angajați de noi despre omul zburător. Ei mă asigură că nu e vorba de nici o născocire.

— Fără doar şi poate însă că nici unul dintre ei nu l-a văzut.

— Paznicul şerpilor... cum naiba îl cheamă?... nu pot să-i țin minte numele... Încerca să mă convingă că l-a văzut pe omul zburător cu propriii săi ochi, la un iarmaroc,

în clipa cînd acesta a răpit un băiat din mulțime, după care ispravă şi-a luat zborul nu se ştie încotro.

Chatfield dădu din cap neîncrezător.

N-a trecut mult însă şi a fost nevoit să creadă în existența omului zburător: în calea lor întîlneau tot mai mulți oameni care mărturiseau că l-au văzut cu ochii lor, ba chiar le indicau şi localitatea unde se afla în acel moment. Mînat de un interes arzător, Chatfield ordonă să se schimbe itinerarul stabilit, nădăjduind că doar-doar l-o găsi pe omul zburător.

În felul acesta, Chatfield şi Grieg l-au întîlnit pe Ariel lîngă biserică şi la început au discutat puțin cu el în automobil, iar după aceea au avut o convorbire de mai lungă durată.

Pe yancheii aceştia practici nu-i interesa de loc persoana lui Ariel şi motivele care l-au determinat să zboare, precum nici trecutul lui.

Dacă Ariel ar fi spus: *„Sînt un spirit, sînt un înger”*, James Chatfield nu s-ar fi mirat nici o clipă măcar şi ar fi răspuns, fără să stea cîtuşi de puțin pe gînduri: *„AII right! Vă propun un. angajament. Care sînt condițiile dumneavoastră?”*

La fel de laconic, Chatfield îi spuse lui Ariel:

— Mister... mister?

— Ben – răspunse Ariel.

— AII right, mister Ben, ne interesează faptul că ştiți să zburați. Veniți să lucrați la noi. Veți zbura în America şi veți primi pentru asta o sumă destul de mare.

Ariel ştia că America este departe de India şi că, dincolo de ocean, va fi în siguranță. Trebuia să accepte propunerea, căzînd de acord prin bună înțelegere, şi după

aceea să se reîntoarcă aici, să-şi ia prietenii. Însăşi soarta îi venea în ajutor. Şi, fără să, stea mult pe gînduri, acceptă.

Mister Chatfield fu mirat de un asemenea răspuns: nu cumva aveau de-a face cu un înger? Să accepți fără să te tocmeşti, fără să te interesezi măcar cîți bani vei primi? Oare omul acesta original nu înțelege că el este *„sans pair-re”*, cum spun francezii, că nu-şi are egal şi deci poate să le ceară orice sumă? Iar dacă nu e înger şi nu-i nici idiot, atunci e un criminal care vrea să fugă cît mai grabnic peste ocean, unde, probabil, nu poate să ajungă singur în zbor. Nu degeaba îi povestise Grieg despre furtul unui băiat... Dar ce importanță au toate astea? Principalul este că putea să cîştige foarte mulți bani.

Bătrînul şi vicleanul Grieg îl *„mirosise”* îndată pe Ariel, dîndu-şi seama că are de-a face cu un tînăr care nu cunoaşte nici viața, nici propria sa valoare.

— Despre condiții mai vorbim noi – spuse Grieg, amestecîndu-se în discuție, de teamă ca nu cumva fiul directorului să-i dea el însuşi lui Ariel ideea că este un om fără pereche. Cu privire la bani, ne putem oricînd înțelege.

— Aş fi vrut numai...

Chatfield şi Grieg ciuliră urechile.

— Ce-ați fi vrut?

— Înainte de a pleca peste ocean, aş fi vrut să merg în două locuri... Să-mi văd prietenii şi... încă o persoană... De altfel, poate că voi avea nevoie şi de ajutorul dumneavoastră...

— Desigur, se înțelege de la sine, vă stăm la dispoziție, mister Ben. Vom face tot ce ne stă în putere!

— Ei, ce spui de asta, mister Grieg? întrebă Chatfield cînd rămaseră singuri.

— Spun că am găsit o comoară, mister Chatfield. India este într-adevăr o țară a minunilor.

— Va trebui să ne îngrijim de reclamă – observă James.

Reclama era calul lui de bătaie.

— Pastorul ăsta nu şi-a găsit adevărata-i chemare. Ar fi trebuit să fie un regizor de circ. Ar fi putut să născocească un număr extraordinar. Dar de ce să nu ne folosim de această înălțare pentru reclama noastră? Trebuie să ne înțelegem cu Ben. Pînă la o înălțime de 50 de metri, să joace în folosul pastorului, iar mai sus, pentru interesele noastre. Căci noi l-am şi cumpărat! Şi de acolo, de sus, va face reclamă circului nostru.

Grieg nu fu de acord, găsind ideea prea puțin practică şi chiar lipsită de tact. Îndărătnicul James stărui totuşi şi Grieg fu nevoit să cedeze.

Bătrînul Grieg avea însă dreptate: această reclamă făcută din cer le-a pricinuit multe griji şi neplăceri. Au fost puşi în situația să aibă de-a face cu reprezentanții bisericii şi ai administrației engleze.

În schimb, într-o altă chestiune, Grieg nu cedă în ruptul capului. Chatfield începuse să viseze la felul în care îl vor prezenta în America pe omul zburător şi voi chiar să trimită o telegramă ca să anunțe concetățenilor săi - sosirea omului zburător: *„O minune cum nu mai e alta pe lume!”*

Grieg, care încărunțise în circ şi cunoştea foarte bine psihologia, publicului, se opuse cu înverşunare. Bineînțeles că publicul se va duce să caşte gura la omul zburător, aşa cum se dusese să vadă primele zboruri cu aeroplanul,

şi asta putea aduce un cîştig frumos. Dar oamenii se obişnuiesc repede cu toate. Cine ar mai da acuma bani ca să vadă un aeroplan zburînd? Acelaşi lucru se va întîmpla şi cu omul zburător. Cine îl va vedea o dată sau de două ori, a treia oară nu se va mai duce.

— Da, dar o s-apucăm să cîştigăm milioane! se înfierbîntă James.

— Şi de ce, mă rog, să nu cîştigăm zeci de milioane? replică Grieg.

— Cum vrei să faci asta? Cum vrei să-l foloseşti pe Ben?

— În primul rînd trebuie să uiți că Ben ştie să zboare. Nu trebuie sa anunțăm lucrul acesta în America şi nici pe drum să nu vorbim nimănui. Şi nu uita că publicul se plictiseşte de orice, în afară de un singur lucru: de lupte şi de concursuri, datorită succesiunii neîntrerupte de situații neaşteptate şi a faptului că nu poți prevedea niciodată sfîrşitul. În fața celor mai rare animale din lume, publicul rămîne doar o clipă-două, iar la luptele de cocoşi, care sînt o adevărată prostie, e gata să stea ceasuri întregi. Pasiunile se aținț, oamenii se agită, se fac pariuri.

— Mi se pare că încep să înțeleg. Şi mi se pare că ai dreptate – spuse Chatfield, după ce se gîndi puțin.

— Sută la sută – răspunse convins Grieg.

Găsind în persoana lui Ben o comoară neprețuită, Chatfield şi Grieg se hotărîră să-şi predea conducerea afacerilor din India unuia dintre vechii directori ai circurilor lor şi, împreună cu Ben, să plece imediat în America.

Cînd părăsiră orăşelul pierdut între munți, lăsînd pastorului plăcerea de a se descurca singur din situația creată, James îl întrebă pe Ariel unde vrea să meargă.

Ariel le povesti americanilor toate peripețiile sale, fără s-ascundă nimic.

Chatfield era plin de admirație şi deseori îl întrerupea pe băiat cu rîsetele lui.

Grieg se gîndea: *„Ben-Ariel e de bună seamă victima unor potlogării. Cine ştie, poate că e într-adevăr fiul unor oameni bogați şi de neam. Trebuie să ținem seama de lucrul acesta. Lolita nu-i altceva decît o simplă dragoste de tinerețe. Şi-atunci, de ce să nu trecem pe la această «fetiță-văduvă»? La urma urmelor, o putem lua cu noi şi pe Lolita, şi pe Nizmat, şi pe Şarad, şi să-i punem şi pe ei la treabă. Ariel însă vrea să se ducă şi la Dandarat, să stea de vorbă cu Pearce. Ar fi mai bine să evităm lucrul acesta. Se pare că Pearce este un concurent primejdios."* Bineînțeles că ei – Grieg şi Chatfield – îl vor apăra pe Ariel şi nu vor îngădui ca Pearce sa pună mîna pe dînsul. Totuşi riscul rămîne risc. Ariel, care acceptase cu atîta plăcere să plece în America, spre a fi cît mai departe de Pearce, acum caută singur să se întîlnească cu el. De ce? Ariel spune: pentru ca să afle taina obîrşiei sale, pe care Pearce, fără doar şi poate, trebuie s-o cunoască. Fie şi aşa! Dar aflîndu-şi obîrşia, nu cumva Ariel va prefera să se întoarcă la părinți, în loc să plece cu ei în America?

Grieg îşi împărtăşi temerile lui Chatfield. De data asta Chatfield şi Grieg căzură repede la învoială: trebuie să ia toate măsurile ca Ariel să nu se ducă la Dandarat şi să nu se întîlnească cu Pearce. Iar dacă Ariel totuşi îl va vedea şi va afla care-i este obîrşia, în cazul acesta să-l pună pe Ariel să-şi dea consimțămîntul că va lucra la circ timp de un an. Numai cu această condiție ei îi garantează lui Ben ajutorul lor în cazul întîlnirii cu Pearce. Şi Ariel ac-

ceptă această condiție.

XXXVIII. „TOTUL TRECE CA UN VIS”

În amurg, în văpaia apusului, apărură cupolele de marmură aurite ale palatelor lui Radjcumara. Văzîndu-le, Ariel îşi simți inima bătînd cu putere, căci soarta Siamei îl interesa foarte mult. Trecînd pe lîngă castel, el privi balcoanele şi i se păru că într-unul din ele o zăreşte pe Siama. Dar ar fi putut prea bine să fie şi o altă femeie care semăna cu ea. Nu i-ar fi fost de loc greu să-şi ia zborul şi să străbată într-o clipă distanța de la automobil la balcon, dar îşi dăduse cuvîntul lui Chatfield că nu va zbura, şi ținu să şi-l respecte.

Iată şi lacul, iată şi crîngul în spatele căruia se află căsuța lui Nizmat. Tulburarea lui Ariel creştea din ce în ce. Dorea mai mult. ca oricînd să zboare, să plece în goană la prietenii săi.

Ca să nu le stingherească întîlnirea, Grieg porunci şoferului să oprească lîngă acel mango, din care cîndva Ariel rupsese fructe pentru Şarad.

Coborî din maşină şi îi văzu pe Şarad şi pe Lolita. Nefiind în stare să se mai stăpînească porni în goană, abia atingînd pămîntul cu picioarele. Uitîndu-se în urma lui, Grieg îi spuse lui Chatfield:

— Priveşte-l cum zboară! Vom face din ei un alergător de faimă mondială.

Lolita şi Şarad care şedeau pe treptele cerdacului, văzînd un sahib apropiindu-se de ei, se sculară în picioare. Însă nu-l recunoscură pe Ariel. Cînd, deodată, Şarad

strigă:

— Dada! Şi se năpusti în întîmpinarea prietenului său, dar se opri deodată stingherit: Ariel purta un minunat costum de croială europeană şi o pălărie albă de panama. Părul îl purta tuns scurt.

— Ce-i cu tine? exclamă rîzînd Ariel, îmbrățişîndu-l şi sărutîndu-l pe băiat, care se agățase de mîna lui.

Iar Lolita, care îl recunoscuse şi ea pe Ariel, se ploconea într-una pînă la pămînt. În fața lui Ariel se ridica din nou acest zid de temeneli! Ariel voi s-o îmbrățişeze, să-i spună că o iubeşte, că vrea s-o ia de nevastă. Dar plocoanelile fetei îi încătuşau gîndurile şi-i paralizau mişcările.

— Bună ziua, Lolita, vezi că mi-am ținut făgăduiala – spuse el, intimidat, apropiindu-se de fată. Am venit, dar unde-i Nizmat?

— E tare bolnav – răspunse Lolita, privind cu adorație în ochii lui Ariel.

Ariel intră repede în căsuță. În amurgul care se lăsa îl văzu pe Nizmat culcat pe o rogojină. Ariel îl salută pe bătrîn, în ochii căruia văzu strălucind; bucuria.

— Stăpîne, tu eşti? Lolita avea dreptate. Nu se putea ca tu să mori. Şi ai venit din nou la mine. Îți mulțumesc! spunea el, vorbind anevoie. Uite, sînt pe moarte.

— N-ai să mori, Nizmat – îi spuse Ariel, ținînd în palma sa mîna uscată a bătrînului.

— Tot ce se naşte este sortit morții – răspunse linişţit bătrînul. Florile uscate nu trebuie să supere privirea nimănui şi de aceea sînt arse.

Ariel încercă să-l liniştească pe bătrîn. Nu, Nizmat se va însănătoşi curînd. Ariel va trimite un doctor şi cînd Nizmat se va înzdrăveni, va pleca în America, împreună

cu Lolita şi cu Şarad. Ariel o iubeşte pa Lolita şi vrea s-o ia de nevastă.

Nizmat se gîndea, stînd cu ochii închişi, şi-şi mişca încet mîinile în faţa ochilor, ca şi cum ar fi vrut s-alunge ceva. Apoi începu să vorbească. Îi mulţumi lui Ariel pentru cinstea deosebită pe care i-o făcea. Soarta Lolitei îl îngrijorează foarte mult. Ea i-a mărturisit că nu vrea să se mărite cu nimeni. Doar bătrîna şi oarba Tara a spus că îşi va blestema fiul dacă el se va însura cu Lolita. Şi Lolita renunţase la Ishvar, iar Ishvar, cuprins de desperare, plecase la oraş şi nu se mai întorsese de atunci. Cînd Nizmat va muri, oare ce se va întîmpla cu Lolita? Căci ei, semizeii şi sahibii, nu sînt logodnici pentru o cerşetoare.

— Însuşi Krishna ar fi fost fericit să aibă o asemenea nevastă! rosti cu căldură Ariel.

Nizmat zîmbi cu greu, deschise ochii şi, privindu-l pe tînăr, îl întrebă:

— Dar oare într-o căsnicie atît de nepotrivită nevasta fi-va ea fericită?

Ariel se fîstîci, iar apoi începu să-i demonstreze cu ardoare lui Nizmat posibilitatea unei astfel de legături.

Totuşi îşi dădea seama că acum n-o putea lua pe Lolita cu el, căci nu se putea să-l lase singur pe Nizmat sau numai cu Şarad.

— Ei, lasă, mai vorbim noi despre asta – zise necăjit Ariel şi ieşi pe cerdac. Lolita – se adresă băiatul fetei, luînd-o de mînă – am să trimit un doctor şi bunicul se va însănătoşi... Numai să nu chemi vreun vraci, căci o să-l omoare pe Nizmat, aşa cum l-a omorît pe fecioru-său. Trebuie să plec, dar am să mă mai întorc, Lolita, şi am să vă iau cu mine. Cînd bunicul se va face bine, vreau să-mi

fii nevastă.

Nu-şi lua ochii de la faţa palidă a Lolitei. Era minunat de frumoasă, dar exprima atîta suferinţă şi atîta teamă, încît Ariel simţi inima strîngîndu-i-se de durere. Cum ar fi vrut s-o facă fericită pe fata asta!

— De ce taci, Lolita?

— Nu ştiu ce să răspund, stăpîne!

— Dar tu... tu mă iubeşti?

Fata stătea cu privirile plecate. Mîna pe care Ariel o ţinea într-ale sale tremura.

— Ea tot timpul te-a aşteptat şi numai de tine a vorbit! strigă Şarad. Şi-o să plecăm! Toţi împreună!

— Staţi niţel, că mă-ntorc îndată! spuse Ariel şi porni cu paşi mari spre automobil. Iertaţi-mă, domnilor, dar mi se pare că mi-aţi făgăduit că-mi daţi nişte bani? întrebă el, stingherit. Prietenul meu, bătrînul Nizmat, e foarte bolnav şi are nevoie de un doctor, de medicamente...

Grieg îi dădu cu plăcere băiatului cîteva bancnote şi îi aminti că trebuie să se grăbească. Pe Grieg îl interesau prea puţin banii, principalul era să plece cît mai repede cu Ariel. Şi dacă pentru o familie de indieni săraci banii aceştia reprezentau o sumă importantă, pentru directorii unui trust american de circuri era cu totul lipsită de însemnătate.

Cu un profund simţămînt de recunoştinţă, Ariel luă banii.

„Ce prost am fost – se gîndea el, întorcîndu-se. Trebuia să fi luat banii mai înainte şi să fi cumpărat nişte daruri. Lui Nizmat o lulea şi nişte tutun bun, pentru Lolita un şal şi brăţări, iar lui Şarad o cămaşă de bumbac în dungi. Cît de mult s-ar fi bucurat ei! Dar am să le trimit...”

— Uite, Nizmat, ia banii ăştia – spuse el, înapoindu-se la bătrîn – şi cheamă neapărat un doctor. Şi caută să mănînci cît mai bine. Eu am să vă trimit bani. Fă-te mai repede sănătos. Rămîi cu bine, Nizmat!

— Mulțumesc. Adio! răspunse bătrînul.

— Rămîi cu bine, Lolita mea! Ai grijă de bunic şi de Şarad. Eu am să vă trimit bani, am să vă scriu şi curînd am să mă întorc să vă iau.

Cuprinsă parcă de delir, Lolita spuse privind undeva, în depărtare:

— Am să te-aştept, dar visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!

Ariel o privi uimit, apoi zîmbi şi exclamă:

— Asta nu va trece ca un vis, draga mea! Aşteaptă-mă!

— Ia-mă cu tine, dada! se rugă Şarad, alintîndu-se.

— Aş fi nespus de fericit dacă ai merge cu mine, Şarad, dar Lolitei o să-i fie greu să rămînă singură, cu bunicul bolnav.

— Da, ai dreptate – răspunse oftînd Şarad. Trebuie să aşteptăm ca bunicul să se facă bine şi-atunci o să venim cu toții la tine.

— Am să vin negreşit după voi!

Cu inima grea, Ariel se întoarse la automobil. Maşina claxonă şi o luă din loc. Tot drumul, Ariel fu muncit de gînduri grele. De ce-i lăsase? De ce pleca în depărtata şi necunoscuta Americă? Ce-l aşteaptă acolo? N-ar fi mai bine să rămînă cu Lolita, Şarad şi Nizmat? Dar atunci ar fi devenit din nou omul zburător, lipsit de apărare, o jucărie în mîinile sorții, o pradă pentru oamenii răi. S-ar fi pierdut pe sine şi pe Lolita. Nu, el procedează bine! La început, trebuie să-şi apere libertatea, să se țină bine pe pi-

cioare, să afle tot despre el şi după aceea se va întîlni din nou cu prietenii săi, ca să nu se mai despartă niciodată de ei.

Iar în urechile lui mai răsunau cuvintele misterioase ale Lolitei: *„Visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!”*

XXXIX. O DISCUȚIE APRINSA

Pearce şi întreaga societate teozofică începură să se împace cu gîndul pierderii lui Ariel. Omul zburător mai făcuse o dată să se vorbească despre el cu prilejul *„minunii pastorului Kingsley”,* care pînă la urmă se dovedise a fi, aşa cum relatau ziarele, reclama unui circ american. După aceea, Ariel dispăruse, prins probabil de reprezentanții circurilor americane. Şi Pearce îşi dădea seama de dificultatea de a-l smulge pe Ariel din ghearele lor. Asta ar fi putut-o face Boden. Şi Pearce îi scrise lui Boden şi lui Haselon la Londra, informîndu-i cu privire la mersul evenimentelor.

„Dacă vom mai auzi – scria Pearce – *despre omul zburător, atunci veştile vor sosi mai degrabă din Statele Unite ale Americii, încotro trebuie să se îndrepte de altfel şi cercetările dumneavoastră.”*

Cu paşi felini de pisică, Pearce traversa curtea şcolii Dandarat, îndreptîndu-se spre cabinetul său. Pe cer nu se vedea nici un nor, soarele se ridicase chiar atunci deasupra orizontului şi aerul începuse să se încingă. Ultimele adieri ale vîntului răcoros de dimineață se stingeau încet-încet. Ca întotdeauna în curte şi în interiorul clădirii stăruia o linişte desăvîrşită. Numai pietrişul scîrțiia sub paşii lui uşori.

Dar urechea sensibilă a lui Pearce surprinse pasul cuiva venind dinspre poartă. Se întoarse repede şi-l văzu pe Ariel, care se îndrepta spre el. Băiatul mai crescuse şi

purta un minunat costum alb.

Pearce rămase uluit de această întîlnire neaşteptată. La început se bucură, dar apoi deveni foarte atent. Prea era hotărît şi sigur pasul tînărului care se apropia de el. Iar în spatele băiatului, la cîțiva paşi în urmă, veneau doi gentlemeni.

La primul său strigăt, ar fi putut să-i vină în ajutor educatorii, profesorii, slugile... Şi Pearce, întipărindu-şi pe față o expresie de plăcută surpriză, ca şi cum abia atunci l-ar fi recunoscut pe Ariel, se grăbi spre băiat, întinzîndu-i mîna cu toată sinceritatea.

— Mă bucur că te văd, Ariel! Ai făcut bine că te-ai întors! Cu dreapta strînse zdravăn încheietura mîinii stîngi a lui Ariel. Încercă să-i strîngă la fel de prietenos şi mîna dreaptă, dar băiatul prevăzuse gestul şi apucă bine cu dreapta sa încheietura mîinii stîngi a lui Pearce. Astfel încleştați, stăteau şi se priveau în ochi unul pe celălalt, căutînd să-şi ghicească reciproc intențiile.

„La dracu! Care dintre noi l-a prins pe celălalt?” se gîndi îngrijorat Pearce.

Cei doi gentlemeni care veneau în spatele lui Ariel se opriseră şi urmăreau cu interes această scenă.

— Poate doreşti să mergem în cabinetul meu? Acolo vom discuta nestînjeniți. Ți-o fi foame, Ariel? Nu eşti obosit de drum? întrebă Pearce, abia izbutind să se stăpînească.

— Mister Pearce – spuse cu fermitate Ariel, fără să-i răspundă la întrebări – am venit ca să aflu de la dumneata chiar acum şi chiar aici amănunte în legătură cu obîrşia mea. Trebuie să-mi răspunzi numaidecît!

Fără să-şi dea seama, Pearce i se adresă lui Ariel cu

„dumneavoastră” şi îi răspunse:

— Aţi fost adus la Dandarat acum cincisprezece ani, de către un om pe care nu-l cunosc. El nu mi-a spus nici numele, nici originea dumneavoastră... La Dandarat sînt mulţi copii de felul acesta.

Ariel strînse şi mai tare mîna lui Pearce şi deodată acesta simţi că tînărul îl ridică în aer. De groază, Pearce simţi că-i îngheaţă mîinile. Dădu să strige, dar înţelese că prin asta nu face decît să-şi înrăutăţească situaţia. Ariel are acum ajutoare care, la urma urmei, pot fi nişte bandiţi cumpăraţi, îl va lua sus, în văzduh, şi acolo se va răfui cu el. De aceea Pearce nu făcu altceva decît să strîngă cît putu mai tare mîna stingă a lui Ariel, ca nu cumva să cadă - capul lui se găsea în dreptul pieptului tînărului.

Săltîndu-l pe Pearce deasupra pămîntului, Ariel rămase nemişcat în aer şi-i spuse:

— Acum ne putem continua conversaţia, căci aici nu ne stinghereşte nimeni. Aşadar, ascultă-mă, mister Pearce!

Vocea lui Ariel suna aspru, dar se simţea în ea tulburarea, căci Pearce era prea greu.

Uşor de zis *„ascultă-mă!”* lui Pearce îi clănţăneau dinţii din gură şi el privea cu aceeaşi groază în jos, spre cărarea presărată cu prundiş, ce şerpuia prin curte.

— Dacă n-o să-mi spui tot adevărul cu privire la mine, am să dau drumul mîinii dumitale drepte şi am să încep să te răsucesc pînă cînd ai să te desprinzi şi ai să cazi, zdrobindu-te de pămînt. Sau poate vrei să te lupţi cu mine aici, în aer?

— Spun... Spun tot adevărul – rosti cu glas răguşit Pearce, care, de emoţie, îşi pierduse vocea.

Ariel se lăsă deodată în jos, împreună cu Pearce, spre stupoarea lui Chatfield şi Grieg.

— Mister Grieg... vă rog... să notați declarațiile acestui om.

Grieg scoase un carnet şi un stilou şi Pearce, cu o voce răguşită de parc-ar fi fost răcit, începu să povestească tot ceea ce ştia despre Ariel. Indică totodată şi adresa lui Boden şi a Janei Galton.

Ariel lăsă mîna lui Pearce şi zise cu răceală:

— Puteți pleca, dar băgați de seamă, dacă ați făcut declarații false...

— Absolut adevărate! exclamă Pearce încovoindu-se. Picioarele îi tremurau şi cu greu străbătu curtea îndreptîndu-se spre cabinetul său.

— Ei, noi ne-am ținut făgăduiala. Nădăjduim că şi dumneata ți-o vei ține la fel – spuse James, privindu-l întrebător pe Ariel.

— Şi eu îmi voi respecta făgăduiala, plecînd cu dumneavoastră în America – răspunse Ariel. Sora mea poate să vină la mine, eu am să-i scriu.

Şi toți trei se îndreptară spre automobil.

XL. BINOE NEÎNVINSUL

Chatfield-senior se arătă nespus de mulțumit de descoperirea făcută în India, iar planul lui Grieg fu în întregime aprobat de directorul trustului circurilor.

Nici un om din America nu trebuia să ştie că Binoe-Ben-Ariel-Aureliu Galton este un om zburător. E adevărat că vestea despre el ajunsese şi în America, dar toată lumea făcuse haz, considerînd-o drept o ştire senzațională, căci nimeni nu-l văzuse şi nu-l cunoştea pe Ariel.

Chatfield îi explică lui Ariel rolul pe care urma să-l joace: el nu va spune şi nu va arăta nimănui că ştie să zboare, însă, folosindu-se cu abilitate de acest dar neobişnuit, va trebui să bată toate recordurile mondiale la alergări, înot, sărituri peste obstacole, şi să participe la concursurile acrobatice.

Instruirea lui Ariel se făcea sub stricta supraveghere a lui Grieg şi Chatfield şi dură destul de multă vreme. Se înțelege că pentru Ariel nu era nici un fel de greutate să sară peste orice obstacol, indiferent de înălțime, să zboare sub cupola circului de pe un trapez pe altul, străbătînd toată arena.

Greutatea consta numai în faptul, aşa cum spunea Grieg, cel cu atîta experiență, *„să nu depăşească limitele posibilităților fizice ale omului”*. Trebuia să lucreze în aşa fel, ca publicul să vadă ceva uluitor, dar nu imposibil. Trebuia să acționeze cu multă băgare de seamă. De pildă, la săriturile în înălțime, Ariel trebuia să-şi calculeze atît

de bine săriturile, încît să întreacă doar cu cîțiva centimetri recordurile mondiale.

Antrenorii lui Ariel, angajați de Chatfield şi Grieg, se numărau printre cei mai buni alergători. Antrenamentul se făcea într-un loc pustiu. Lui Ariel i se arătau diferite metode de alergare, diferite sisteme şi, în prezența antrenorilor, băiatul trebuia să se prefacă obosit, să respire sacadat ca şi cum i-ar fi greu să alerge.

Pentru a menține treaz interesul publicului, la unele probe de alergări sau concursuri de înot, el trebuia să simuleze că răsuflă anevoie, să-şi lase rivalii să i-o ia înainte, iar apoi, în ultimul minut, să ajungă primul la start, într-un cuvînt, trebuia să procedeze ca un concurent cu experiență, care nu-şi dă în vileag dintr-o dată toată superioritatea sa, deosebit de strălucită.

Numerele de circ se pregăteau într-o arenă special amenajată în acest scop. Chatfield-junior se interesa mai ales de numerele cu cai: săriturile ce urmau să fie efectuate în galopul calului, salturile-mortale. Bineînțeles, Ariel săvîrşea adevărate minuni, iar bătrînul Grieg şi tînărul Chatfield trebuiau tot timpul să-l mai tempereze.

— Ei, asta-i prea de tot! Să nu faci dintr-o dată cîte patru *salto-mortale!* spunea el, supărat.

În timp ce se făceau pregătirile, Chatfield-junior nu precupețise banii trustului – îi va primi înapoi însutit! – Şi începuse o campanie de reclamă care întrecea prin proporțiile sale chiar şi reclamele obişnuite pentru America.

Încă înainte de a-l fi văzut pe Binoe – *„o minune a lumii, descoperită în junglele Indiei misterioase”* – oamenii aflaseră multe despre el şi-l cunoşteau din fotografiile

publicate în ziare, reviste, afişe, şi americanii cunoşteau chipul lui Ariel mai bine decît pe cel al preşedintelui.

Suporterii lui erau cuprinşi de delir şi căutau pe toate căile să-l vadă. Jucătorii cei mai pasionați încheiau de pe acum pariuri, iar ziariştii publicau în presă kilometri întregi de ştiri senzaționale, referitoare la apropiatele reprezentații ale *„neînvinsului”..*

„Binoe-neînvinsul” era titlul pe care-l primise Ariel încă înainte de a apărea în public. Şi îl merită pe deplin de îndată ce începu seria neobişnuitelor sale triumfuri.

Ariel învingea un campion mondial după altul şi lucrul cel mai uluitor era că el stabilea noi recorduri mondiale în cele mai diferite ramuri ale sportului. Era pur şi simplu purtat pe brațe şi atunci căuta ca trupul său să aibă o greutate normală.

Însă acest joc fără risc ascundea şi anumite primejdii. Jucătorii cei mai pasionați, pierzînd, bombăneau şi curînd începură chiar să vorbească despre faptul că la mijloc ar fi o escrocherie pusă la cale cu multă abilitate. Drept care începură să mizeze mai puțin pe el, astfel că diferite pariuri îşi pierdură din interes.

Chatfield şi Grieg socotiră că a sosit momentul să recurgă la vechiul şi încercatul truc de circ, care trebuia să facă să sporească şi mai mult interesul față de concursuri: Binoe fu nevoit să *„sufere cîteva înfrîngeri”*, după care, bineînțeles, urmară victorii şi mai strălucite.

Şi vremea trecea. Ariel colindase aproape toate oraşele mari ale Americii. Trustul Chatfield cîştigase sume nemaipomenite în istoria circului.

Pe măsură ce succesele se înmulțeau, Chatfield-senior îl cerceta pe Ariel şi se gîndea: *„Uite,*

acum o să înceapă să vorbească despre mărirea onorariului...”

Dar Chatfield-senior greşea gîndind că băiatul se molipsise şi el de boala înavuțirii. De îndată ce începuse să cîştige, din America porniră către îndepărtatul colț al Indiei mandate de bani şi pachete. De data aceasta nu mai uitase nici şalurile, nici brățările pentru Lolita, nici îmbrăcăminte pentru Şarad, nici luleaua cu tutun pentru Nizmat. Cu toate succesele sale răsunătoare, Ariel nu-şi uita niciodată prietenii. Scrisori de la ei primea doar arareori, dar erau pline de dragoste şi recunoştință.

Nizmat se însănătoşise şi-l aşteptau cu toții, astfel că de multe ori Ariel fusese cît pe ce să lase totul baltă şi să plece în zbor spre căsuța de lîngă bananier. El îi ajuta şi pe artiştii mai săraci din circ. Gloria şi banii îi dădeau posibilitatea să-şi manifeste pe deplin adevărata bunătate omenească.

XLI. DOUĂ LUMI

Odată, ieşind învingător într-un concurs greu, Ariel, înclinîndu-se în fața publicului care-l aplauda furtunos, observă cu mirare, într-o lojă ce se afla în apropierea scenei, o tînără care îl privea cu un aer trist, ținîndu-şi mîinile încrucişate pe balustrada lojei. Chipul tinerei i se păru cunoscut. Da, era aceeaşi fată pe care o văzuse cînd fusese bolnav şi cînd nimerise în mîinile lui Pearce. E sora sa! Oare o fi într-adevăr sora sa Jane? Într-adevăr, el îi telegrafiase la Londra îndată ce sosise în America.

Mulțumind publicului de nenumărate ori, Ariel, cu sufletul tulburat, intră în cabina lui.

Nu cumva se înşelase? Şi, îngîndurat, începu să se dezbrace.

Un slujitor în livrea îi aduse o carte de vizită pe care era scris: *„Lady Jane Galton, Londra.”* Şi adăugat cu creionul, cu un scris hotărît de bărbat: *„Am să te aştept la ieşire, J. G.”*

Amintiri nedesluşite i se perindară prin minte: *„Jane Galton... Da, asta era sora lui!”*

Ariel se schimbă în grabă şi ieşi, dar în puzderia de automobile care înconjurau circul nu se descurcă dintr-o dată. Fu recunoscut de public şi începură ovațiile. Băiatul privea zăpăcit şi, din obişnuință, se înclina în dreapta şi în stînga.

Dar iat-o! Şi el se apropie de Jane, neştiind cum s-o salute.

Jane, cea dintîi, îi întinse mîna, voind parcă să prevină din partea fratelui său vreo manifestare de sentimente frăţeşti. Ariel luă stingherit mîna ei fină, strînsă într-o mănuşă de piele cafenie. Şi băgă de seamă că sora sa stă tot timpul încruntată.

— Îndată va trage maşina la scară – spuse ea.

Din cauza zgomotului din jurul lor, el înţelese mai degrabă decît auzi aceste cuvinte. Amîndoi se grăbiră să se urce în maşină. Şi numai cînd izbutiră să se strecoare din torentul de automobile, Jane se întoarse spre Ariel şi, zîmbind imperceptibil, îl întrebă:

— M-ai recunoscut, Aureliu?

— Da, Jane, bineînţeles. Acolo, în India, am fost aproape de tine... O, dac-aş fi ştiut atunci! Şi îi luă mîna, dar fata şi-o eliberă îndată şi adăugă repede:

— La hotel vom vorbi despre toate.

După ce intrară în camera pe care o ocupa Jane, aceasta luă mîna fratelui ei, privindu-l cu tristeţe. Apoi îl sărută pe frunte.

— Iată, în sfîrşit te-am regăsit, Aureliu! zise ea, încetişor.

— Şi eu te-am regăsit, surioară! răspunse Aureliu, neîndrăznind, la rîndul său, s-o sărute şi el.

Se aşezară.

— Nu ţi-am scris, pentru că am vrut la început, să culeg anumite informaţii... Am fost mînţită de atîtea: ori... Însă de faptul că eşti fratele meu nu mă îndoiesc. Uite, vreau să-ţi arăt fotografiile părinţilor noştri.

Deschise o cutie şi-i întinse lui Aureliu o fotografie. Băiatul văzu o femeie tînără, cu ochii trişti, iar alături de ea un domn voinic, zîmbitor şi mulţumit de el, purtînd un

surtuc cu mai multe decorații pe piept.

Ariel nu se putu stăpîni şi exclamă:

— Oare am să-ajung şi eu la fel ca tata?

— Ar fi foarte prost să n-ajungi ca el – răspunse Jane, pe un ton dojenitor.

— Da, dar ridurile astea...

— Bătrînețea nu înfrumusețează pe nimeni. Părintele nostru a fost omul cel mai demn. Aureliu – continuă Jane, cu ton de povață – tocmai lucrul acesta îl am în vedere... Tatălui nostru nu i se spunea altfel decît *„persoană de vază”*. În vinele lui curgea sîngele uneia dintre cele mai nobile familii din Anglia şi el era un cetățean respectat, un creştin bun şi un minunat gospodar. Ți-a lăsat o avere mare, care din păcate a fost zdruncinată de către tutorii Boden şi Haselon, aşa cum susține mister Dottaler.

Aureliu începu să-şi dea seama unde vrea să ajungă Jane.

— Ei, şi ce-i cu asta? înseamnă că şi în vinele mele şi ale tale curge un sînge nobil. Mi se pare că n-am făcut nimic ce mi s-ar putea reproşa.

Jane oftă.

— Nu-ți reproşez nimic, dar e altceva care mă necăjeşte... Ce-ar fi spus părintele nostru, sir Thomas Galton, dacă ar fi aflat că fiul lui este artist de circ?

Ariel se aprinse:

— Bine, Jane, dar tu ştii cum s-au întîmplat toate lucrurile. Şi, la urma urmei, nu găsesc nimic ruşinos în munca mea. E o muncă cinstită şi cîştig destul de mult.

— Bineînțeles că actorii de circ nu pot fi comparați cu bandiții sau cu falsificatorii de bani – zise nemulțumită

Jane – însă ceea ce se potriveşte altora, nu se potriveşte unui fiu de lord – şi nelăsîndu-l pe Ariel să răspundă, continuă: Dar zborurile tale? Acum tu nu mai zbori, dar eu ştiu care-i secretul succeselor tale. Am văzut cu ochii mei cum atunci, în India, ai zburat. Un om zburător seamănă cu o insectă sau cu o pasăre. Este o încălcare a tuturor legilor dumnezeieşti şi omeneşti, şi pentru noi, la urma urmei, e pur şi simplu ruşinos, Aureliu! Un lord zburător... e ceva de necrezut! *Shocking!* E dezgustător! Nici nu mai găsesc cuvinte!

„Dar oamenii zboară cu avionul!” dădu Ariel să răspundă, aşa cum îi spusese cîndva Lolitei, însă Lolita îl considera un fel de semizeu, în vreme ce pe Jane o indignează faptul, ca fiind un lucru înjositor.

— Ştiu ce vrei să zici, Aureliu – continuă repede Jane. Bineînțeles, tu nu eşti vinovat că au făcut din tine un monstru zburător, însă greşelile, atît ale tale cît şi ale altora, trebuie îndreptate... Din fericire, în Anglia nu ştie nimeni povestea ta. Toți cred că tu ai învățat la Oxford şi lucrurile mai pot fi schimbate. Dar tu trebuie să uiți, auzi, să uiți pentru totdeauna că ştii să zbori, dacă această însuşire a ta nu poate fi înlăturată prin vreo operație... Eu l-am întrebat pe mister Pearce despre savantul ăla nebun care te-a făcut zburător... Cum îl chema?

— Mister Height.

— Da, da, acest mister Height nu mai există. A avut un accident. Mi se pare că a vrut el însuşi să devină om zburător, dar nu ştiu cum a încurcat lucrurile şi, sărind pînă în tavan, şi-a spart capul. A avut o hemoragie cerebrală şi a murit. O moarte demnă de un zăpăcit ca el! Şi în glasul lui Jane răzbiră accente de ură. Altor savanți, însă, este

riscant să ne-adresăm. S-ar putea întîmpla ca lucrul acesta să-l afle toți şi e foarte puțin probabil că cineva ar putea să te ajute. De aceea tu n-ai decît o singură soluție: să uiți acest... defect al tău şi să nu recurgi niciodată la zbor, chiar dacă în fața ochilor tăi s-ar îneca un copil... În al doilea rînd – continuă ea, cu respirația tăiată – chiar acum trebuie să denunți contractul cu circul, să renunți la viața asta de țigan şi să pleci cu mine în Anglia.

— Dar sînt legat printr-o făgăduială...

— Onoarea familiei este mai presus decît banii. Şi nădăjduiesc, cel puțin, că vom putea procura suma necesară ca să plătim desfacerea acestui contract.

Ariel tăcea. Nu era de acord cu Jane. Nu aşa îşi închipuise el întîlnirea cu sora sa şi nu aşa şi-o închipuise pe Jane.

— Eu cred că ar trebui să-l prevenim pe mister Chatfield şi să accept cîteva reprezentații de adio – începu Ariel, cu glas nesigur.

— Pentru nimic în lume! Ar fi o mare greşeală. Deocamdată tu treci drept un hindus necunoscut, însă apariția mea ar putea da de gîndit oamenilor şi imediat vor începe cercetările. Doar ştii şi tu cît de mult se interesează ziariştii de tine, cum îți urmăresc fiecare pas şi cum caută să afle şi să publice vreo noutate despre tine şi trecutul tău. Şi dacă ei vor afla adevărul, viața noastră, a mea şi a ta, va fi distrusă. Eu n-am să pot îndura ruşinea care va apăsa asupra neamului nostru şi nu-mi va rămîne decît să intru la mănăstire. Plecarea noastră trebuie să se facă pe neaşteptate. Am şi luat bilete pentru vapor. Du-te şi ia-ți lucrurile şi vino la mine. Iar directorilor tăi le vom comunica hotărîrea ta din drum. Celelalte le va aranja

mister Dottaler. Este un om extraordinar.

— Astăzi am o seară liberă, dar mîine am reprezentație şi toate biletele sînt vîndute. Ca întotdeauna, la casă există un anunț care menționează lucrul acesta – răspunse Ariel, cu o oarecare mîndrie.

— Le vor da banii înapoi şi atîta tot! Ai fi putut foarte bine să te îmbolnăveşti. Şi-apoi, destul s-au îmbogățit pe spinarea ta!

Ariel nu dorea decît un singur lucru: să pună capăt cît mai repede acestei convorbiri.

— Bine, Jane, am să vin la tine de îndată ce-mi fac bagajele – zise el, nerăbdător.

— Dar nu mai tîrziu de miezul nopții – răspunse Jane şi, uitîndu-se la ceas, adăugă: Vaporul pleacă mîine la ora opt. Ne-a mai rămas puțin timp. Totuşi am să-ți povestesc despre părinții noştri, despre cercul meu de cunoştințe, care în curînd vor fi şi ale tale, despre Londra...

Era noaptea tîrziu cînd Ariel se întoarse la locuința lui. Se gîndea la ultimatumul pe care i-l dăduse sora sa.

XLII. SUFERINȚA UNEI MAME

În dreptul uşii sale, Ariel văzu o tînără femeie, îmbrăcată foarte elegant. Avea ochii roşii de plîns, iar fața ei exprima durerea.

— Mister Binoe! spuse femeia, cu glas întretăiat: Vă aştept de cîteva ceasuri. Am fost la reprezentația de la matineu a circului, am vrut să vă văd, dar ați plecat cu o doamnă... Am aflat la biroul circului adresa dumneavoastră şi am venit aici. Şi m-am hotărît să v-aştept... Dumnezeule! Dacă ați şti prin ce suferințe am trecut! Orele se scurgeau atît de încet, cînd pentru mine fiecare clipă e scurtă...

— Şi tot timpul acesta ați stat aici, plîngînd la uşa mea? o întrebă compătimitor Ariel.

Era deseori asaltat de vizitatori: admiratoarele şi admiratorii lui. Însă femeia aceasta nu semăna cu ei; nu încape îndoială că o mare durere personală o adusese aici. Dar cu ce-o putea ajuta el?

Ariel se grăbi să deschidă uşa şi o pofti să intre înăuntru. Fără să-şi scoată mantoul scump de blană şi pălăria, femeia se aruncă deodată în genunchi în fața lui.

— Dumneata eşti singurul care poți ajuta o mamă nefericită, care te imploră în genunchi...

— Vă rog să vă ridicați, mistress... Pentru numele lui Dumnezeu... Stați jos şi liniştiți-vă... Despre ce e vorba?

— Nu mă ridic pînă cînd n-o să-mi dați cuvîntul că o să mă ajutați în durerea mea... Am suferit atît de mult... Şi

femeia începu să plîngă amarnic.

— Bineînțeles, dacă-mi stă în putere... Deşi mă grăbesc, căci am puțin timp...

— N-o să vă rețin mult.

Ariel reuşi în sfîrşit să o ridice de jos şi s-o aşeze într-un fotoliu. Femeia îşi scoase o batistă parfumată, toată numai o dantelă, o duse la ochi şi, sughițînd de plîns, îşi începu povestea:

— Mister Binoe e străin şi poate că nu cunoaşte obiceiurile îngrozitoare din America şi mai ales acest oraş monstruos, care este New York-ul... Nici un om de treabă nu se poate simți în siguranță şi la adăpost de primejdii în el. Oare a auzit mister Binoe despre gangsteri? Sînt nişte bandiți americani, care nu amintesc prin nimic de apaşii din Paris. Oare a auzit mister Binoe de numele lui Al Capone? Nu? Gangsteri ca Al Capone sînt foarte mulți. Cei mai mari gangsteri americani sînt oameni foarte bogați. Au vilele lor, automobile, iahturi şi cont curent la bancă. Poliția e cumpărată de ei şi autoritățile polițieneşti nu fac altceva decît să-i ocrotească. Gangsterii îşi săvîrşesc nepedepsiți crimele lor, atacă băncile ziua în amiaza mare, răpesc milionari de pe stradă şi, ceea ce este mai îngrozitor decît orice, răpesc copiii acestora. Pentru copii cer sume uriaşe, iar după ce le primesc, omoară copiii. Şi oricît de ciudat ar părea, cu cît un om e mai bogat, cu atît mai puțin poate sconta pe ajutorul poliției atunci cînd e vorba de gangsteri...

Vizitatoarea oftă din greu.

— Iertați-mă că intru în toate amănuntele – continuă ea peste o clipă – dar este necesar ca să mă puteți înțelege pe mine şi situația fără ieşire în care mă aflu... Îşi duse

din nou batista la ochi. Numele meu este Warender. Eu şi soţul meu sîntem unii dintre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite, însă comoara noastră cea mai de preţ este unicul nostru băiat, Sam. N-are decît trei ani... Şi... a fost răpit... Îl aşteaptă o moarte îngrozitoare.

Mistress Warender începu să plîngă cu hohote. Ariel era zguduit de drama şi nenorocirea acestei mame.

— Liniştiţi-vă, mistress. Beţi nişte apă!... Dar cu ce vă pot eu ajuta?

Ea bău cîteva înghiţituri şi dinţii începură să-i clănţăne lovindu-se de pahar.

— Vă mulţumesc. Îndată am să vă explic. Bandiţii ne-au trimis cîteva scrisori, cerînd să le dăm cinci milioane de dolari pentru răscumpărarea copilului. Soţul meu le-ar fi plătit imediat, însă fratele meu l-a convins să mai aştepte. Cînd vor primi banii, bandiţii vor putea să-l omoare îndată pe Sam al meu... pe puiul meu... Ea se cutremură toată. Mark, fratele meu, vrea să cîştige timp, în speranţa de a găsi vreun mijloc pentru salvarea copilului. Nu încape îndoială că poliţia este cumpărată de bandiţi. *„Facem tot ce ne stă în putinţă, dar, din păcate, nu sîntem pe urmele criminalilor care l-au răpit pe fiul dumneavoastră”* – spune şeful poliţiei. Şi atunci noi, sau mai bine zis Mark, pentru că atît eu cît şi bărbatul meu ne-am pierdut cu totul capul din pricina nenorocirii, Mark s-a adresat unor detectivi particulari, umplîndu-i de bani, şi aceştia au aflat cîte ceva. Ba au aflat chiar multe lucruri. Au aflat, de pildă, unde se află fiul meu. Poliţia l-a căutat sau s-a prefăcut că-l caută în toate maghernicele oraşului, în împrejurimi şi chiar în munţi. Iar el, sărăcuţul, se află chiar în centrul oraşului, la etajul 93 al unuia dintre

cei mai înalți zgîrie-nori. Cine ar fi putut crede lucrul acesta? Şi acum trec la ceea ce e mai important.

Mistress Warender făcu o pauză, îl privi pe Ariel şi întrebă pe neaşteptate:

— Mister Binoe, ştiți să zburați?

— Eu? Să zbor? Ce idee ciudată! De ce îmi puneți această întrebare?

— Pentru că de asta depinde totul. Bineînțeles, este ciudat şi neverosimil. Poate credeți că am înnebunit, dar nu e ideea mea. Unul dintre detectivii despre care v-am vorbit, un om extrem de inteligent şi cu un extraordinar spirit de observație, mi-a spus că a ajuns la convingerea că dumneavoastră ştiți să zburați şi că în asta constă secretul tuturor succeselor pe care le-ați avut în sport.

Ariel se pierduse cu firea şi nu ştia ce să-i răspundă, dar vizitatoarea, făcîndu-se că nu observă încurcătura lui, continuă:

— El, mister Toots, este un detectiv care a urmărit multă vreme toate reprezentațiile dumneavoastră, a făcut nu ştiu ce calcule, a cules tot materialul tipărit în ziare despre *„omul zburător din India”*, doar sînteți din India! şi mi-a spus: *„Singurul om care-l poate salva pe fiul dumneavoastră este mister Binoe, bineînțeles, numai dacă va accepta. Rugați-l!”* Şi iată că m-am hotărît să vin singură şi să vă implor.

Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut din nou să se lase în genunchi, dar Ariel o opri.

— Vă rog să stați liniştită – îi spuse el, cu un ton aproape poruncitor – şi lăsați-mă să mă gîndesc dacă pot să vă ajut sau nu.

Aşadar, în America existau oameni care ştiau că el es-

te un om zburător. Deci în curînd taina lui va fi cunoscută tuturor. Şi atunci se va dezlănțui un scandal monstruos. Cît de mare va fi indignarea acelora care pierduseră, mizînd pe înfrîngerea lui. Şi o dată cu descoperirea tainei lui, se va descoperi şi taina originii lui! Şi atunci va izbucni un nou scandal pentru Jane! Cu ce se deosebesc prejudecățile europenilor de cele asiatice? Jane nu era de loc aşa cum visase el, dar totuşi era sora lui. Trebuia să plece de aici şi cît se poate mai repede, se hotărî Ariel.

Dar cum să îndeplinească rugămintea mistress-ei Warender?

Ea, ca mamă, socoteşte, bineînțeles, că omul zburător poate să-i scape copilul din mîinile bandiților, intrînd în zbor pe fereastră, sus la etajul 93 al unui zgîrie-nori. Zborul lui va fi observat de mulți oameni din oraş. Fără doar şi poate că Jane se va indigna numai la gîndul că el a putut să zboare, deşi acest lucru este necesar pentru salvarea unui copil.

Da, dar ea nu vedea chipul îndurerat al acestei mame! Mama micului Sam! Oare poți să rămîi nepăsător în fața durerii unei mame?

Şi-apoi, e prea puțin probabil c-o să-l recunoască cineva, cu atît mai mult cu cît este noapte. El poate să zboare la mare înălțime şi, la urma urmei, oare nu părăseşte chiar mîine în zori țara aceasta? Dar va izbuti oare?

— Sînt gata, mistress să vă ajut, dar, din păcate, am la dispoziția mea foarte puțin timp. Doar două-trei ore. Sînt chemat de urgență...

— Nici nu va fi nevoie de mai mult de două ceasuri – răspunse mistress Warender, repede şi tresăltînd de bucurie. Blocul nostru se află aproape alături de acela unde

se chinuieşte sărmanul meu copil. Automobilul mă aşteaptă. Sînteți de acord? Nu mă refuzați? întrebă ea, privindu-l rugătoare pe Ariel.

Mistress Warender strînse cu putere mîna lui Ariel Şi amîndoi părăsiră hotelul.

XLIII. DIN NOU ÎNŞELAT

În locuința somptuoasă dintr-un bloc cu numeroase etaje, unde mistress Warender îl conduse pe Ariel, acesta găsi pe detectivul Toots, pe Mark şi pe mister Warender, tatăl copilului răpit. Tatăl părea complet distrus, aproape că îşi pierduse mințile. Fără să se scoale din fotoliu, îi întinse lui Ariel mîna, schițînd un zîmbet dureros şi, făcînd un gest, îl pofti să ia loc. Trăsăturile chipului său erau energice şi avea părul tuns scurt şi încărunțit la tîmple.

— Vă mulțumesc, domnule, că ați răspuns la durerea noastră. Stați de vorbă cu ei. Şi el îl arătă pe Toots şi pe Mark. Eu... eu nu sînt în stare...

— Problema este simplă, mister – începu Toots să-i explice. Trebuie numai să acționați repede şi hotărît. Iată planul oraşului şi fotografia casei. Cu cruciulițe este însemnat etajul, apartamentul şi fereastra. Ferestrele sînt întotdeauna deschise. Iată planul casei...

Şi Toots, cu un aer preocupat, desenă limpede şi precis planul locuinței.

— Dacă astăzi copilul nu se va afla în mîinile noastre, mîine va fi prea tîrziu. Să mergem. Am să v-arăt de unde vă puteți lua zborul...

De pe acoperişul plat, pe care Warender îşi avea grădina, Ariel se ridică vijelios în linie dreaptă.

Nu zburase de mult şi se lăsa cu plăcere în mrejele acestui simțămînt, pe care îl mai încercase, de libertate, de uşurință, gustînd din plin imensitatea spațiului aerian. Şi să renunți la lucrul acesta?... O, dac-ar fi putut s-o

ducă pe Lolita undeva, într-o țară minunată şi liberă, cu flori frumoase şi copaci... De ce n-a dus-o el în junglă? Trebuia să-i fi făcut un cuib într-un copac rămuros şi să stea acolo cu ea şi cu Şarad.

Dar acum n-avea timp să viseze. Jos clocotea şi fremăta uriaşul oraş străin. Iar deasupra capului, în bezna albastră a cerului, pluteau lin stelele. Ariel privi din nou în jos. Văzu, asemenea unui plan uriaş insula Manhattan, împărțită în pătratele sale egale cu dreptunghiurile întunecate ale parcurilor sale centrale, şi Broadway-ul ce se întindea de-a lungul întregului oraş. Tot țărmul era crestat de docuri si cheiuri. Iată golful Hudson, negru şi larg, pe întinsul căruia se reflectau luminile nenumăratelor vapoare nave de transport. Long Island... Statuia Libertății cu torța veşnic arzînd în mîna-i întinsă. Străzile scăldate în lumină păreau nişte gratii strălucitoare. Zgîrie-norii se înălțau aidoma unor stînci posomorîte şi întunecate. Ziua de muncă se sfîrşise şi la geamurile lor luminile se stinseseră. Nenumăratii funcționari plecaseră acasă. Dar etajele de jos ale zgîrie-norilor şi ale altor clădiri străluceau în văpaia reclamelor, care aruncau pe ziduri reflexe roşiatice. Pe unii zgîrie-nori întunecați şerpuiau reclame luminoase. Pe alocuri, la unele ferestre ale etajelor de sus, mai ardea lumina. Luminițele acestea păreau nişte stele mari, căzute din cer şi care se opriseră în văzduh, fără a mai ajunge pe pămînt.

Iar în depărtare, pînă la orizont, se întindea suprafața netedă şi întunecată a oceanului şi se vedeau luminile vapoarelor aidoma unor stele mişcătoare. Ariel simțea răsuflarea proaspătă a oceanului şi trase cu plăcere în piept aerul curat al înălțimilor.

Găsi fără prea multă greutate blocul pe care-l căuta, etajul, apartamentul, fereastra şi porni într-acolo. Era prima fereastră din colț.

Toots nu-l mințise: fereastra era deschisă şi luminată.

La început, Ariel privi înăuntru. Camera era frumos mobilată, dar pustie.

Atunci intră în zbor în odaie şi se lăsă jos. Văzu două uşi: una în dreapta, alta în stînga. În stînga probabil că era camera copilului. Să intre acolo, să înşface copilul, să-l învelească într-o plăpumioară, ca să nu se trezească, şi să-şi ia zborul... Dacă se va întîlni cu cineva, să nu vorbească nimic, să acționeze repede, profitînd de învălmăşeala care, fără doar şi poate, că se va isca.

Ariel se îndreptă spre uşa din stînga şi o deschise încetişor. Văzu o cameră de copil. În pătuț se afla un copilaş, iar deasupra lui se aplecase, plină de duioşie, o femeie tînără. Copilul nu dormea. Se zvîrcolea în pat şi plîngea încetişor.

— Mamă! strigă el deodată şi întinse mînuțele spre ea.

Tînăra femeie luă copilul în brațe şi-l sărută cu duioşia unei mame. Copilaşul îşi puse capul pe pieptul ei şi-i încolăci gîtul cu mînuțele.

— Puiul meu, nu plînge, Sam, nu plînge, băiatule!

Femeia se afla întoarsă cu spatele spre Ariel. Ariel stătea plin de nedumerire şi nehotărît. Nu mai încăpea nici o îndoială că femeia era mama copilului. Dar cine e atunci mistress Warender şi despre ce copil vorbise ea? Doar nu putea să smulgă; copilul din mîinile mamei! Legănîndu-şi băiatul, femeia se întoarse şi-l văzu pe Ariel. Zîmbi plină de încredere şi, pornind în întîmpinarea lui, exclamă:

—În sfîrşit! Te-am aşteptat atît de mult! Ariel nu mai

pricepu nimic. Stătea nemişcat în uşă, neştiind ce să spună şi ce să facă.

— Încă de ieri dimineață copilul se plînge că-l doare căpşorul – spuse femeia şi-i întinse lui Ariel copilul. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Ariel îşi dădu seama că este luat drept doctor şi, ca să descurce măcar una din ițele încurcate ale acestei afaceri, zise:

— Iertați-mă, mistress, dar eu nu sînt doctor. Femeia păli, strînse copilul la piept, se dădu cîțiva paşi înapoi şi întrebă, cuprinsă de spaimă:

— Dar cine eşti dumneata? Cum ai intrat aici? Nu cumva eşti trimis de ei? Nu te-au trimis oamenii aceia îngrozitori care vor să-mi ia comoara? Şi tăcu, privindu-şi copilul plină de nelinişte.

Nu! Hotărît lucru, Ariel nu era bun pentru astfel de afaceri! Şi lucrul cel mai nimerit ar fi fost să se întoarcă, să treacă în fugă în cealaltă cameră si să zboare pe fereastră, lăsînd-o pe nefericita femeie să creadă că ceea ce i se întîmplase nu fusese decît o halucinație. Lui Ariel însă îi fulgeră deodată prin minte că fusese atras, printr-o minciună, să participe la o crimă îngrozitoare, şi dori să afle adevărul.

— Iertați-mă, mistress, şi nu vă fie frică de mine... Îndată am să vă explic totul. Se vede că la mijloc e vorba de o neînțelegere.

— George! strigă femeia, tremurînd toată.

Tulburarea ei se transmise copilului şi acesta începu să plîngă.

Se auziră nişte paşi repezi şi în cameră intră un bărbat de vîrstă mijlocie. Văzîndu-l pe Ariel, păli ca şi soția

lui şi se aşează între ea şi Ariel, vrînd parcă s-o apere, apoi întrebă pe un ton aspru, aproape brutal:

— Cine eşti dumneata şi ce cauți aici? Pe urmă, privindu-l atent pe Ariel, exclamă cu o sinceră uimire: Mister Binoe?!

— Dar care este numele dumneavoastră, sir?

— Warender. Cu ce vă pot servi?

— Warender! exclamă tot atît de uimit Ariel.

Un timp oarecare, se priviră unul pe celălalt cu nedumerire. Apoi Ariel, convingîndu-se de-a binelea că fusese mințit, se hotărî să povestească totul părinților lui Sam.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneata, mister!

În biroul lui Warender, Ariel îi povesti cum fusese atras în această afacere, dar nu pomeni nimic de faptul că putea să zboare.

— Bandiții au vrut să se folosească de agilitatea mea excepțională, şi astfel am pătruns la dumneavoastră, urcîndu-mă pe cornişa locuinței vecine. Sînt cît se poate de bucuros că n-am devenit unealta acestor oameni îngrozitori – termină Ariel.

Warender clătină din cap şi spuse:

— Vă cred, mister Binoe, ați fost indus în eroare Şi ați acționat dintr-un impuls nobil. Iertați-mă, dar cu toate că sînteți un geniu în materie de sport, sînteți totodată un tînăr lipsit de experiență şi cunoaşteți prea puțin țara noastră. De altfel, o manevră atît de abilă ar fi putut induce în eroare nu numai un tînăr atît de naiv ca dumneavoastră... Ce îngrozitor! Dacă, din întîmplare, soția mea nu s-ar fi aflat lîngă copil, care e puțin bolnav, catastrofa ar fi fost inevitabilă. Copilul ar fi pierit, iar viața

noastră ar fi fost distrusă. Dar oamenii aceştia vicleni şi cruzi contau pe faptul că, participînd, deşi în afara voinței, la o crimă şi compromițîndu-vă, veți cădea cu totul în mîinile lor, veți deveni sclavul, unealta lor, deoarece oricînd ar fi putut să vă aşeze pe scaunul electric, obişnuitul procedeu de executare în țara noastră, dînd pe seama dumneavoastră crimele lor. Poliția este cumpărată de ei... Ce îngrozitor! Încă o tentativă de răpire care n-a reuşit! Dar ce va fi mîine?

Şi, la rîndul său, mister Warender îi povesti lui Ariel coşmarul pe care el şi nevasta lui îl trăiau de o lună, arătîndu-i scrisorile anonime prin care i se cereau bani.

— Le-am plătit foarte mult, dar cu cît le plăteam, cu atît îmi cereau mai mult, amenințîndu-mă că, oricum, ei tot îmi vor răpi copilul. Din vila mea, pentru a fi mai în siguranță, m-am mutat aici. Mă gîndeam că aici nu trebuie să am grijă decît de uşă, nu şi de ferestre. Am angajat servitori speciali ca să urmărească oamenii care trec pe aici, dar cine-mi poate garanta că printre slugi nu există complici ai acestor răpitori de copii? Mi se pare că nu ne rămîne altceva decît să părăsim țara – zise el cu tristețe.

Ariel se uită la ceas: era aproape de miezul nopții. Se ridică.

— Vă cred, mister Binoe – mai spuse mister Warender, cînd îşi luară rămas bun. Bandiții nu se poartă aşa. Puteți părăsi liniştit locuința mea. Trebuie totuşi să vă previn că pe bandiți nu-i poți trăda fără ca să fii pedepsit. Iar dumneavoastră i-ați trădat. Viața vă este în mare primejdie. Şi lucrul cel mai bun ar fi să părăsiți imediat New York-ul şi să plecați pentru totdeauna din America.

— Vă mulțumesc pentru sfat, mister Warender! Aşa am să şi fac. Aveți dreptate.

Şi, la despărțire, mister Warender strînse cu putere mîna omului care era cît pe-aci să-i ducă copilul la o moarte chinuitoare.

Ieşind din biroul lui Warender, Aureliu păşea îngîndurat pe coridorul lung.

Aşadar, iată la ce foloseşte, în această lume îngrozitoare, puterea lui de a zbura! Şi Pearce, şi rajahul, şi pastorul, şi Chatfield, şi bandiții au vrut să facă din el o unealtă pentru scopurile lor venale. Aici nu va putea niciodată să fie independent, nu va putea niciodată să ducă în tihnă o viață de om cinstit.

Darul minunat la care visează oamenii se transformă aici într-un blestem.

Nu, trebuie să fugă mai repede din acest oraş, de oamenii aceştia cruzi, cu sufletul neîmblînzit.

Dar ce va face în viitor?

Situația lui e foarte riscantă. Dacă Warender sau soția lui au şi telefonat la poliție? Şi în afară de asta, jos, lîngă zgîrie-nori, ar putea să-l aştepte gangsterii sau complicii lor. Şi Ariel se hotărî să zboare printr-una din ferestrele coridorului.

Ariel zbura vijelios peste oraş.

Țintind porțiunea cea mai întunecată a parcului, el coborî repede într-acolo şi ieşi pe o alee.

În întîmpinarea lui alergau cîțiva oameni, care observaseră, de bună seamă, căderea unui obiect.

— A căzut cineva? întrebă unul din ei, abia suflînd.

— Nu cineva, ci ceva – răspunse un altul. N-ați văzut cumva şi dumneavoastră, mister? se adresă el lui Ariel.

— Da, am văzut şi eu... Uite acolo... După grilaj, lîngă rondul cu flori – răspunse băiatul, arătînd într-o parte.

Şi se grăbi să se îndepărteze, oftînd cu uşurare. Totul se sfîrşise cu bine.

XLIV. LA PRIETENI

— De ce-ai întîrziat? Unde ți-e bagajul? Şi de ce răsufli atît de greu? îl copleşi Jane cu întrebările.

— Eşti gata, Jane? Să mergem mai repede... Am să-ți povestesc pe drum... Era cît pe-aci să mi se întîmple o mare nenorocire.

În automobil, în drum spre port, îi îndrugă surorii sale o poveste născocită. Era cît pe-aci să cadă în ghearele bandiților care voiau să-l răpească în scopul unei răscumpărări. În America este un lucru obişnuit. Abia izbutise să scape, făcînd un salt gigantic... Nu, nu zburase, nu făcuse mai mult decît ceea ce făcea la circ. Ce bine că biletele pentru vapor sînt cumpărate!

— Vezi şi tu acum cîtă dreptate am avut cînd am insistat să plecăm cît mai repede! zise Jane, cu un aer povățuitor.

— Şi eu m-am gîndit la asta – răspunse sincer Ariel.

Jane îl lovi, cu un aer protector, peste mînă şi-i zise:

— Întotdeauna să m-asculți.

Ariel oftă uşurat doar în clipa cînd uriaşul transatlantic părăsi portul şi apele se lărgeau mereu-mereu dinaintea lor. Ce fericire că gangsterii nu ştiu să zboare!

Ariel stătea pe bord, privind cum în zarea învăluită în ceață se pierd contururile şi se sting luminile oraşului, oraş tot atît de interesant, dar la fel de înfricoşător ca şi îndepărtatul Madrass.

Călătoria dură multe zile şi nopți. În fiece seară, acele tuturor ceasornicelor de pe vas înaintau automat cu o

oră, iar din cînd în cînd, văzduhul era sfîşiat de un sunet puternic de sirenă, care anunța apropierea unui vapor. Pasagerii se distrau vizionînd filme şi dansînd, dar Jane îl convinse pe Ariel să nu iasă din cabină. Se temea că pe bordul vasului s-ar putea afla oameni care văzuseră *„o minune a lumii – Binoe-neînvinsul”.* Şi el, prefăcîndu-se bolnav, stătea cuminte în cabina sa, plictisindu-se tot timpul şi privind prin hublou suprafața monotonă a apei.

N-avea decît o singură bucurie: amintirile care-l legau de prietenii săi îndepărtați.

Şi la aceste amintiri n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Tot timpul se gîndea la Lolita, la Şarad şi la Nizmat.

Odată, pe cînd se găseau în împrejurimile Londrei, Ariel nu se mai putu stăpîni şi-i povesti Janei despre Lolita. Jane îl puse să-i descrie amănunțit înfățişarea fetei şi, îngîndurată, îi spuse:

— Oare n-o fi cerşetoarea aceea care a strigat, atunci cînd te-am găsit în drum şi-am plecat din sat?

— Poate – răspunse tulburat Ariel. Despre asta însă eu nu ştiam nimic. Oare, într-adevăr, Lolita să fi fost atunci atît de aproape?

— Ei, şi ce crezi tu despre Lolita asta?

— Eu... Ea, bineînțeles, este foarte săracă, dar nu e cerşetoare... Aşa trăiesc în India milioane de oameni... E însă frumoasă ca un vis. Eu o iubesc foarte mult şi n-am s-o uit niciodată.

— Nu cumva vrei să te-nsori cu fata asta negricioasă şi murdară? Şi Jane rîse cu un rîs răutăcios şi aspru. Asta ar mai lipsi! Splendid! Sir Aureliu Galton se însoară cu lady Lokita!

— Lolita, nu Lokita! se supără Aureliu.

Dar Jane, considerînd că discuția lor n-are nici un rost, continuă:

— Trebuie să-ți comanzi nişte costume ca lumea, Aureliu: un frac, un smoching, o redingotă. În America ai umblat îmbrăcat ca un funcționar. Barbara, prietena mea, ar rîde dacă te-ar vedea într-un costum ca ăsta.

Şi pe drum, şi acasă, Jane nu-i dădu pace o clipă fratelui său. Era ca o guvernantă severă, care în fiece minut îi făcea observație: ba că n-a vorbit ce trebuie, ba că nu s-a întors cum trebuie. Îl silea să zîmbească, să vorbească cu oameni care nu-i făceau nici o plăcere, numai pentru că aşa cerea buna-cuviință. Îl învățase să facă complimente. Ariel îndura cu răbdare toate aceste chinuri, numindu-le în sinea lui dresaj. Pe Jane o indigna mai ales comportarea fratelui său față de servitori.

— Vorbeşti cu ei de parcă ți-ar fi egali! exclamă ea.

— Dar oare nu sînt şi ei oameni ca şi noi? replică Ariel.

Jane îi ținea plictisitoare lecții despre egalitatea de clasă şi despre faptul că servitorilor trebuie să li te adresezi pe un ton rece şi corect. În schimb, față de oamenii din cercul tău, trebuie să dai dovadă de o amabilitate excepțională.

— Şi dacă mie mi-e scîrbă de omul acela? întrebă Ariel.

— Nu, eşti de-a dreptul imposibil! N-ai nici un pic de educație! spunea Jane, cuprinsă de desperare.

Odată, Ariel şi Jane, întovărăşiți de Dottaler, plecară în afara oraşului, ca să viziteze fabricile de cărămidă, proprietatea familiei Galton. Tot ce văzu acolo produse o impresie deprimantă asupra lui Ariel. Barăcile joase, terenul lutos, şanțurile şi gropile de unde se scotea lutul, apa ce plescăia sub scîndurile pe care mergeau oamenii.

Dar Jane nu băgă de seamă nimic din toate acestea.

O femeie bătrînă, din cartierul muncitoresc, trecînd peste un podeț, căzu şi nu se mai putu scula de jos.

Ariel se grăbi s-o ajute; ridicînd-o, îşi murdări mănuşile din piele de căprioară şi paltonul lucrat la cel mai bun croitor londonez.

Jane, fără să se sfiască de prezența lui Dottaler şi chiar în fața femeii, care-şi pierduse cumpătul, începu să-şi certe fratele. După părerea ei, era o faptă cu totul inutilă. Ariel tăcea posomorit, ştergîndu-şi cu batista mănuşile mînjite de lut.

La o săptămînă după sosirea lor în Anglia, Ariel devenea major. Jane, vădit emoționată, se pregătea în vederea acestui eveniment solemn, repetîndu-i într-una lui Ariel că în această zi el va fi primit în lumea mare. Invitațiile fuseseră trimise celor mai aristocratice familii.

În dimineața majoratului lui Aureliu, apărură Boden şi Haselon.

Şi atunci, între ei şi Jane, avu loc o scenă furtunoasă. Jane începu să ceară socoteală tutorilor şi ambele părți se înflăcărară. Bineînțeles, nici ea şi nici tutorii nu strigau şi nici nu dădeau din mîini. Dimpotrivă, discuția se purta pe un ton scăzut şi cuvintele erau întovărăşite de gesturi stăpînite. Dar fiecare cuvînt conținea otravă şi fiecare privire era o săgeată. De fapt era o discuție pur comercială, cu învinuiri şi jigniri reciproce.

Scena aceasta produse asupra lui Ariel o impresie atît de apăsătoare, încît băiatul nu se putu stăpîni şi, posomorit, plecă în camera sa.

Nervii îi erau încordați la culme. I se părea că se sufocă. Cu tot anotimpul rece de toamnă, deschise fereastra

şi în încăpere năvăli ceața şi un miros de zgură arsă. Ariel închise geamul şi începu să se plimbe prin odaie. În sufletul lui, revolta creştea mereu şi încolțea o hotărîre.

Dar felul în care se sfîrşi solemnitatea zilei lui de naştere umplu cupa răbdării.

Cînd începură să se adune invitații, lui Ariel i se păru că asistă la un bal mascat, la o îngrozitoare parodie a omenirii. Totul era fals: zîmbetele, cuvintele, părul, dinții, chiar şi rumeneala din obrajii doamnelor. Chipurile proaspete erau o rară excepție. Fetele aveau părul roşu, pistrui şi dinți lungi. Bărbații erau fie uscățivi, fie graşi, de se înăbuşeau în osînză în fracurile lor strîmte. Şi fiecăruia dintre ei Ariel trebuia să-i strîngă mîna, să-i zîmbească bucuros, să-i spună cîteva cuvinte de politețe. Şi toate acestea, sub privirea pătrunzătoare a Janei, care-i urmărea fiecare pas, fiecare cuvînt.

După masă, lordul Forbes, care şedea alături de Ariel, un om îngîmfat şi plin de importanță, începu să vorbească pe larg despre India. Nu vorbea de hinduşi decît spunînd *„aceste vite”* sau *„aceste animale grosolane, care se închină vacii”.*

Ariel se stăpîni multă vreme, dar în cele din urmă nu mai putu şi izbucni:

— Majoritatea acestor oameni simpli, cinstiți şi muncitori merită mult mai mult respect decît mulți dintre cei prezenți, care, la drept vorbind, trăiesc pe socoteala acestor oameni.

Izbucni un scandal nemaipomenit. Apoi toți tăcură dintr-o dată. Lordul Forbes începu să tremure de furie şi căuta să-şi stingă țigara aprinsă în tabacheră în loc de scrumieră. Jane păli, apoi, făcînd apel la toată stăpînirea

de sine de care putea da dovadă, se străduí să liniştească spiritele.

Dar cu cîtă furie se năpusti asupra lui Ariel cînd oaspeții plecară! Uitînd şi de buna-cuviință, ea striga cît o lua gura că nu mai vrea să ştie nimic despre un asemenea frate, că în vinele lui nu curge sînge de aristocrat, ci sînge de plebeu, că va fi nevoită să-l interneze într-un institut unde să fie educat şi făcut om, sau, în caz contrar, drumurile lor trebuie să se despartă pentru totdeauna. Ariel va renunța la tot şi va fi zvîrlii în stradă, unde, vezi bine, va găsi societatea către care se simte atras.

Spre mirarea ei, iar mai apoi spre spaima ei, Ariel nu scoase un singur cuvînt, păstrînd tot timpul un calm mohorît.

Lucrul acesta i se păru suspect Janei. Se prefăcu că regretă şi chiar îşi ceru scuze pentru izbucnirea ei.

— Tu, bineînțeles, nu eşti vinovat cu nimic. Nu se poate, dintr-un singur salt, să sari din arena circului într-un salon aristocratic. De fapt, eu port cea mai mare parte din vină, fiindcă prea devreme te-am scos în lume. Ai să înțelegi şi tu singur...

— Eu am înțeles. Am înțeles tot – răspunse Ariel. Nu te nelinişti, Jane. Nu am să-ți mai creez nici un fel de neplăceri. Dar acum e tîrziu şi am obosit. Noapte bună! şi plecă în camera sa, lăsîndu-şi sora pradă nedumeririi.

Ariel încuie uşa cu cheia şi, enervat, începu să se plimbe de colo pînă colo, apoi se linişti, îşi împachetă lucrurile cele mai necesare şi, cu o valiză mică în mînă, ieşi din casă.

Noaptea era cețoasă. Nu se vedea nimic la doi paşi. Ariel luă un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă în port.

Spre bucuria sa, află că un mare transatlantic, care făcea cursa între Londra-Bombay-Colombo-Madrass, pleacă peste o oră. Luă un bilet de clasa a treia, căci îi era nesuferit gîndul să călătorească în societatea unor oameni ce semănau cu sir Forbes, îngîmfatul acela din pricina căruia se certase pentru ultima oară cu Jane.

Peste o oră, uriaşul transatlantic se desprinse de chei şi porni către ţărmurile îndepărtate ale Indiei.

Oamenii rămaşi pe ţărm urmăreau cum, în ceaţa adîncă, se mistuie silueta întunecată şi confuză a vasului, cu hublourile scînteind de lumini. În acest ceas dinaintea zorilor, vaporul părea o născocire de basm, un monstru. Luminiţele, lui palide care se stingeau şi mureau încet-încet mai licăriră o bucată de vreme. În cele din urmă se topiră în ceaţă.

Vaporul care-l ducea pe Ariel dispăru ca o nălucă de vis.

SFÎRŞIT

Cuprins

I. PRIN CERCURILE IADULUI 4
II. DANDARAT 16
III. EXPERIENȚELE LUI MISTER HEIGHT 24
IV. PRIETENII 39
V. PE UN NOU FAGAŞ AL VIEȚII 43
VI. SPRE O SOARTĂ NECUNOSCUTĂ 53
VII. BODEN ŞI HASELON 61
VIII. OBSTACOLUL 68
IX. FURNICAR OMENESC 72
X. CERŞETORI FĂRĂ CĂPĂTÎI 76
XI. CĂRȚILE SÎNT DATE PE FAȚĂ SAU DOI INDIVIZI DE ACEEAŞI TEAPĂ 84
XII. PASAGERII CLANDESTINI AERIENI 89
XIII. VISHNU ŞI PARIA 93
XIV. ŞI ZEII ÎI POT INVIDIA PE OAMENI 103
XV. POATE OARE PULBEREA DIN DRUM SA VISEZE SOARELE? 108
XVI. DIN NOU ÎN CAPTIVITATE 113
XVII. MĂRUL DISCORDIEI 116
XVIII. CERCETĂRI FĂRĂ SUCCES 127
XIX. STĂPÎNUL E MÎNIOS 131
XX. PACEA E RESTABILITĂ 137
XXI. SÎNT DE ACORD 146
XXII. O NOUĂ JUCĂRIE 152
XXIII. MOHITA ADUNĂ DOVEZI 156
XXIV. FURTUNA S-A DEZLĂNȚUIT 165
XXV. STĂPÎNUL ARE O FIRE NESTATORNICĂ 170
XXVI. LUPTA PENTRU VIAȚĂ 173
XXVII. DESCOPERIREA 177

XXVIII. ARIEL ÎŞI IA ZBORUL 179
XXIX. ÎNCLEŞTAREA ÎN VĂZDUH 183
XXX. STRĂIN CERULUI ŞI PAMÎNTULUI 186
XXXI. ÎN JUNGLĂ 192
XXXII. NOUL CONVERTIT 199
XXXIII. „MINUNEA” 205
XXXIV. MINȚILE SÎNT ÎNFIERBÎNTATE 212
XXXV. O DISCUȚIE DE AFACERI 218
XXXVI. ZBORUL 221
XXXVII. UN LOCUITOR AL CERULUI SEMNEAZĂ UN ANGAJAMENT 224
XXXVIII. „TOTUL TRECE CA UN VIS” 232
XXXIX. O DISCUȚIE APRINSA 238
XL. BINOE NEÎNVINSUL 242
XLI. DOUĂ LUMI 246
XLII. SUFERINȚA UNEI MAME 252
XLIII. DIN NOU ÎNŞELAT 258
XLIV. LA PRIETENI 266